

ဒေဝီ

စိတ္တဗျူဟာတိုက်ပွဲ:

BURMESE
CLASSIC
COM

୧୯୭-୧୨

.630022

ခေါင်းပြတ်သရဲ/ဒေဝတာ။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။
၁၆၈ - စာ၊ ၁၃၅ * ၂၁ စင်တီ။
(၁) ဒေဝတာ

ထုတ်ဝေသူ-မြို့အောင်မြို့၊ ဂြိုဟ်-အောင်ဦးအောင်၊
 ဟောင်မြို့၊ ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ အောက်(၅၅)၊

BURMESE CLASSIC

၆၂

2008-01-01

ဝန်း ရောင်ဖျော့ဖျော့ (Lip Stick) ကို နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်ထပ်
တင်လိုက်သည်။ ကြွေမိတ်ကပ် ပြောင်တင်းတင်းလေး သုံးထား၍
လည်း ကျွန်မမျက်နှာပြင်က ဖူးငုံတက်ကြွလန်းဆန်းနေ၏။ မှန်ထဲမှာ
ခေါ်နေသော ကျွန်မအပြုံးက ခပ်ယဲ့ယဲ့...။

“တစ်ကမ္ဘာလုံးက အလှတံးရားတွေ ကျွန်မမျက်နှာပြင်ပေါ်
 ချ စုပုံနေသည်တဲ့...”

ဒါ. . တစ်ချိန်က 'ကို' ပြောခဲ့တဲ့စကား။

တကယ်ပဲလား ကို. . ၊ အပြုံးတစ်ပွင့်ကိုတောင် လန်းလန်း

ဆန်းဆန်း မပြုံးနိုင်တဲ့ ကျွန်မက တကယ်ပဲလှလို့လား ကို. . . ။

ကြွေလုဆဲဆဲ ပုလဲမျက်ရည်ဥတွေကို ထိန်းရင်း မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မလက်ရေး ဝိုင်းစက်စက်လေးတွေလောက်မှ မလှတဲ့ . . ကျွန်မဘဝမှာ ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်ပါပဲ။

‘သက်သခင်’ ဆိုတဲ့ ကျွန်မဘဝရဲ့အခုချိန်မှာ မက်မောတွယ်တာစရာဆိုလို့ အားနည်းကျန်ပါသေးသလဲ. . . ။ မြတ်နိုးမိသမျှ အရာရာဟာ ကျွန်မရှေ့မှာပဲ ‘တဖျစ်ဖျစ်’ လောင်ကျွမ်းရင်း အငွေ့ပျံ့ပျက်စီးပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီပဲလေ. . . ။

ကျွန်မချစ်သောသူ၊ ချစ်ရတဲ့မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း၊ ပြီးတော့. . . ဘဝနဲ့ထပ်တူ တန်ဖိုးထား လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ (Designer)ဆိုတဲ့ဘဝ၊ ကျွန်မရဲ့မျှော်လင့်ချက် စိတ်ကူးအနာဂတ်၊ ကျွန်မ၏ဘဝပန်းတိုင်၊ ပြီးတော့. . . လူသားဆန်စွာ တွယ်တာခဲ့ရသမျှတွေ. . .

အတော့. . . အရာရာသည် ပြိုလဲပျက်စီးခဲ့ရပြီ။ ကြေမှုပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီ။

တို့. . . အသံမှ အမှောင်ထုကြီးက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မဝန်ကျင့်မှ အလင်းရောင်တို့ကလည်း မှေးမှိန်ယုတ်လျှော့နေပြီဖြစ်၏။

နတ်သမီးပြတူဒိန်မှာ ကျွန်မ၏နေထွက်ချိန်ဆိုတာ ရှာမတွေ့တော့ပါ။ လောကကြီးက ကျွန်မအတွက် ရပ်တည်နေခြင်းမဟုတ်၊ သူ့အတွက်သူ ရပ်တည်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှ ဇီဝိန်ချုပ်နေသော ကျွန်မအတွက်

ဧည့်သူမျှ ရပ်တည်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဖေါ်ဖြူလာတစ်ခုလို့ သေချာမှန်ကန်နေသော ကျိန်စာအတွက် ကျွန်မမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့. . . ။

အချစ်ကိုရှာခဲ့သည်။

တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရတာက အမှန်း. . . ။

အပြုံးကိုရှာခဲ့သည်။

တကယ်ရလိုက်တာက အနိုး. . . ။

တစ်စစ်စစ်နာကျင်နေသော ရင်အစုံကြောင့် ထွက်သက်၊ ဝင်သက်ကို ပင်ပန်းစွာရှုရှိုက်ရင်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ ရပ်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်မှာ အနောက်တိုင်းသတို့သမီးဝတ်စုံက လှပစွာ ရှိနေ၏။ အဖြူရောင်ဇာလွှာများမှာ ကျောက်အဖြူသေးသေးလေးများ စီခြယ်ထားလို့ အရောင်တလက်လက်ဖြင့် စိုပြေတောက်ပနေသည်။

ကျွန်မဘဝကဖြင့် ထိုသို့အရောင်မလက်တော့ပါ။ ကျွန်မဝတ်ထားတဲ့ သတိုးသမီးဝတ်စုံ ဖြူလွှလွှကဲ့သို့လည်း မဖြူတော့။

တံတွေးကို အကြိတ်မျိုချလိုက်ပြီး ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကျွန်မလျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ ဦးတည်ရာကား. . .

ကွန်ဒိုတစ်ခုလုံး၏ အမြင့်ဆုံးနေရာ. . .

ဤနေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ လွှမ်းခြုံမြင်နေရသည်။ မည်မျှလှပကြည်နူးဖွယ် မြင်ကွင်းပေနည်း။ အမြင့်ပျံ့ငှက်တစ်ကောင်၏ မြင်ကွင်းကို ကျွန်မမြင်တွေ့နေရသည်။

တစ်ချိန်က ကျွန်မလိုချင်ခဲ့သောဘဝပေါ့. . . ။

ဤမြင်ကွင်းကို အရင်ကလည်း ကျွန်မတွေ့မြင်နေကုန်ပြန်

၏။ ထိုစဉ်ကတော့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာနဲ့ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ် အိုက်ချိန်မျိုးမှာဆိုရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီနေရာကိုလာပြီး အော်ဟစ်ပေါက်ခွဲနေကျ ဖြစ်သည်။

လူမရှိသူမရှိ နေရာဆိုတော့ ထိုနေရာက စိတ်ဖောက်ခွဲဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသေးသည်။

အခု... ကျွန်မထပ်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ လှပဆန်းသစ်သော သတို့သမီးဝတ်စုံ အဖြူအသစ်စက်စက်ကိုဝတ်ဆင်လို့...။

စိတ်ဖောက်ခွဲဖို့တော့ မဟုတ်ပါ။

ယခုအကြိမ်မှာတော့ စိတ်ဖောက်ခွဲရုံနှင့် မပြီးတော့ပါ။

ဤမျှနှင့် မလုံလောက်တော့...။

ကျွန်မဖောက်ခွဲမည်က ကျွန်မ၏ဘဝကိုပင်...။

အသုံးမကျတော့သော... လောကကြီးအတွက် အပိုသက် သက်ဖြစ်နေသော ကျွန်မ၏ဘဝကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖောက်ခွဲပါ တော့မည်။ အားလုံးသည် မကြာမီအချိန်အတွင်း နိဗ္ဗိတံ ပြီးဆုံးခြင်း သို့ ရောက်ရမည်တော့မည်။

ကျွန်မသည် အရံအတားဘောင်ပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာ ကျော် တက်လိုက်သည်။ သတို့သမီးဂါဝန်ကြောင့် တက်ရသည်မှာ ပိုမိုခက်ခဲ နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်... တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒအစွမ်းကြောင့် ကျွန်မတက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကောင်းကင်သည် ကျွန်မနှင့် ပိုနီးကပ်သွားရသလို မြေကြီး နှင့်လည်း ပိုနီးကပ်သွားသလိုပင်။ မြေဆီလွှာရနဲ့ သင်းသင်းသည် တိမ်ခိုးငွေ့နှင့်ရောယှက်၍ လေပြည့်နှင့်အတူ ဝေဝေရောက်ရှိလာ သည်ကို ကျွန်မခံစားလိုက်ရသည်။

ကွန်ပို၏အမြင့်ဆုံးနေရာရှိ အရံအတားဘောင်ပေါ်တွင် ရပ် နေလိုက်သည်။ ဂါဝန်စများက လေထဲတွင် တလူလူလွင့်နေ၏။

ဆံနယ်စများကပါ လေထဲရောယှက်လွင့်မျောနေ၏။ ကျွန်မ အောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အရာရာသည် သေးငယ်စွာရှိနေသည်။ အရာအားလုံးကို အပေါ်စီးမှ ကျွန်မကြည့်နေမိသည်။

သို့သော် အရာအားလုံးက ကျွန်မကို အပေါ်စီးမှ ပြန်ကြည့် ပါတော့မည်။

'ချက်... ချက်... ချက်' ဖြင့်သွားနေသော နာရီစက္ကန့်တို့ သည် ကျွန်မ၏နောက်ဆုံးအချိန်များကို သတိပေး ရေတွက်နေသလို ပင်...။

"အမေ"

"အဖေ"

ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်သော မိဘနှစ်ပါး...။ ဆက်မတွေးရဲ လောက်အောင် ကျွန်မမျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် မျက်လုံး မှိတ်လိုက်သည်နှင့် အာရုံအသစ်တစ်ခု မြင်ရပြန်ပြီ။

"ကို"

ကျွန်မ အသက်တမျှချစ်ခဲ့ရသောသူ... ပထမဆုံးသော ခင်ခင်သံကို ဖန်တီးပေးခဲ့သော 'ကို'၏ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် 'ကို'က ကျွန်မဘဝကို လှပသေသပ်စွာ မျက်လှည့်ပြခဲ့၏။ ကျွန်မကို ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သလို မုန်းတတ်အောင်လည်း သင်ပေးခဲ့၏။ 'ကို'သည် ခွဲစိတ်ခန်းက ဓားတစ်ချောင်းလို ကျွမ်းကျင် စွာဖြင့် ကျွန်မအသည်းနှလုံးကို အစိမ်းလိုက်ခွဲသွားခဲ့၏။

ငဲ့ညှာမှုကင်းစွာဖြင့် ကျွန်မအပေါ်ရက်စက်ခဲ့၏။

သို့သော်... 'ကို'မသိတာ တစ်ခုရှိနေသေးသည်။

အမုန်းတကာအမုန်းတွင် အချစ်ကိုအခြေခံ၍ ပေါ်ထွက်လာသော အမုန်းလောက် ဘယ်အရာမှ အင်းအားမကြီးဘူး ဆိုတာပင်။

ဘာကိုမှထပ်မတွေးချင်တော့၍ အာရုံမှန်သမျှကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၍လည်း ခန္ဓာကိုယ်က အနည်းငယ်တုန်ခါ ယိမ်းနွဲ့သွား၏။

အောက်မှပင့်တက်လာသော လေအေးတွေ... .

ငှက်တစ်ကောင်လိုပျံဝဲချင်သော ကျွန်မ၏စိတ်တွေ... .

လောကကြီးက ကျွန်မအပေါ် အသိအမှတ်မပြုသော်ငြား လောကကြီးကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မကြည့်လိုက်သည်။ တကယ်ကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်သော အကြည့်တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ မြင်ခွင့်မရတော့သည့် ခြင်္ကင်းလည်းဖြစ်ပေသည်။

အားရစွာအောင်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မသည် မျက်စိကို ခုံမှိတ်၍ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းဖိလိုက်၏။

ဇုန်ဝမ်းမှ မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းလာ၏။ ပန်းရောင် နှုတ်ခမ်းလွှာလည်း အနီရောင်သွေးတို့ ယိုစီးကျလာ၏။

ထိုနောက်တွင်တော့... .

ရွှေတို့ချော့လှေလိုက်သည်။

ခြေတစ်လှမ်း... .

အေးခနဲ၊ စိမ့်ခနဲ... . ဖြစ်သွားသော ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်... . နားထဲမှာ လေတိုးသံတွေ တဝူဝူဖြစ်နေ၏။

ပင့်တိုက်လိုက်သော လေအဟုန်မှာ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်က အချိန်အဟုန်ဖြင့် ထိုးဆင်းကျနေပြီ။ ရှိသမျှလက်ကျန်ခွန်အားထိုးစုစည်း၍ ထိုအခြေအနေမှာပင် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

နောက်ဆုံးလက်ကျန်အပြုံး... .

ဘယ်သူမှ တွေ့မမြင်နိုင်သော အပြုံးတစ်ခုပေါ့... .

“ဒုန်း”

“ခွပ်”

ပူခနဲ ဖြစ်သွားသော ဦးခေါင်းခွံ... . မျက်လုံးထဲမှာ ဖြာခနဲ ဖြစ်သွားသော အလင်းတန်းများ... .

ထိုနောက်တွင်တော့ ကျွန်မ ဘာဆိုဘာမှမသိတော့... .

အရာရာ မှောင်အတိဖြစ်သွားရသည်။

ချုပ်ငြိမ်းမှုတစ်ခုက အရပ်ဆိုးစွာဖြစ်ပေါ်လျက်... .

မနက်စောစော အရုဏ်တက်မှာပင် ကဗျာမဆန်စွာ ကျွန်မ ဘဝက နေဝင်ခဲ့ပါပြီ... .

ဝိညာဉ်သတ်သား

အခန်း (၂)

“ငါ... ခလူး... ခေါ...”

ဟောက်သံက ထွက်ပေါ်လာပြီ။

သေချာပြီ...။ အမေ... အိပ်ပျော်သွားပြီ။

သေချာအောင် အသာလေး ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါတယ်...။ အမေတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်တဲ့ အိပ်ပျော်နေပြီပဲ။ ဟောက်သံတွေတောင် ထွက်လို့...။

တစ်နေကုန် ချက်ပြုတ်ရောင်းချနေရတော့ အမေလည်း ပင်ပန်းရှာမှာပေါ့လေ။

သည်တော့မှ 'အောင်မောင်း'တစ်ယောက် အိပ်ရာမှ အသာလေး ထလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက လူမိမ္မာကြောက်သည့် သူ့ခိုးတစ်ယောက်လို. . အသံမကြားအောင် ခြင်ထောင်အပြင်သို့ အသာလေးလှိမ့်ထွက်လိုက်သည်။

ခြင်ထောင်အပြင်ရောက်တော့ အောင်မောင်းက ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ဖင်ရွှေ့တိုးရင်း ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဇစ်ကို အသံမထွက်အောင် ထိန်းဖွင့်ရင်း အထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကို အသာနှိုက်ယူလိုက်၏။

ထိုအရာမှာ တခြားတော့မဟုတ်. . .
ပန်းရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေး တစ်ထည်သာတည်း. . .
ထောင့်စွန်းနှစ်ဘက်မှာ အဝါနှင့်အနက် ရောစပ်ထားသော ဝန်းပွင့်သေးသေးလေးများပါ၏။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်၏ လက်ကိုင်ပဝါဆိုတာ တော့ မြင်ရုံနှင့်သိသာနေသည်။ ဧကန္တ အောင်မောင်း၏ ချစ်သူ ချစ်သူတို့နှင့်ခွဲသော လက်ကိုင်ပဝါလေးလား. . .
မဟုတ်ပါ. . .

အသက်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်စွန်းစွန်းသာ အောင်မောင်း ရှိသေးသည်။

အဆင့်မြင့်ကွန်ဒိုကြီး၏ဘေးတွင် ဆိုင်သေးသေးလေး ဖွင့်ပြီး ခေါက်ဆွဲကြော် ထောင်ပေါင်းစတဲ့ တရုတ်အစားစာများကို ကြော်ချက်ရောင်းချနေရသော မုဆိုးမကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား အောင်မောင်း၌ ရည်းစားမရှိပါ။ ယုတ်စွာအဆုံး မိန်းကလေး အပေါင်း အသင်းသူငယ်ချင်းပင် မရှိပေ။

ဒီကြားထဲ အောင်မောင်းက လူကောင်ညက်၏။ သွားလည်းခေါသေး၏။ ပိန်ပိန်ညောင်ညောင် ပိုးဟပ်ဖြူတစ်ကောင်လို နို့သော နွမ်းနွမ်းစုတ်စုတ် အောင်မောင်းလိုကောင်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်ပါ။ မျက်လုံးနှင့် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ခံရလျှင်ပင် သူ့အတွက် ကံကောင်းလှသည်။

ယခု အောင်မောင်းလက်ထဲက ပဝါဟာ မည့်သူ့ပဝါပေနည်း။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပဝါဆိုတော့. . . အောင်မောင်း ခိုးယူလာခြင်းလော၊ အလစ်နှိုက်လာခြင်းလော. . .
မဟုတ်ပါ. . . ထိုသို့လည်းမဟုတ်ပါ။

ပဝါလေးက လေနှင့်အတူလွင့်၍ အောင်မောင်း ခြေထောက်ရှေ့တည့်တည့်ကို ကျလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အနီရောင်ကားလှလှလေးတစ်စီး ပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်က. . . အနည်းငယ်ဝသော ဖက်တီးမတစ်ယောက်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင်သာသာ ရှိမည်။ ဝချက်ကတော့ လက်လန်စရာပင် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဖက်တီးမနှင့် အသက်က မတိမ်မယိမ်း ရှိ၏။ သို့သော် အောင်မောင်းပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်စေလောက်အောင် ချောမောလှပသူလေးဖြစ်သည်။

တီဗီဇာတ်လမ်းတွဲတွေမှ မြင်ဖူးကြည့်ဖူးသော ကိုရီးယား မင်းသမီးလေးအလား. . . အသားအရည်က ဝင်းမွတ်စုံပြည်နေ၏။

အရည်လဲနေသော သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံက. . . မျက်ဟောင်ကော့ကော့များနှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။ ယနေ့ခေတ်စားနေသော ခေတ်

ကာလမိန်းကလေးများ၏ စတိုင်လ်အတိုင်း မျက်ခုံးမွေးရိတ်ကာ ခဲဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ စင်ရော်တောင်ပံ မျက်ခုံးကွေးကွေးလေးကလည်း တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။

စွဲမက်စရာအကောင်းဆုံးက သူမနှုတ်ခမ်းအစုံပင် ဖြစ်နေ၏။ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် မထူလွန်း၊ မပါးလွန်းပဲ ပီရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ပန်းရောင်ဆိုးထား၏။ ချိုသောသူမျက်နှာမှာ ရှက်ပြုံးလေးတစ်ပွင့် ပန်ဆင်လို့နေ၏။ ပခုံး မကျတကျဆံပင် . . ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ဖောက်ထား၏။

အောင်မောင်းတစ်ယောက် မင်သက်မိစွာဖြင့် မိန်းမချောလေးကို တဝကြီးငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှတွေ အများကြီး နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရသော်လည်း ယခုလောက် အောင်မောင်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင်မခန့်ခဲ့ပေ။ ယခုလောက်လည်း ငေးစိုက်မကြည့်ခဲ့ဘူးပေ။

တအံ့တဩ ကြည့်ရလောက်အောင်လည်း သူလေးက ချောလွန်း လှလွန်းနေပါသည်။ ဝင်းမွတ်သော လည်တိုင်သည် နူးညံ့သိပ်ငွေ့လွန်း၍ အကြောစိမ်းလေးများ ယှက်ဖြာနေသည်ကိုပင် တွေ့နိုင်၏။

ပန်းရောင်လတ်ပြတ် ကိုယ်ကျပ်လေးကို လိုက်ဖက်စွာ ဆင်မြန်းထား၏။ ပြည့်ပြည့်ထောင့်တင်းသော အလှပိုင်ရှင်လေးမို့ စွဲမက်ဖွယ်အလှပတရားတို့က မိမိမောက်စွာ လှစ်ဟပြနေရာ အောင်မောင်းမှာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းက အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လာခဲ့ရသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အပေါ် စိတ်ဝင်စားသောအရွယ်မို့ အောင်မောင်းမှာ မျက်တောင်ပင်မခတ်၊ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲတော့

ပေ။ ဒါကို အသက်ရှူမှားသည်လို့ပဲ ခေါ်မလား။

ကိုယ်ကျပ်အောက်မှ မို့မောက်ကာ ပြောင်တင်းနေသော ကောက်ကြောင်းအလှကို စူးစူးစိုက်စိုက် သူကြည့်နေမိသည်။

‘ပန်းရောင်မင်းသမီးလေး’ ဟုတင်စားခေါ်ရမည်လား မသိတော့ . . . ။

မိန်းမချောလေးက ပန်းရောင်ဆွဲသား ထဘီစကတ်ကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ကိုရီးယားဆွဲသားဖြစ်၍ လှပပုံကျစွာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကပ်နေ၏။ အရာရာက . . တင်းတင်းရင်းရင်း၊ ပြည့်ပြည့်စွက်စွက် အချိုးဆက်ကလည်းရှိ၊ အလှကလည်းမှန်၊ အဝတ်အစားကလည်း ကွက်တိပဲဟု ဆိုရချေမည်။

တင်းရင်းလုံးဝန်းသော အလှက အောင်မောင်းကို ရင်ဖိုလှိုက်မောစေ၏။ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း စည်းချက်ကျကျ ကာရန်ညီညီ၊ လမ်းလျှောက်ရင် စက္ကူတစ်ရွက် လေထဲလွှတ်ချလိုက်သလိုမျိုး . . . ။ ကျွမ်းကျင်သော ပန်းပုဆရာတစ်ယောက်၏ လက်စွမ်းပြရုပ်တုတစ်ခု နှယ်အလား . . . ။

(ဒါဆို . . သူမ တော်တော်လှနေလောက်ပါပြီ)

“သိပ်လှတာပဲ မမရယ်၊ မမကို အရမ်းချစ်မိသွားမိပြီဗျာ” အောင်မောင်းရင်ထဲက တီးတိုးအသံသာဖြစ်သည်။

အသံထွက်အောင်တော့ ထုတ်မပြောရဲ့ . . ။

မိမိဘဝက မိုးနဲ့မြေပမာ . . .

ပန်းရောင်မမ စီးထားသော ဟီးလ်ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ပင် သူ မစဉ်းစားရဲပါ။ တိတ်တခိုးကြိတ်ပိုးရင်း လွင့်ဝဲရောက်မိလာသော ပန်းရောင်ပဝါလေးကို သိမ်းထားလိုက်မိသည်။ လေအတိုက်

မမအိမ္မာ ကျကျနဲ့ခွဲသော ပုဝါလေးဖြစ်သည်။

“ဒါလေးတော့ ပြန်မပေးပါရစေနဲ့ မမရယ်၊ မမကိုယ်စား အနားမှာထားပြီး အိပ်စက်ခွင့်ပြုပါနော်”

အောင်မောင်းက ပဝါလေးကို တယုတယ သိမ်းထားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဤမရွှေချောကို ယခုမှတွေ့ဖူးသည်မဟုတ်။

ဤမမက ဤကွန်ဒို၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်နေပါသည်။

အောင်မောင်းသိရသလောက် တစ်ယောက်တည်းနေတာ ဖြစ်သည်။ ဖက်တီးမနှင့်မမက ဤကွန်ဒိုမှာပင် နေထိုင်ကြသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး မင်းသမီးလေးက (၁၃)လွှာ၊ ဖက်တီးမက (၁၀)လွှာတွင် နေထိုင်ကြောင်းတော့ အောင်မောင်းသိထားသည်။

ဒီထက်ပို၍တော့ အောင်မောင်းမသိတော့ပေ။ သူသိတာ ပန်းရောင်မချောက သူ့အမေဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော် မကြာခဏ မှားစားတတ်သည်။

ဆိုင်တွင်လာစားခြင်းတော့မဟုတ်။ ဖော့ဘူးဖြင့် ပါဆယ် ထည့်၍ သူနေထိုင်ရာ အခန်းအမှတ် (၁၃)သို့ ပို့ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ မို့မေးသော အောင်မောင်းကိုယ်တိုင်ပင်...။

ဒီနေ့တော့ ဆိုင်တွင်ပါဆယ်မမှာပေ။ မှာပါစေဟု ဆုတောင်းသော်လည်း ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့၊ မမကို ထပ်မြင်ချင်မိသည်။ ထပ်တော့ချင်ပါသည်ဆိုသော်လည်း ကံတရားက မျက်နှာသာ မပေးခဲ့။

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မြင်ဖူးသော်လည်း တွေ့တိုင်းတွင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရင်ခုန်ရပြန်သည်။ ကြည့်လို့မဝ၊ ရှုလို့မဆုံး၊ ရင်ခုန်သံတွေ အမြန်ဆုံးဖြစ်နေရတော့သည်။ ဤနေ့တော့ ခိုးချစ်

နေရသူထံမှ ပဝါလေးတစ်ထည် အောင်မောင်းရလိုက်သည်။

အောင်မောင်းအတွက်တော့ သိန်းထိပေါက်သလိုပင်...။

ဖြစ်ရပ်တို့ကို တစ်မိမ့်မိမ့်ပြန်တွေးရင်း အောင်မောင်းက ပဝါလေးကို တယုတယနှင့် နှမ်းရှိုက်လိုက်၏။ ချစ်သူပါးပြင်ကို တဖြတ်တနိုးနှမ်းရှိုက်ရသလိုမျိုး ခံစားမိသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အမေ့ကိုလည်း ခိုးကြည့်ရသေးသည်။ အမေကတော့ ဟောက်သံပေး၍ အိပ်ပျော်နေဆဲ...။

“အရမ်းချစ်တယ် မမရယ်၊ အနားမှာရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ...။”

ဪ... သူ့ဘဝက စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်သာရှိတော့ စိတ်ကူး ယဉ်နေမည်ပေါ့။

တကယ်တော့...။

မွေ့ရာပေါ်မှာ အိပ်မှသာမဟုတ်၊ လမ်းဘေး ကျောက်စရစ် ခဲပေါ်မှာ အိပ်စက်ရတဲ့ သူတောင်းစားတစ်ယောက်လည်း နတ်သမီးနဲ့ အိပ်မက်မက်ခွင့် ရှိတာပဲလေ... မဟုတ်ဘူးလား။

ပန်းရောင်ပဝါလေးကို အကြိမ်တစ်ရာမက နှမ်းရှိုက်ရင်း ယောက်ျားတို့ သဘာဝအတိုင်း သာယာနေမိသည်။

အယုံသင်ကာစ အောင်မောင်းဘဝမှာ ပထမအကြိမ်မှာပင် နှမ်းလှမောဟိုက်နေခဲ့ရပြီ။ စွဲလမ်းမှုသည် သူ၏ အိပ်စက်ခွင့်ကိုပါ ခိုင်စိုးသွား၏။ သိမ်းပိုက်သွားခဲ့၏။

လေထဲမှာလွင့်ကျလာတဲ့ ပဝါလေးတစ်ထည်ကို ရူးသွပ်စွာ ခံစားနေရသောအောင်မောင်းအဖြစ်ကို အခြားမည်သူမှမသိ၊ သူ့ဘဝကလည်း ပြောခွင့်မသာခဲ့ပေ။

ဗွဲ့ဖလံတစ်ကောင်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မီးထဲတိုးဝင်ခဲ့သလို မမကိုလည်း အောင်မောင်းရူးသွပ်စွာ စွဲလမ်းခဲ့လေပြီ။ .။

စိတ်ကူးနဲ့ ကျေနပ်၊ စိတ်ကူးနဲ့ စွဲလမ်းရူးသွပ်နေရသည်ကလည်း..

လူဝင်စားတစ်ယောက်က ပြီးခဲ့ပြီးသော အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောရသလိုပင်။ ပြောပြနိုင်ရုံအဆင့်သာရှိသော လူဝင်စားတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ဖြင့် အချစ်ပင်လယ်ထဲ လက်ပစ်ကူးရန် သူ့စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့သူ့ခုန်ချလိုက်သည့် ပင်လယ်ရေက သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေသော ကျတ်တွင်းရေကဲ့သို့ ဆိုတာကတော့ အောင်မောင်းတစ်ယောက် မသိခဲ့ရှာပေ။

အချစ်သည် ဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ပေး၏။ အချစ်သည် ပင် အမိုက်မှောင်ထုကို ဖြစ်စေ၏။ ရဲရင့်စေတာလည်း အချစ်။ တုန်လှုပ်စေတာလည်း အချစ်ပင်။ အချစ်သည် ပင်လယ်ပြင်ဆန်သော သဘောတရားရှိ၏။ အချစ်မှာ နှစ်သူတစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ပြင်၌ နှစ်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့သာတည်း။

အချစ်သည်

အချစ်သည်

၁

အခန်း(၃)

ဝါတ်

လှေကားထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိပဲ.. ထိုးထူးခြားခြား လူရှင်းနေသည်။

အောင်မောင်းက ခေါက်ဆွဲကြော်ပါဆယ်ဘူး ထည့်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ကိုဆွဲရင်း ဓါတ်လှေကားထဲ သွက်လက်စွာ ဝင်လိုက်၏။ မျက်နှာကလည်း မှိုရတဲ့မျက်နှာဖြစ်နေ၏။

သည်နေ့ ချစ်သောမေက ပါဆယ်လာမှာသွားသည်လေ။ ထို့အတွက်သူ့မှာ တက်ကြွအူမြူးနေရခြင်းပင်..

တဝီဝီတက်နေသောဓါတ်လှေကားကိုပင် သူ့စိတ်ထဲမှာ

အေးတေးနေသလို ခံစားနေရသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကဆုန်ပေါက် ပြေး
တက်သွားလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် (၁၃)လွှာဆိုတော့. . . ။

သူ တစ်ခုသတိထားမိသည်။

အလွှာက (၁၃)လွှာ၊ မမနေသောအခန်းက(၁၃)၊ သေသေ
ချာချာမသိသော်လည်း သူကြားဖူးထားတာတော့ (၁၃)ဂဏန်းက
ကံမကောင်းဘူးတဲ့. . . ၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ သူမသိ။

သို့သော် သူချစ်သောမမကို ကံကောင်းစေချင်မိသည်။

ဒါကတော့ အောင်မောင်းရင်ထဲက စေတနာဖြစ်လေသည်။

ခါတ်လှေကား၏ ဒစ်ဂျစ်တယ်ဒိုင်ခွက်မှာ (၁၃)ဆိုသော
ဂဏန်းပြောင်းလဲသွား၏။ “တီ”ခနဲ မြည်၍ ရပ်သွားသည်။ ပွင့်သွား
သောတံခါးမှထွက်၍ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
လာခဲ့သည်။

ဒီတွန့်ဒီတ အသစ်စက်စက်ကြီးဖြစ်သလို. . . တချို့အလွှာ၊
ထချို့အခန်းမှာဆိုလျှင် ပြင်ဆင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတဲ့အခန်းတွေ
အထာလူနေကြ၍ အခန်းစေလုမရှိကြသေး။ ထို့ကြောင့် ကော်ရစ်ဒါ
ကပ်သောတံခါးလည်း နေသည်။ သူသတိထားမိသလောက် ဤ (၁၃)
အလွှာရှိ(၁၃၀၁) မမအခန်းနှင့်. . . ခပ်လှမ်းလှမ်းထောင့်ချိုးအခန်း
(၁၃၀၅)အခန်းသာ လူနို့သေး၏။ ကျန်တဲ့အခန်းတွေက လူမရှိ ပိတ်
ထားခြင်း။

အခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်နှင့် အောင်မောင်း၏ ရင်ခွန်
၁၀ ဒီဂရီတိတ် ဖြစ်လာသည်။

အပြိုင်ဆုံးအထိ ဟုန်ခါနေသောရင်ကို ထိန်းရင်း တံခါးဝမှ

လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ သာယာသော တီးလုံးသံလေးတစ်ခု
အခန်းတွင်း ရိုက်ခတ်မည်ဟည်းလျှက်. . . ချက်ချင်းပင် တံခါးက
ပွင့်လာ၏။

တံခါးဝမှ ပေါ်ထွက်လာသူက မမ။ သူ ခိုးချစ်နေရသောမမ
ပန်းရောင်မမကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့သော် ပန်းရောင်အဝတ်အစား
နှင့်မဟုတ်. . . မမက တီရှပ်အဖြူပွပွတစ်ထည် ဝတ်ထားပြီး သနီ
ကွာတား အနက်ရောင်တစ်ထည် ဝတ်ထား၏။

အိမ်နေရင်းအလှ. . . မပြုပြင်မခြယ်သသော ပင်ကိုအလှ
ကလည်း တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေ၏။ ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေသော
မမမျက်နှာလေးကိုက အပြစ်ကင်းလွန်းလှသည်။ တိမ်ညစ်ကင်းစင်
တဲ့ ကောင်းကင်ပြင်လို. . .

“ဪ. . . ခေါက်ဆွဲကြော်လာပို့တာလား မောင်လေး”

ဆည်းလည်းသံလေးက ပန်းရောင်အပြုံးကြားမှ ညင်းသွဲ့
သွဲ့ ရိုက်ခတ်လာ၏။ သည်တော့မှ အောင်မောင်းတစ်ယောက်
သတိကပ်ကာ အသက်ဝင်လာခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ မမမှာထားလို့ လာပို့တာပါ”

“အတော်ပဲ. . . မလည်းဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ ကွက်တိပဲ၊ ဝင်ခဲ့
မောင်လေး”

“ဟိုစားပွဲပေါ်မှာတင်ပေးခဲ့၊ ခဏနော်. . . ပိုက်ဆံသွားယူ
လိုက်အုံးမယ်”

သူ့ကို တူတူတန်တန် ပြောသူဆိုလို့ မမတစ်ယောက်ပဲရှိ၏။
သည်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ အောင်မောင်းကတော့ မမ အ
တွက်ဆိုအဆင်သင့်. . . ၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်၊ မမသာ

၂၁ နေရာ

လျှင် သူ့အတွက် အသက်သခင် ဖြစ်တော့သည်။

မမ တစ်ယောက်တည်းနေသည်ဆိုသော်လည်း အခန်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိနေ၏။ အခန်းထဲမှာလည်း ပစ္စည်းပစ္စယတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျနှင့် . . . စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုက မမရဲ့အခန်းထဲမှ လူရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ် . . .

တစ်ရုပ်က ယောက်ျားရုပ်ကြီး၊ နောက်တစ်ရုပ်က မိန်းကလေးအရုပ် ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေရောင်းသော စတိုးဆိုင်ကြီးများတွင် သူမြင်ဖူးနေကျ အရုပ်ကြီးများဖြစ်၏။ သက်ရှိလူတစ်ယောက်၏ အရွယ်အစားအတိုင်းမို့ တကယ့်လူနှစ်ယောက်လားဟု ထင်မှတ်မှားလောက်သည်။ ပိုဆိုးတာက ထိုအရုပ်တွေအား အဝတ်အစားများကိုပါ ဝတ်ဆင်ပေးထား၍ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားအရုပ်၌ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ ဆင်ခြန်းပေးထား၏။ မိန်းကလေးအရုပ်တွင်ကား အနောက်တိုင်းသတို့သမီးဝတ်စုံအဖြူကို ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်။ ဖြူလွန်းသော ဇာတ်ရုပ်မှာ အရောင်တလက်လက် ကျောက်ဖြူလေးများ စီခြယ်ထား၍ အလင်းရောင်မှာ လင်းခနဲလက်ခနဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အောက်ပိုင်း ဝတ်စုံဖြူပွ၌ ဇာတ်လွှာများကို သုံးလိုင်းခွဲ၍ အလွှာလိုက် ပုံပေါ်ထား၍ အမြင်ဆန်းနေသည်။

“ရော . . . မောင်လေး . . . ပိုက်ဆံ”

အသံကြားမှ အောင်မောင်း သတိဝင်သွားရသည်။ မမက တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ပေးနေ၏။

ခေါက်ဆွဲကြော်က တစ်ထောင့်နှစ်ရာပဲ ကျသည်။

“ကျွန်တော် သုံးရာ လာအမ်းပေးမယ်နော်”

သူ့စကားကြောင့် မမက ပြုံးသည်။ အလှတရားတွေ ပေါင်းထားသောအပြုံးလေးဖြင့် မမက . .

“မအမ်းနဲ့တော့ မောင်လေး၊ မောင်လေး ယူလိုက်တော့”

“ဗျာ . . . ခြောက် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲမမ . . .”

“ဒါနဲ့ တစ်လက်စတည်းမှာလိုက်အုံးမယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ငါးနာရီလောက်မှာ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲလောက် ပို့ပေးပါဦး၊ အခုလိုပဲ နူးနူးအိအိလေးကြော်ပေးနော် မောင်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . စိတ်ချပါ၊ မမ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်ခင်ဗျာ . . .”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးကြသည်။ အောင်မောင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုများက လျှံထွက်နေ၏။

“ဟိုလေ . . . ဒါနဲ့ မမက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာနော်”

သူက အရဲစွန့်ကာ မေးလိုက်တော့ မမကပြုံးရင်းပြင်း

“ဟုတ်တယ်၊ မမအလုပ်က တစ်ယောက်တည်းပဲ ကောင်းတယ်ကွဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာ သီးသန့်လာနေတာ . . . မမက ဖက်ရှင် ဒီဇိုင်နာလေ . . .”

“ဒီဇိုင်နာဆိုတာ . . .”

သူနားမလည်သော ဝေါဟာရအတွက် မမက ပြုံးချီစွာ ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုမောင်လေး . . . ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာဆိုတာ အဝတ်အစား လှလှလေးတွေဖြစ်ဖို့ တီထွင်စိတ်ကူး ချုပ်ပေးရတာပေါ့”

“ဪ. . ဪ. . ဟို. . အရပ်မှာဝတ်ထားပေးတာက မမလက်ရာပဲလားဟင်”

“သေချာတာပေါ့။ ဒီမင်္ဂလာဝတ်စုံကို မမကိုယ်တိုင် ချုပ် နေတာ။ အနုစိတ်လုပ်ထားတာလေ။ ဒါမမရဲ့ ဖန်တီးမှုပဲပေါ့. . .”

“ဘယ်သူ့အတွက် ချုပ်ပေးတာလဲ မမ. . .”

မမက သူ့ကိုကြည့်လင်သော မျက်ဝန်းလှလှလေးဖြင့် ကြည့် ရင်း. . .

“ဒါက မမအတွက်ပဲလေ”

“ဟင်”

သူ့ရင်ထဲ တမျိုးကြီးခံစားလိုက်ရသည်။ မမက မင်္ဂလာ ဆောင်တော့မည်လား၊ ဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့. . . အောင်မောင်းရင်ထဲ အမြင့်တစ်ခုက ပြုတ်ကျသွားရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မမ. . . မမရဲ့နာမည်ကို သိခွင့်ရမလားဟင်”

အသက်ရှူသံ မမှန်သည့်ကြားက အသံချင်ဆုံးဆန္ဒတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

ဒီလိုမေးတော့ မမက စူးစူးရဲရဲအကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့် နေ၏။ မွတ်ထွဋ်အပြုက မမနှုတ်ခမ်းများမှာ တွဲခိုလို့. . . ခပ်ဟဟ ရယ်သံတိုးတိုးလေးတိုးလည်း ကြားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့သိချင်တာလဲ မောင်လေး. . .”

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိတော့။ မမ အကြည့်ကို ယည်း ရင်မဆိုင်ရဲ. . . သိသွားပြီလား၊ သူ့ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်ချက်ကို မ သိသွားပြီလား၊ တုန်လှုပ်ထစ်ငေါ့စွာဖြင့် သူပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဘာ. . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမ၊ မမက လှလို့. . . သိ. . . သိ

ချင်ရဲ့ သက်သက်ပါ”

အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံသော်ငြား လောလောဆယ် ဒီ အဖြေက အသင့်တော်ဆုံးမို့. . . ဒီအတိုင်း သူပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ မမက ဆံပင်လေးကို တစ်ချက်ခါယမ်းရင်းမှ ဖြေသည်။

“မမရဲ့နာမည်က သက်သခင်တဲ့”

“သက်သခင်”

‘သက်သခင်’ ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက သူ့ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ခတ်မြည်ဟည်းနေတော့၏။ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့ပျောက်မ သွားနိုင်တဲ့နာမည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဘဝကို အချိန်ပြည့် လွှမ်းမိုး နေမည့် အမည်ဆိုလည်း မမှားသည့်အပြင်. . . သူ့ဘဝ၏ အသက် သခင်ဆိုလည်း မမှားတော့ပေ။

‘သက်သခင်’သည် အောင်မောင်းအတွက်တော့ အိပ်မက် ထဲက ရွှေမင်းသမီးလေးပင်. . . ။ အချစ်ကမ္ဘာရှိ နှလုံးသားရွာလေးမှာ ဧကရီသခင်မလေးမှာ သူ့နှလုံးသားခံတပ်ပေါ်တွင် တပ်ဦးအောင်လံ စိုက်ထူခဲ့သော အချစ်စစ်မင်းသမီးတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

“အမေ... နူးနူးအိအိလေး ကြော်နော်...”

“အေးပါ အောင်မောင်းရယ်... ငါသိပါတယ်၊ ဂေါ်ဖီ နည်းနည်းလှီးထား... အချဉ်လုပ်ပေးရအုံးမယ်”

မနက်ငါးနာရီလောက် ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲပို့ပေးပါဟု မမ မှာထားခဲ့သည်။ ဒီအတွက် မနက်လေးနာရီထိုးကတည်းက သူတို့သား အမိနှစ်ယောက် အစောကြီးထကာ အခုလိုပြင်ဆင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးကလည်းနော်... အစောကြီး ပါဆယ်မှာရ

တယ်လို့ ပြီးတော့လည်း တစ်ပွဲတည်း.. များရင်တော်သေးတယ်”
 အမေလုပ်သူကတော့ ပွစိပွစိပြောရင်း ကြော်လှော်နေ၏။
 “အမေကလည်းဗျာ.. သူ့မှာ အစောကြီးသွားစရာရှိလို့နေ
 မှာပေါ့ ကိုယ့်ဆီအမြဲမှာစားနေတဲ့ ဖောက်သည်ပဲ.. လုပ်ပေးရမှာ
 ပေါ့”

“ဟဲ့.. . ငါလည်း ဒီမှာလုပ်ပေးနေတယ်လေ”
 ထိုအခိုက်.. .

“ဝုန်း”ခနဲ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။
 အသံက အမြင့်ပေါ်က တစ်ခုခုပြုတ်ကျလာသောအသံ
 ဖြစ်ကာ အတော်လည်းကျယ်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ.. . စူးစူးဝါးဝါး
 အော်ဟစ်လိုက်သော အမျိုးသမီးတို့၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အမယ်လေးတော့.. . လာကြပါအုံး၊ ကယ်ကြပါအုံး”
 “ဟောဒီမှာ.. . တိုက်ပေါ်ကပြုတ်ကျလာတဲ့ မိန်းကလေး
 ထစ်ယောက်”

“အမလေး.. . သွေးတွေ.. . သွေးတွေအများကြီး.. .
 ထာကြပါအုံး”

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်ရင်း တိုင်ပင်ထားသလို တစ်ပြိုင်တည်း ပြေးထွက်လိုက်ကြ
 သည်။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေစုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။

မနက်စောစောဆိုပေမယ့် စွေးသည်တွေ၊ ကျန်းမာရေးအ
 တွက် လမ်းထလျှောက်သူတွေကအပြည့်.. . ။

ထိုနေရာသို့ အောင်မောင် ရောက်သွားချိန်မှာတော့.. .
 မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲ

မှတ်စီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ငယ်ထိပ်တည့်တည့် မိုးကြိုး
 ခင်ချခံလိုက်ရသလိုမျိုးပင်.. .

“ဘုရား.. . ဘုရား.. . မမသက်သခင်”
 ရင်ထဲမှာအချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရတဲ့ မမသက်သခင်.. .
 အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံကို လှပစွာဝတ်ဆင်လျက်.. .
 သွေးအိုင်ထဲမှာ အလှတွေပျက်နေလေပြီ။

ကွဲကြေနေသောဦးခေါင်း.. . ။ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ဖြင့်
 လှုပ်မယက် ငြိမ်သက်နေပုံက ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရပြီဆိုတာ မေး
 စရာပင်မလိုတော့ပါ.. . ။

လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူညံနေကြသည်။ လူနာတင်ကား
 တို့ ပုန်းဆက်ခေါ်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှတော့ မတို့မထိရဲကြပေ။
 စတားသံတွေက ပွက်လောရိုက်နေ၏။

“ချစ်စရာကောင်မလေးဟယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တိုက်ပေါ်က
 ပြုတ်ကျတာလဲ”

“သူနေတာအပေါ်ဆုံးထပ် (၁၃)လွှာမှာ.. . တစ်ယောက်
 တည်းနေတာ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာတဲ့၊ ငယ်ငယ်ချောချောလေး.. .
 နှမြောစရာဟယ်”

“ဘာလို့ သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ်ထားတာလဲ.. . မင်္ဂလာ
 ဆောင်တော့မလို့လား”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကလည်း စုပ်တသပ်သပ်နှင့် ဝင်
 ပြောသည်။

“ဒီကလေးမက ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတာ၊ ကျွန်မဆေးဆိုင်
 မှာ ခိတ်ငြိမ်ဆေးတွေ လာဝယ်နေကျပေါ့၊ ဧကန္တ စိတ်ပေါက်ပြန်ပြီး

ခန့်ချတာများလား... ”

မကြားလိုတော့။ အောင်မောင်းထပ်မကြားလိုတော့ပေ...။

‘အား’ခနဲ စူးစူးဝါးဝါးတစ်ချက်အော်ရင်း ခြေဦးတည်ရာ အောင်မောင်းထွက်ပြေးခဲ့မိသည်။ လူတွေကသူ့ကို အံ့သြနားမလည်စွာ ကြည့်လိုနေ၏။

“ဟဲ့... အောင်မောင်း... ဟဲ့... ကောင်လေး”

အမေ့ခေါ်သံက သူ့အနောက်မှာကျန်ခဲ့၏။ အထိန်းချုပ်ကင်းမဲ့စွာ၊ အသိစိတ်ပျက်ပြားစွာဖြင့် သူ့အားကုန်ပြေးနေဆဲ...။ ဥဩအချက်ပေးသံနှင့်အတူ လူနာတင်ကားတစ်စီး လမ်းထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် မောင်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့တော့မှ မောဟိုက်စွာဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ချွေးစီးများက တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်နေ၏။

မျက်လုံးတွေလည်း ပြာဝေလို့...။

အသက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ အားစိုက်ရှုရင်း ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့... အမောဆိုက်နေ၏။ စောစောကလူနာတင်ကားမှ အခုတ်သွားသည့်ထွက်လာသည်။ ထိုကားပေါ်မှာ သူ့ချစ်သော မမသတ်သခင်၏ရုပ်အလောင်း ပါသွားလိမ့်မည်။

အိပ်မက်လေးလား။ အိပ်မက်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု သူတွေးနေမိသည်။ ဒါကကယ်မဟုတ်ပါစေနဲ့... အိပ်မက်ဆိုတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေ။ သို့သော် သူ့ဆုတောင်းမပြည့်ကြောင်း အိမ်ရောက်တော့မှ သိလိုက်ရသည်။

“ကလေးမလေးက တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်က ခုန်ချသွားတာတဲ့၊ တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးပဲ၊ ဦးခေါင်းခွဲကွဲပြီးသေတာတဲ့၊ ဒီလောက်

ဆရာချောလှလှလေးက သူ့မှာ ဘာသောကတွေများ ရှိပါလိမ့်နော်

အမေ့စကားတွေက သူ့နားထဲ သံရည်ပူလောင်းချလိုက်သလိုဖြစ်ရသည်။ သူထင်သလို အိပ်မက်မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ချစ်သောမမသည် လူ့လောကကြီးမှ အပြီးပိုင်စွန့်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

မနက်ငါးနာရီမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်လာပို့ပေးနော်ဟု မှာခဲ့သော အသံချိုချိုလေးတွေကို ကြားယောင်နေမိဆဲ...။

မနက်ငါးနာရီထိုးဖို့ မျှော်လင့်နေခဲ့သော အောင်မောင်းမှာ ခေါ်မျက်နှာလေးကို မော်ဖူးခွင့်လေးရရုံအတွက် ရင်ခုန်ပြင်းပြခဲ့ရသည်။ အခုတော့...။

ဒီလိုနှင့်ထိုနေ့ညသည် သူ့အတွက်ဆိုးရွားစွာ ကျော်ဖြတ်ရတော့မည်။ ညဆယ်နှစ်နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ရှိခဲ့သည်။ ပန်းရောင်လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ယူကျုံးမရ နမ်းရှိုက်ရင်းမှ ပြင်းပြင်းပြပြသတိတရ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

စိတ်ပင်ပန်းမှု အားကြီးလွန်း၍ထင်သည်... မှေးခနဲ အိပ်တော်သွားသည်။ သို့သော် အောင်မောင်းအား အိပ်မက်တစ်ခုက နှိပ်စက်ပြန်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် မမကို အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် တွေ့လိုက်ရ၏။ တွေ့နေကျ ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး အနေအထားနှင့်မဟုတ် အံ့သြဖွယ်ရာ ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ပြင်နှင့်ဖြစ်၏။ မမသည် မျက်မှူး နီရဲနေ၍ မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာလောက်အောင် ဒေါသတကြီး အံ့ကြိတ်လျက်... သူတွေ့လိုက်ရသည်။

မိမိကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ကြောက်မက်ဖွယ်

အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ရန်တွေ့နေတော့သည်။

“မောင်လေး.. မင်းက မမလက်ကိုင်ပဝါကိုခိုးပြီး မမကို ပစ်မှားစော်ကားနေတယ်ပေါ့လေ.. . စိတ်ကူးထဲမှာ ယုတ်မာနေတယ်ပေါ့။ မမလက်ကိုင်ပဝါ ပြန်ပေးပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် မောင်လေးကို မမခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မမအခန်းကို မနက်နေမထွက်ခင် ပြန်လာပို့ပေးပါ”

“ဘုရား.. . ဘုရား”

ဘုရားတရင်း အောင်မောင်းတစ်ယောက် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာရသည်။ အိပ်မက်ဆိုပေမယ့် အရာရာကို ထင်ရှားပြတ်သားစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်မက်လိုပင် ယုံရခက်နေမိသည်။

ဒီပဝါလေးတစ်ခုကိုမှ သူ့အတွက် ကြည့်ဖြူစွာမပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား.. . မမရယ်.. . ။

မြတ်နိုးစွာ ပဝါလေးကို နမ်းရိုက်မည်အပြု.. .

“ဒုန်း”

“အား”

ခေါင်းရင်းနံရံမှ အသံကြီးပေါ်ထွက်လာ၍.. . လန့်ကာထအော်မိသည်။ အမေ့မနိုး၍တော်သေးသည်။ လက်ထဲက ပဝါလည်း လွတ်ကျသွားရ၏။

အသံက နံရံကို ထုရိုက်သွားသလိုမျိုးဖြစ်၏။ ထူးဆန်းတာသာ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုမှာ.. . အိမ်မြှောင်တွေ၏ စုတ်ထိုးသံတွေက ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူတကိုယ်လုံးမှာလည်း မွေးညင်းများထောင်ထလာသည်အထိ ကြက်သီးတွေက တဖြန့်ဖြန့် ထလာရသည်။

“ဝရော.. . ”

“ဘုတ်”

“ဟာ.. . ဒါ.. . ဒါ”

ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်ရပ်၊ ပီပီသသမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ကာတွန်းရုပ်ပြစာအုပ်လေးက ခြောက်ဆွဲသလို ရွှေ့လျား၍ စားပွဲပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။ ကြွက်ထည်းမရှိဘဲ စာအုပ်လေးက ထိုအတိုင်းရွှေ့သွားတာ အသေအချာ ခြေလိုက်သည်။ မမြင်ရသောလက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲချလိုက်သလိုမျိုး ဖင်ရ၏။

အောင်မောင်း၏ကြောက်လန့်မှုက ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်နေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှထိုသို့မကြုံခဲ့ဖူး၍.. . တစ္ဆေကြောက်သည်ဆိုသော အသံကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

“ပဝါ ပြန်လာထားပေးပါ”

အိပ်မက်ထဲက မမ၏ခြောက်ကပ်ကပ်အသံကြီးကို ပြန်ကြားတော့သည်။

ပဝါကိုပြန်မပေးမချင်း ထိုကိစ္စကပြီးမည်မဟုတ်.. . ။ အောင်မောင်းက စားပွဲတင်နာရီအသေးလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ညတစ်နာရီခွဲတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်၍ အသံမကြားအောင် တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကွန်ဒိုအဆောက်အအုံကြီးက မာကျူရီမီးများဖြင့် ထိန်လင်းနေ၏။ ပိုဆိုးတာက အောက်ထပ်တွင် စားပွဲခုံများချ၍ ဖစ်တုရင်

ကစားနေကြသော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် သူ
စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သူတို့ရှေ့ကဖြတ်လျှင် ဘယ်သွားမလဲ မေးမှာ
သေချာသည်။

ပြဿနာက အရက်မတက်ခင် သွားပေးရမှာဖြစ်သဖြင့် . .
အောင်မောင်ညည်းညူရင်း အုတ်ခုံတစ်ခုနောက်ကွယ်မှ ပုန်းနေမိ
သည်။ ထိုစဉ် . . ရုတ်တရက် . .

“ဖုန်း”

“ခွမ်း . . . ချလွမ်း . . .”

ကွန်ဒိုရှေ့က မီးလုံးတစ်လုံး ထပေါက်လေသည်။

တစ်ယောက်ယောက်က ခဲလုံးနှင့်ပေါက်၍ ကွဲသွားသော
ပုံစံ ဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . .”

“လာ . . . လာ၊ သွားကြည့်ရအောင်”

နံပါတ်တုတ်ကိုယ်စီကိုင်ရင်း လုံခြုံရေးနှစ်ယောက် ထွက်
ကြည့်ကြသည်။ ထိုအခွင့်ရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့၊ အောင်မောင်
မိမိရရ အသုံးချနိုင်ခဲ့သည်။

အုတ်ခုံနောက်မှ လှစ်ခနဲထ၍ အဆောက်အအုံထဲ ပြေးဝင်
လိုက်သည်။ သွားလာနေကျဖြစ်၍ အောင်မောင်းအတွက် အခက်
အခဲမရှိပေ။

အချိန်မဆင်းပဲ ဓာတ်လှေကားထဲဝင်၍ (၁၃)လွှာကို တက်
လာခဲ့၏။ သွေးရူးသွေးတန်းထွက်လာပြီး ဓာတ်လှေကားထဲရောက်မှ
ကြောက်လာမိသည်။ ညသန်းခေါင်းကျော်အချိန် သူတစ်ယောက်
တည်းဖြစ်ကာ သွားနေတာကလည်း လောလောလတ်လတ် အခါ

သေသေးသော မမ၏အခန်းသို့ဖြစ်၏။

“ဘုရား ဘုရား . . . ၊ ဣတိပိသော . . . သော . . .
သ . . . ဘဂဝါ”

တတ်သလောက်မှတ်သလောက် ဘုရားစာတွေရွတ်ရင်း
အောင်မောင်းတစ်ယောက် ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။
အသံဗလံတွေက တိတ်ဆိတ်လွန်း၍ ချောက်ချားစဖွယ်ကောင်းလှ
၏။ ကော်ရစ်ဒါ၌ ထွန်းထားသောမီးလုံးများရှိ၍ တော်သေးသည်ဟု
ဆိုရချေမည်။

“ရှပ် . . ရှပ် . . ရှပ် . .”

သူ့နောက်က ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသောခြေသံ . .
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ . . ဘယ်သူမှမရှိ . . .

“ငါစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်အားပေးရင်းသူဆက်လျှောက်သည်။

“ကျွီ . .”

အခန်းတစ်ခုရဲ့ တံခါးကသူ့ရှေ့မှပွင့်ဟလာသည်။ အထဲမှာ
မောင်မည်းမည်း . . ။ ဒီအခန်းက လူမရှိသောအခန်းလွတ်ဖြစ်
၏။ သဘာဝမကျတာတော့ သေချာသည်။

“ဒုန်း”

ထိုအခန်းတံခါး သူ့အလိုလိုပြန်ပိတ်သွား၏။

“မမ . . . ကျွန်တော့်ကို မခြောက်ပါနဲ့ဗျာ . . ၊ ကျွန်တော်
ထွက်ကြောက်လို့ပါ။ မမရဲ့ပဝါကို ကျွန်တော်ပြန်လာပေးတာပါ”
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ပြောမိပြောရာတွေပြောရင်း
အုတ်ခုံတံခါးက ဆုတ်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့၏။ အရှေ့ကိုလျှောက်ရင်း

နောက်ကျောကမလုံ ဖြစ်နေရသည်။ သူ့နောက်မှာ တစ်ခုခုပါလာသလို တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေသလိုလို . . . အောင်မောင်း ခံစားနေရသည်။

အခန်း(၁၃၁၃)ရှေ့အရောက် . . .

အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်လျက်သားဖြစ်၏။

သူ ခေါက်ဆွဲကြော်ပို့နေကျအခန်းလေးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကြီးတစ်ခုကို စတင်ရှူရှိုက်မိလိုက်သည်။

စိတ်ပျက်ဖွယ် အော်ဂလီဆန်လောက်သည့် အနံ့ကြီးပင် . . .

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

“ဟာ . . .”

အခန်းထဲမှ ငိုသံလိုလို၊ ရှိုက်သံလိုလို ဗလုံးဗထွေးညည်းညူသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မမ . . . မခြောက်ပါနဲ့ . . . ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကြောက်ပါတယ် မမ . . .”

မမရဲ့ . . . ပ . . . ပဝါကို ကျွန်တော် . . . ပြန် . . . ပြန်ယူ . . . ယူလာပေးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို . . . ခွင့် . . . ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ . . .”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် တောင်းပန်စကားဆိုရင်း လက်ကိုင်ပဝါကို အိတ်ကပ်ထဲက ထုတ်လိုက်သည်။

သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေပြီ . . . ။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

ညည်းသံကြီးက ပိတ်ထားသောအခန်းအတွင်းမှ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ အောင်မောင်းက ညွတ်ခွေမတတ်ဖြစ်နေသောခူးများကို အားစိုက်ထိန်းရင်း ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကြောက်လွန်း၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေတုန်နေ၏။

မမရဲ့အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ပဝါလေးကို အသာချထားလိုက်သည်။ ပြန်ထမည်အပြု . . .

“ကျွီ”

“ဟင် . . .”

တံခါးက ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်သွားလေပြီ။

သူ မဖွင့်ဘဲ အလိုလိုပွင့်လာခြင်းဖြစ်၏။

အခန်းထဲမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော လက်တစ်ဖက်၊

ဖြူဖွေးဖွေး . . . နူးနူးညှည့် . . . လက်တစ်ဖက်က အောင်မောင်း၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ကယ် . . . ကယ်ကြပါဦး . . . အား . . .”

ရုန်းကန်အော်ဟစ်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်လေသည်။ ရေခဲတမျှ အေးစိမ့်နေသောလက်ကြီးက အောင်မောင်းကို အခန်းထဲ ဆောင့်ဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးကလည်း ‘ဝုန်း’ခနဲ ပြန်ပိတ်သွားလေသည်။

အောင်မောင်း၏ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံက မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရချေပြီ။ အခုတော့ အရာရာသည် အမှန်ဖြစ်ခဲ့သလို နဂိုအတိုင်းတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေတော့သည်။

အခန်း(၅)

“ဟို အဖြစ်အပျက်များမတိုင်မီ တစ်လက...”

အင်မတန်လှပသေသပ်သော နီဒါန်းများ၏ အဆုံးသတ် သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လှည့်စားမှုများနှင့် အတိပြီး၏။

“ဖြစ်ပါ့မလားနီဒီ... ငါကြောက်တယ်ဟ”

သက်သခင်၏စကားကြောင့် နီဒီဝင့်ကျော် နှုတ်ခမ်းကိုခွဲ၍ ခါးကိုထောက်ကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အမယ်လေး... ရွှေမင်းသမီးလေးရယ်၊ နင်ကလည်း အ ဖြစ်သည်းလိုက်တာလွန်ရော... နင့်ကို အတွေ့အကြုံရအောင် ခေါ်

သွားတာ၊ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ဆိုတာ အမြင်ကျယ်ဖို့ လိုတယ်။ လေ့လာအားကောင်းဖို့ လိုတယ်။ ဒါ နင်မသိဘူးလား”

နဒီဝင့်ကျော်မှာ ခန္ဓာကိုယ်က ပုတ်လောက်နီးနီးဝလွန်းသူ ဖြစ်သော်လည်း သက်သခင်နှင့် သက်တူရွယ်တူသာဖြစ်၏။ သက်သခင်အတွက်တော့ နဒီဝင့်ကျော်သည် အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၏။ နားအလည်ဆုံး တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လည်းဖြစ်သည်။ အနီးကပ်အကြံပေးဆိုလည်း မမှားပေ။ သက်သခင်၏ ကိုယ်ရံတော် ဘော်ဒီဂတ်လည်း ခေါ်ထိုက်ပေ၏။

သို့သော်လည်း ဤမျှနီးကပ်ကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အကြားတွင် မတူညီမှု၊ ကွဲပြားမှုတွေလည်း ရှိနေသည်။ သက်သခင်က ပင်ကိုယ်အားဖြင့် အေးဆေးစွာနေတတ်ပြီး အနုပညာဖန်တည်းမှုများကို မြတ်နိုးသူဖြစ်၏။ နဒီဝင့်ကျော်က ထိုသို့မဟုတ်၊ နေရာတကာ သူမပါရင် မပြီး၊ ခန္ဓာကိုယ်က ဝဖိုင်သလောက် လွန်စွာမှလည်း စကားပြောနိုင်သူ၊ စပ်စုတတ်သူဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သက်သခင်ကို (Night Club) တစ်ခုကို ခေါ်နေပြန်သည်။

“ဖက်ရှင်ဆိုတာပွဲတက်မှမဟုတ်ဘူး၊ ရှော့ပင်ထွက်မယ်၊ ဆော့ကစားမယ်၊ ထသွားထလာအားလုံးနဲ့ အကျုံးဝင်တယ်လေ၊ ဘယ်လိုလူက ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုအဝတ်အစားကိုဝတ်မလဲ၊ ဘယ်လိုဒီဇိုင်းက သူနဲ့လိုက်ဖက်သလဲ၊ သူ့အတွက်အဆင်ပြေသလဲ၊ ဒါပါပဲ . . . ဒါကိုစဉ်းစားပေးပြီး သူများနဲ့မတူတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေ၊ ဖန်တည်းမှုတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်လိုက်နိုင်ရင် . . . ဒါဟာ . . . ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာကောင်းတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ငါသိသလောက်

ပြောပြတာပါ . . . သိပ်သိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . နဒီရယ်၊ နင်ပဲ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလုပ်လိုက်တော့”

“အင်း . . . နင် ထမင်းငတ်သွားမှာစိုးလို့ . . . ဟိ . . . ဟိ”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . . ”

(Night Club)ကိုမရောက်ဖူးသောသူကို နဒီဝင့်ကျော်က အပါခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ Disco မီးရောင်အောက်မှာ ရာစုသစ်၏ တက်ကြွသောလူငယ်များအားလုံး ရှိနေကြသည်။

DJ ထွင်ခေါင်၏ မြူးကြွသောဂီတပေါက်ကွဲသံမှာ အားလုံး ဦးဝင်နစ်မြုပ်ရင်း လှုပ်ရှားကခုန်နေကြသည်။

နဒီနှင့် သက်သခင်က ဘားကောင်းတာ၏ ဘယ်ဘက်တွင် ချိသော ထောင့်စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း . . . Coke တစ်ဘူးစီ သောက်ကာ ကြည့်ရှုနေမိသည်။

မကြာမီ Fashion Show စတင်တော့မည်ဖြစ်၏။

“ဖက်ရှင်ရှိုးကိုတော့ နင်စိတ်ဝင်စားမှာပါ၊ နို့ပွဲက တစ်နာရီ တစ်ကြိမ် လုပ်ပေးတယ်လေ၊ ဘူးဘူးကြီးတွေ မျက်စိအရသာခံကြည့်ရင်း ပန်းကုံးတွေ စွပ်ကြပါလိမ့်မယ်”

သက်သခင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပိုက်ဆံတွေကို အလွယ်တကူ ဖြုန်းနိုင်သောနေရာ၊ အပျော်တွေကို အလွယ်ရနိုင်သောနေရာ၊ လူငယ်တို့၏ထွက်ပေါက်၊ လူကြီးတွေရဲ့ယိုပေါက်တွေပဲ မဟုတ်ပါလား၊ အထိန်းအကွပ်မရှိ လွတ်လပ်ချင်တိုင်း လွပ်လပ်နေကြသည်။

အိမ်ကမိဘများ မြင်က နားရင်းရှိကံခံရနိုင်သည်။ ကံချင်သလောက် ကဲကြသည်။ ယာယီချုပ်ငြိမ်းရာ လောကနိဗ္ဗာန်တစ်ခု ဖြစ်

“တော်တယ်နော် နဒီ”
 သက်သခင်၏စကားကြောင့် နဒီဝင့်ကျော်မျက်ခုံးပင့်၍ . .
 “ဟဲ့ . . . ဘာတော်တာလဲသက်”
 ထိုအခိုက်မှာပင် ဝိတ်တာတစ်ဦးက Mix Fruit တစ်ပွဲ လာချ
 ပေးနေ၍ စကားစပြတ်သွားပြီး . . ဝိတ်တာလေးထွက်သွားမှ စကား
 ကို ပြန်ဆက်ကြပြန်သည်။
 “ဒီလိုလေနဒီရဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတွေဟာပျော်ချင်တယ်၊
 လွတ်လပ်ချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထိန်းအကွပ်တွေနဲ့ ပိတ်လှောင်
 ခံနေရတော့ ထင်တိုင်းမကဲနိုင်ကြဘူး၊ ဒီလိုနေရာတွေကမှ ကောင်း
 ကောင်းကဲလို့ရတယ်၊ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်လို့ရတယ်လေ”
 “အဲဒါနဲ့ . . . ဘာကိုတော်တာလဲ သက်သခင် . . .”
 “ပိုင်ရှင်ကိုလေ . . . လူတွေရဲ့ဆန္ဒကို ဒီလိုဖန်တီးပြီး စီးပွား
 ရှာနိုင်တာကို ပြောတာ”
 “ဪ . . . ဒီလိုလား၊ ဟုတ်တယ် . . . ဒီမှာပျော်စရာတွေက
 အများကြီး၊ အောက်ထပ်တစ်လွှာလုံးက (KTV) အခန်းတွေပေါ့ . . .
 အားလုံး (၂၂)ခန်းလောက်ရှိတယ်”
 “နင်က သိလှချည်လား နဒီ”
 သက်သခင်မှာ နဒီကို ချီးကျူးမိသည်။ သူ၏ စပ်စပ်စုစု
 အကျင့်က ဒီနေရာမှာ တော်သွားပြန်ပြီ။
 “သိတာပေါ့၊ နင်သိအောင်ထပ်ပြောပြမယ်၊ ဒီကလပ်ပိုင်ရှင်
 က မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပထမဆုံး ကလပ်စဖွင့်ခဲ့သူပေါ့၊ နှစ်ပေါင်းနှစ်
 ဆယ်လောက် ဒီလုပ်ငန်းကိုတောက်လျှောက်လုပ်ခဲ့တော့ အတွေ့

အကြံများပြီပေါ့”

“သူက ဒီနိုင်ငံသားပဲလား”
 “ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ တရုတ်စပ်ပေါ့ဟယ်၊ ထိုင်ဝမ်
 မှာကြီးတာ၊ မြန်မာစကားပြောတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ဝဲတယ်၊ ကလပ်
 တွေထဲမှာ ဒီကလပ်က စည်းကမ်းအကြီးဆုံးပဲလေ၊ ကလပ်ထဲမှာ
 ဘာပြဿနာမှ အဖြစ်မခံဘူး၊ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းချည်းပဲ ငါးဆယ်
 ကျော် ခန့်ထားတာ”
 သူပြောတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သက်သခင်မျက်စိရှေ့မှာ
 တင်မြှင်နေရသည့် လုံခြုံရေးအင်းအားက မနည်းလှပေ။ ခန်းမတစ်ခု
 လုံးပတ်ပတ်လည်မှာ ကျောက်ရုပ်တွေလို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြ
 သည်။
 DJ Club နဲ့ Disco Club ကို တစ်လွှာစီခွဲထားတယ် အဲဒီရဲ့
 အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ Restaurant ရှိတယ်၊ တို့အောက်က အလွှာမှာ
 တော့ ခုနကပြောခဲ့သလို (KTV)၊ သူ့အောက်မှာ ဆိုရင်တော့ တည်း
 ခိုခန်းတွေပေါ့၊ တည်းခိုခန်းကတော့ သူဖွင့်တာမဟုတ်ဘူး . . . အခြား
 တစ်ယောက်ပေါ့၊ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးတွေ အဆင်ပြေသွား
 ရင် တည်းခိုခန်းထဲ ဝင်သွားရုံပဲ၊ အားလုံးကွက်တိပဲ . . .”
 နဒီကတော့ ဘာမှခံစားဟန်မရှိ၊ အတက်အကျ မရှိသော
 လေသံဖြင့် ရှင်းပြနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသာ အခုလိုအချို့ရည်ဘူးတွေ
 သောက်နေသည်။ မိန်းကလေးအများစုက ဘီယာကို ယောက်ျား
 လေးတွေနှင့် ပဲခုံးချင်းယှဉ်ကာ သောက်နေကြပြီ။ အချို့ဆို အပြင်
 တွေကိုင်လို့၊ ဝတ်ထားသမျှကလည်း ယောက်ျားလေးတွေမပြော
 မိန်းကလေးချင်းပင် သမင်လည်ပြန်ကြည့်နေရသည်။

တိုလည်းတိုသည်။ လှလည်းလှသည်။ တောင့်လည်းတောင့်သည်။ ဖော်လည်းဖော်သည်။ ပျော်လည်းပျော်သည်။ တကူးတကလည်းပြသည်။ ရူးရဲအောင်လည်းကသည်။ သူတို့အတွက် အဝတ်အစားဟူသည် ပါးလွှာသော အဖုံးအဖိလေးသက်သက်မျှသာ။ . .

သက်သခင်သည် ခေတ်နောက်ကျန်ခဲ့သူတော့မဟုတ်။ . . ခေတ်မီစွာနေထိုင်သည်။ သို့သော် ခေတ်ဆန်စွာတော့မနေပေ။ ခေတ်မီခြင်းနှင့်ခေတ်ဆန်ခြင်း မတူဟု ခံယူထားမိသူဖြစ်သည်။

“ခဏနော်. . . ငါ Toilet ခဏသွားမလို့. . .”

နဒီ ပန်းသီးတစ်စိတ်ကို ပလတ်ပလောင်းစားရင်း ထသွား၏။ ဆိုဖာပေါ်မှာတော့ သက်သခင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။ နဒီ Toilet ထဲမဝင်ပါ။ ဝါးဖြိုးအစ်ထွက်နေသော. . . သူ့ခန္ဓာကိုယ်အယ်စတုံကြီးကို လှုပ်လီလှုပ်လဲ့လျှောက်ရင်း အပေါ်ထပ်တက်သော လှေကားနားသို့ လျှောက်သွား၏။

ထိုနေရာက ဆူညံသံအနည်းဆုံးဖြစ်သည်။

နဒီ Hand Phone ကိုထုတ်၍ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်လုပ်ကိုင်နေသလိုလို. . . လေသံကိုလည်း ခပ်အုတ်အုတ်ဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဇွဲနောင်. . . နင်ရောက်နေပြီလား”

“. . . .”

“အေး. . . ပါလာတယ်၊ နင်မြန်မြန်လာခဲ့လေ. . .”

“. . . .”

“အမယ်လေး. . . စိတ်ချစမ်းပါ အရှုပ်ယားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်. . . အမှန်လေးဟေ့”

“. . . .”

“လန်းသလားမမေးနဲ့၊ နင်တွေ့ရင် တစ်ခါတည်းကြွသွားမယ် ဟဲ့. . . နေဦး Phone မချနဲ့အုံး၊ ငါ နင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ နင်သိပါတယ်”

“. . . .”

တစ်ဖက်မှဖုန်းချသွား၍ နဒီ ခန်းမထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ (အေးပါဟာ. . . နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ့အတွက် တစ်နေရာလေး ခွဲရင်ကို ကျေနပ်လှပါပြီ ဇွဲနောင်ရာ)

အကောင်တချို့က သက်သခင်အနား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြသည်။ သက်သခင်ကတော့ သူ့ဝသီအတိုင်း ဘာသိဘာသာပင် နေနေလေ၏။ နဒီ မျက်နှာထားကိုတင်းပြီး ခါးထောက်ကာ လျှောက်လာတော့မှ ရစ်နေတဲ့အကောင်တွေ ထွက်သွားလေ၏။

“အားပါး. . . သူ့ဘော်ဒီဂတ်က ကလပ်ကျိုးကျနိုင်တယ်ဟေ့. . .”

“စူပါဖိုက်တာ ဖက်တီးမကြိုကွ. . . သုတ်မယ်. . . ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်. . . သူ့ကိုမြင်တာနဲ့တင် ပလပ်ကျွတ်ချင်ပြီ၊ ကျင်းရွှေတာပဲ ကောင်းမယ်”

ငနဲသားတွေ တစ်ကောင်မှအနားမကပ်ရဲတော့. . . နဒီ ဆိုဖာမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖက်ရှင်ရှိုးက စတင်ပါပြီ။ အားလုံးရဲ့အကြည့်က ရှိုးပွဲဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲကို အာရုံစိုက်နေခိုက်. . .

“ဟေ့. . . နဒီ. . .”

အနီးကပ်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးတော့

ကြည့်လိုက်မိသည်။ နဒီဝင့်ကျော်ကတော့ ဝမ်းသာအားရပုံဖြင့် ထ၍...

“ဟဲ့... ဇွဲနောင်၊ ချိန်းထားရင်လွဲမယ်... လာထိုင်”

သက်သခင်က ထိုလူကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ပဲ ကြီးမည်ဟု မှန်းသိမိ၏။ လူငယ်ကတော့ လူရည်သန့်၊ မွန်မွန်ရည်ရည် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့၊ ပြီးတော့ စတိုင်လ်ကျကျ ဖြစ်၏။

“ဟဲ့... ဇွဲနောင်... နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဘော်ဒါတွေပါတယ်၊ ရတယ်... ကိစ္စမရှိဘူး”

“အေးဟယ်... တို့တစ်တွေမတွေ့တာ အတော်ကြာပြီပဲ၊ နင် LA မှာ ကျောင်းတက်နေတယ် ထင်ထားတာ၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ ဇွဲနောင်”

ဝိတ်တာတစ်ယောက်က ဘီယာတစ်ခွက်လာချပေး၍... ဇွဲနောင်ဆိုသူက ဘီယာကို တစ်ငုံစုပ်သောက်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်၏။

“ပြန်ရောက်တာ သုံးလကျော်ပြီနဒီ၊ နဒီ ဖုန်းနံပါတ် ရှာမတွေ့တာနဲ့...”

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ နဒီအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း သက်သခင်တဲ့၊ ဖက်ရှင်လောကကို စတင် အခြေချဝင်လာတဲ့ ဒီဇိုင်နာလေးပေါ့...”

သက်... ဒါက တို့မိတ်ဆွေ ဇွဲနောင်တဲ့၊ LA မှာ ကျောင်း သွားတက်ပြီး ပြန်လာတာ၊ အာရှစင်ကျူရီ အင်တာပရိုက်ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပေါ့...”

ဇွဲနောင်ဆိုသူက ချက်ချင်းပင် လက်ကမ်းပေးသည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်... သက်သခင်၊ နာမည်လေး... လူလည်းလှတယ်၊ တို့ကိုလည်း နဒီကိုခင်သလို ယုံကြည်စွာ ခိုင်မာပါတယ်”

ယဉ်ကျေးမှုအရ သက်သခင်ကလည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ညိုက်ရသည်။

“သက်လည်းတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဇွဲနောင်...”

နွေးထွေးသော အနွေးဓာတ်တစ်ခုက သူ့လက်မှ စိမ့်ဝင်လာ သလို သက်သခင် ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာ ခုယ်လို့ အတိအကျတော့ မပြောတတ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ... တစ်ခါမှမခံစားဖူးသော ခံစားချက်တော့ မဟုတ်ပါ။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ခဏစကားပြောကြအုံး၊ ဟိုမှာ... ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်အုံးမယ်၊ ဇွဲနောင် နင် ငါ့သူငယ်ချင်း နုနုထွတ်ထွတ်လေးကို ကြည့်ထားနော်...”

နဒီက တစ်စခန်းထပြန်ပြီ၊ ငါးမိနစ်လောက်တောင် ဖင်ငြိမ် တောင် သူ့မှာမထိုင်နိုင်... အခုလည်း ထသွားပြန်ပြီ၊ သူ့မျှားလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်ဆို ဘယ်လိုနေမလဲမသိ...

“စိတ်ချသွားနဒီ၊ ကြည့်လည်းသွားဦး... ခလုတ်တိုက်ပြီး တပ်ထိုးလဲနေအုံးမယ်၊ နင်သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ချ... အနားက တစ်ဖဝါးမှမခွာဘူး နဒီရေ...”

ဇွဲနောင်က သက်သခင်ကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း ရွှင်မြူးနေသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြော၏။ ထို့နောက်... နဒီထိုင်ခဲ့သော နေရာတွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ အခုဆို သူတို့နှစ်ယောက်ကြား မှာ နှစ်ပေလောက်သာ ခြားတော့မည်။

နဒီ အမှန်တကယ်ပင် သူ့သူငယ်ချင်းဆီသွားတာလား...
တခြားအကြောင်းကိစ္စ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့်လား ဆိုတာတော့ ကာလ
ကံရှင်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“သက်သခင်က ကွန်ဒိုကအခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေ
တယ်ဆို...”

“ရှင်...”

ဇွဲနောင်စကားကြောင့် သက်သခင် အံ့သြသင့်စွာဖြင့် သူ
မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒါကို ကိုဇွဲနောင်က ဘယ်လိုသိသလဲ...”

သက်သခင်စကားကြောင့် ဇွဲနောင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်
သွားရသည်။ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ
လည်း သိလိုက်၏။

“ဒီလိုပဲ... သိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သက်သခင်က ဖက်ရှင်ကို
စိတ်ဝင်စားတာကြာပြီလား၊ ကိုယ့်ဆီမှာ US ကယူလာတဲ့ဖက်ရှင်
စာအုပ်တွေ၊ အခွေတွေရှိတယ် ကိုလက်ဆောင်ပေးမယ်လေ”

သိသိသာသာကြီး စကားလွှဲသွားမှန်း သိသာပါသည်။
စတွေ့တာ ဘာမှမကြာသေး၍ ဒီအကြောင်းကို ထပ်မမေးတော့။
စိတ်ထဲမှာတော့ မတင်မကျနဲ့... ဒီနိုက်ကလပ်ကိုရောက်မှ
သူနှင့်မမျှော်လင့်ပဲ ဆုံကြသည်။ နဒီနှင့်ပြောနေတာကလည်း သက်
သခင်ရှေ့မှာဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေတာပါဆိုတဲ့စကား
တစ်ခွန်းမှမပါ။ ဒါကို သူကဘယ်လို သိပါသလဲ။ သံသယဆူးလေး
တစ်ချောင်းက သက်သခင်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ စူးဝင်ခဲ့ရပါပြီ။

သိပ်မကြာခင် နဒီဝင့်ကျော် ပြန်ရောက်လာ၍ အနေခက်

အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မော
သောက်နေရင်းမှ စိုစိုပြည်ပြည်ပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော်
အမှတ်အတေး အစွဲအလမ်းကြီးလှသော သက်သခင်ကတော့...
အိမ်က ပြောဆိုရယ်မောနေသော်လည်း သံသယကမပျောက်
သေး။

ပြီးတော့ ဇွဲနောင်ဆိုသူက နောက်ဆုံးအိမ်ပြန်ချိန်အထိ
သက်သခင်တို့နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့ဘော်ဒါတွေဆိုတာ တစ်
သောက်မှ ရောက်မလာခဲ့ပေ။ သူကလည်း သူ့ဘော်ဒါတွေအ
ကြောင်း စကားပင်မဟ၊ ဖုန်းလည်းဆက်မလာပေ။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းသင်းတွေနဲ့ ကလပ်ကိုရောက်လာ
ခြင်းမှ မမျှော်လင့်ပဲ သူတို့နဲ့ဆုံတွေ့ရသည်မှာ အမှန်တကယ်မှ
ထုတ်ပါလေစ...။ သက်သခင် တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။

ပြီးတော့ မရိုးသားတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ... စူးရဲသော သူ
မျက်လုံးတွေကို သက်သခင် ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပေ။ အကြည့်ချင်း
ဆုံအောင် ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ရသည်။

ကလပ်ထဲမှာ သူက လူသိအတော်များကာ နှုတ်ဆက်သူ
တွေ ခပ်များများဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေသာမက မိန်းကလေး
တွေလည်းများသည်။

တချို့မိန်းကလေးတွေဆိုလျှင် သူနှင့်လက်ဝါးချင်း ရိုက်
ပြသည်အထိ ခင်မင်ကြသည်။ တွန်းလားဆွဲလားနှင့် မျက်စိကို
ချောက်နေ၏။

မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်တာ သုံးလပဲရှိသေးသတဲ့...
ဒါဆို ဒီ(၃)လအတွင်းမှာ ညတိုင်းကလပ်ကို လာခဲ့လေရောသ

၁၂ ❀ ဒေဝတာ

လား...။

ဇွဲနောင် သူ့ဆီသို့လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းများသည်
အမှန်တကယ် ရိုးသားသောခြေလှမ်းများမှ ဟုတ်ပါလေစ...။

ထိုနိုက်ကလပ်ညသည် သက်သခင်၏ဘဝကို ဆွဲခါပြောင်း
လဲပစ်မည့် အစဆိုတာ ထိုစဉ်က သက်သခင် မသိခဲ့။

အင်မတန်လှပသေသပ်သော နီဒါန်းများ၏အဆုံးတွင်
ကြောက်မက်ဖွယ် လှည့်စားမှုများနှင့် အတိပြီး၏ ဆိုတာကို...
သက်သခင်တစ်ယောက် ကြုံမသိမြင်ခဲ့ပါတကား...။

ဝိညာဉ်သတို့သမီး ❀ ၁၃

အခန်း (၆)

ဇွဲနောင်နှင့်ပတ်သက်၍ သက်သခင်ခေါင်းထဲမှာ အံ့သြ
မလည်ရတာတွေက များသထက်များလာခဲ့သည်။ သူနှင့် ပတ်
သက်၍ တိုက်ဆိုင်မှုဆိုလျှင် အတော်များနေလေပြီ...။

ကလပ်မှာ ဆုံတွေ့ရင်းနှီးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် နေ့စဉ်
နီးပါးကို ဇွဲနောင်နှင့်ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သက်သခင် ကိုယ်တိုင်သိ
ထားသော ဆုံစည်းခွင့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပဲ ဈေးဝယ်ချိန်၊ အပြင်ထွက်
ချိန်၊ အခွေဆိုင်သွားချိန်၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုသွားစားချိန်ကဲ့သို့
ထနည်းမဟုတ်တနည်း ဇွဲနောင်နှင့် ဆုံရမြဲဖြစ်သည်။

သူသွားလေရာကို တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့တာလား။
ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ကများ သူ့ဆီသတင်းပို့နေသလား...
သက်သေခံသိချင်လာသည်။ လက်ထောက်ချသူ တစ်ယောက်
ယောက် ရှိနေသည်ဆိုလျှင် တခြားသူတော့မဟုတ် သူငယ်ချင်း နဒီ
ဝင့်ကျော်မှလွဲ၍ အခြားသူမရှိတော့ပေ။

စမ်းသပ်မှုတစ်ခုအနေဖြင့် သက်သေခံကနဒီကို ဖုန်းဆက်
၍ ခေါ်လိုက်သည်။ နဒီ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ပြော... မိန်းမ၊ ဒီနေ့ဘာအစီအစဉ်ရှိလို့လဲ”

နဒီက ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ရင်းမေး၏။

“ဒီလိုသူငယ်ချင်း၊ ငါ ဒီနေ့ ဟော့ပေါ့အရမ်းစားချင်နေလို့
နင့်ကိုလည်း တဝကျွေးမယ်စိတ်ကူးတယ်”

“ဟာ... တကယ်လား၊ သိပ်ကောင်းတဲ့အစီစဉ်ပေါ့ သက်
ရယ်၊ ဟော့ပေါ့ကျွေးမယ်ဆိုလို့က ဘယ်အထိပဲ လိုက်ပို့ရ လိုက်ပို့
ရ...”

နဒီတွင် ကားရှိ၍ ဘယ်သွားသွား နဒီကားနှင့် သွားနေကြ
ဖြစ်၏။ ဟော့ပေါ့အလွန်ကြိုက်သော သူ့အကျင့်ကို သိထား၍ အခုလို
သက်သေခံ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... ဒါဆိုသွားမယ်... ထ”

“ဟေ... အခု... အခုလား”

“အင်းပေါ့... ရွှေဂုံတိုင်မှာ သွားစားမယ်၊ လာလေ...”

“ဟဲ့... နေဦးလေ အဝတ်အစားလေးဘာလေး လဲပါရစေ
အုံး”

“အမယ်... လဲမနေပါနဲ့ ဒီအတိုင်းလည်း ကြည့်ကောင်း

ငါတယ်၊ ဒါလည်းလန်းတာပဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့...”

ထို့နောက် နဒီ၏လက်ကိုဆွဲ၍ အတင်းထွက်လာခဲ့သည်။
နဒီကတော့ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးရင်း လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။
သူ့လိုဖက်တီးမအတွက် ထူးခြားစွာပိုလှပလာမည့် အဝတ်အစားဆို
တာ မရှိတော့ပါ။

“တကယ်ပဲ... သက်ရယ်၊ နင်ကျတော့ ပြင်ထားဆင်ထား
ငြိ”

“အမယ်... မလိုပါဘူးဆို၊ နင်ကဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် လှပြီး
သား၊ ကြည့်ကောင်းပြီးသားပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ့မှာကားသော့လည်းမပါဘူး၊ ပိုက်ဆံ
လည်းမပါဘူး”

“မလိုဘူး နဒီ၊ ငါ့ကျွေးမယ်ပြောထားတာပဲ၊ တက္ကစီနဲ့သွား
တာပေါ့၊ နင့်မှာဖုန်းပါနေရင်ပြီးရော”

ထိုပုံစံနှင့်ပင် ရွှေဂုံတိုင်ဟော့ပေါ့ဆိုင်ကို တက္ကစီငှား၍ သွား
ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် နဒီတစ်ယောက် ဂဏာ
မငြိမ် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟဲ့... သက်၊ ငါ သန့်စင်ခန်းခဏသွားအုံးမယ်”

“အင်း... သွားလေ”

မှတ်မှတ်ရရ သတိထားကြည့်မိသည်။ နဒီ သူ့ Phone တို့
လက်ထဲဆုပ်ကိုင်သွားသည်။ သိပ်တော့မကြာလိုက် နဒီပြန်ရောက်
လာ၏။ မှာထားသော ဟင်းတွေကလည်း ရောက်လာပြီမို့ စတင်စား
သောက်ကြတော့သည်။

“ဟဲ့. . နဒီ ငါ့ကို တစ်ခုလောက်ကူညီစမ်းပါဟယ်”
သက်သခင်ရဲ့ စကားကြောင့် နဒီစားနေရာမှ ခေါင်းကိုမော့
၍. . .

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ သက်ရယ်၊ ငါကဘာကူညီရမှာလဲ”
“ဒီဆိုင်ရဲ့ Visiting Card လေး သွားတောင်းပေးစမ်းပါ
နဒီ”

“ဟေ. . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“ကိစ္စရှိလို့ပါ. . . လုပ်ပါ သူငယ်ချင်း”
“ဘာတွေကြောင်တောင်တောင်လုပ်ပြန်ပြီလဲမိန်းမ၊ ဘာလဲ
ကောင်တာကဘဲကို ရှိတ်ချင်လို့လား”

သက်သခင်က ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေ၏။
“ဆိုင်ကတ်လိုချင်ရင် ဝိတ်တာတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး တောင်း
လိုက်ရင်ရတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး. . နဒီ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ပါ နင်ကိုယ်တိုင်
ကောင်တာမှာသွားမေးပြီး တောင်းပေးစမ်းပါဟယ်၊ ဒီအတိုင်း ရော
အင့်တော့ မလုပ်ခဲ့နဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး အိစီကလီတော့ လုပ်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟယ် အံ့ရော၊ ဘာအတွက်တွေလဲ မိသခင်၊ ဘာတွေလဲ
ဟ”

နဒီ ခေါင်းကိုဖွာလန်သွားအောင် တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း
ညည်း၏။

“သူငယ်ချင်း. . . သွားပါကွာ လုပ်စမ်းပါ၊ ပြီးတော့မှ ငါ
ရှင်းပြမယ်”

“တကယ်ပါပဲ. . . တကယ်ပါပဲတော်. . .”

တကယ်တမ်းကျတော့ နဒီ ကူညီရှာပါသည်။ စဉ်းအိုး
ခင်းလုံးလို ၀၀မိုင်မိုင်ခန့်ကိုယ်ကြီးကို ထူမတ်ရင်း အိပဲအိပဲဖြင့်
ဆောင်တာဆီ လျှောက်သွားလေတော့သည်။ သူ့ရဲ့ Hand Phone
ဆေးကတော့ စားပွဲပေါ်မှာသည်အတိုင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

သက်သခင် စိတ်ထဲမှ ရေတွက်ကြည့်မိသည်။ သူတို့ထိုင်
နေသော စားပွဲနှင့်ကောင်တာက နဒီ၏ ခြေလှမ်းနှင့်ဆိုလျှင် အနည်း
ဆုံး ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက် သွားရမည်။ အသွားအပြန်ဆို ခြေ
သွမ်းလေးဆယ်. . . ။

သက်သခင်က နဒီ၏ Hand Phone ကို ဖြတ်ခနဲလှမ်းယူ
သိက်သည်။ သူ့ဖုန်းမှ Call Log ကို အလွယ်ကူပင် ဖွင့်ကြည့်နိုင်ခဲ့
သည်။ သူထင်ထားသလိုပင် Zwe Naung (1:10 min ago) ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ အထွက်ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

တရားခံကို ရှာတွေ့ခဲ့လေပြီ။ ဇွဲနောင်ကို သတင်းပို့နေသူ
တား တခြားသူမဟုတ်၊ သူ့အနီးကပ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နဒီဝင့်ကျော်ပင်
တည်း။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘယ်ကိုရောက်ရောက် ဇွဲနောင်က သိပြီး
ရောက်လာချင်းဖြစ်၏။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ၊ အဖြေကိုတော့
ရအောင် ထုတ်ရပါလိမ့်မည်။ သက်သခင် ဝိတ်တာကိုခေါ်၍ Bill
တောင်းလိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် နဒီပြန်ရောက်လာ၏။

“ကဲ. . . ရော. . . ကြောင်တောင်တောင်မ၊ ဒီမှာဆိုင်
Visiting Card”

နဒီက ကတ်ပြားလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးရင်း ခုံမှာ လဲ
ထိုင်ကာ စားစရာတွေကို သူ့ခွက်ထဲ ခပ်ထည့်နေသည်။

၁၁ နေဝတာ

“ကျေးဇူးပဲ နဒီ၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ... အခု... ပြန်ကြရအောင်”

“ဟင်... ဘာ... ပြန်မယ်... ဟုတ်လား၊ ဟဲ့... ငါ ဘာမှ မစားရသေးဘူးလေ”

“ထားလိုက်တော့ သူငယ်ချင်း... ငါမစားချင်တော့ဘူး၊ ငါတို့ နောက်တစ်ဆိုင်ပြောင်းစားကြတာပေါ့”

“ဟာ... ငါတော့ရူးချင်တယ် မိသက်သခင်၊ ဒီတစ်နေ့လုံး ဘာလို့ အထူးအဆန်းတွေချည်း လုပ်နေတာလဲဟယ်၊ ဒီ Visiting Card လေးတစ်ခုအတွက် ဒီလောက်အကုန်ကျခံစရာလား”

နဒီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် စလင်းဘတ်အိတ်ကို ဆွဲရင်း သူမနောက်ထလိုက်လာသည်။ သက်သခင်ကတော့ ပြုံးပြုံး လေးဖြင့် တက္ကစိတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်၏။

“M3 ကိုမောင်းပေးပါရှင်”

ကားပေါ်မှာ နဒီကိုချောနေရသည်။ နဒီ စိတ်တွေဆိုးကာ နှုတ်ခမ်းကို အကြည့်ရဆိုးလောက်အောင် ထော်လို့နေသည်။

သို့သော် သူ့သီအတိုင်း ကြာကြာတော့ စိတ်မဆိုးနိုင်တော့၊ သက်သခင်ရဲ့အချောမှာ စာရည်ပျော်ကျသွားရသည်။ M3 မှာ သူစား ချင်တာတွေ အကုန်ကျွေးပစ်လိုက်သည်။ အားလုံးစားသောက်ပြီး တောမှ သက်သခင်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက် ၏။

“နဒီ နင်နဲ့ပေါင်းလာတာကြာပြီနော်၊ တစ်ယောက်အ ကြောင်းတစ်ယောက် အသိဆုံးပဲ၊ ဒီတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမ နေတော့ဘူး၊ လိုရင်းကို ခွဲပြောတာကောင်းမယ်”

“နင်ဘာပြောချင်လို့လဲ သက်သခင်”
“ငါနဲ့ဖွဲ့နောင်ကို ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် နဒီက သက်သခင်ကိုကြည့် ၏။ အံ့ဩတုန်လှုပ်နေဟန်လည်းရှိသည်။ မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်သဖြင့် သက်သခင်က ထပ်မေးမိသည်။

“ဖွဲ့နောင်ကို ငါရှိတဲ့နေရာ၊ ငါသွားတဲ့နေရာကို သတင်း ပေးတာ နင်ပဲဆိုတာငါသိတယ်၊ မငြင်းပါနဲ့သူငယ်ချင်း၊ အထောက် အထားတွေရှိတယ်၊ နင့်ဖုန်း Call Log ထဲမှာ ငါတွေ့ပြီးပြီ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောပါ ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အဖြေကိုပဲသိချင်တာပါ”

သည်တစ်ခါတော့ နဒီ သက်ပြင်းကို ‘ဟူး’ခနဲ မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေပြီးမှ လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“နင်အပြစ်ပြောလည်း ငါခံရုံပဲရှိတယ်သက်ရယ်၊ ငါ နင့် အပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဒါတွေဟာ နင့်အပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ငါ့စေတနာတွေဆိုတာယုံပါ၊ နင့်လိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ လိုရင်းကိုပြောရရင် ဖွဲ့နောင်က နင့်ကိုအရူးအမူး ချစ်နေတယ်... ဒီအတွက် ငါကူညီပေးနေတာပါ”

“ဘယ်လို... ငါ့ကိုအရူးအမူးချစ်တယ်၊ တွေ့တာမှမကြာ သေးပဲ”

“မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကျော်ထ တည်းက နင့်ခါတ်ပုံကို သူတွေ့ပြီး စွဲလန်းနေတာ၊ ငါပဲ သူ့ကိုပြခဲ့တာ”

“နင်က ဘာလို့ ငါ့ပုံကိုပြခဲ့တာလဲ၊ မိန်းကလေးတွေအရာ ကြီးရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သက်. . . ဒါပေမယ့် နင်တို့နှစ်ယောက်ကို အလိုက်ဖက်ဆုံးထင်လို့ပါ”

သက်သခင်က နဒီကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်မဆိုး တော့ပါ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက် သူ့စေတနာနှင့်သူ လုပ်ခဲ့တာကိုး။

“လက်စသတ်တော့ နင်ကအောင်သွယ်တော်ကြီးကိုး. . . ထားပါတော့ ငါက သူ့အကြောင်း ဘာမှမသိရသေးဘူး. . . ပြီးတော့ သူက ငါ့ကို တရားဝင် Propose မှမလုပ်သေးတာ”

“ကိုဖွဲ့နောင်က နင်စိတ်ဆိုးသွားမှာ၊ မယုံကြည်မှာကို ကြောက်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် နင်နဲ့ရင်းနှီးမှုတွေ ခိုင်မာလာ အောင် သူကြိုးစားနေတာပါ။ နင်နဲ့မဆုံဆုံအောင် ဖန်တီးနေတာ လည်း ဒီအကြောင်းပဲ၊ နင့်ကိုဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကိုချစ်လို့၊ နင့်ကို အရူးအမူးစွဲလမ်းလို့ သိပြီလားအရူးမရဲ့”

နှစ်ယောက်သား စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ သက်သခင်လည်း အခုမှ ရင်ထဲကအလုံးကြီး ကျသွားရ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ကိုစွဲလမ်း ချစ်ကြိုက်နေသည် တဲ့. . . ၊ အံ့ဩစရာကိစ္စမဟုတ်ပေမဲ့ ရင်ခုန်စရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သက်သခင်က တစ်ခါမှ ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။ ပြီးတော့ ယင်ဖိုတစ်ကောင်တောင် မသမ်းသေးတဲ့ အပျိုရိုင်းလေး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ. . . ။

အခုတော့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ခုန်စပြုလာခဲ့ရပါပြီ။ ပိတ် ဆို့ထားခဲ့တဲ့ သူမရဲ့နှလုံးသားတံခါးချပ်တွေကို ဖွဲ့နောင်ဆိုတဲ့လူက တစ်ခုချင်းဖွင့်ဟခဲ့ပါပြီကော. . . ။

သက်သခင်အတွက်တော့ ကောင်းကင်မှာ အချစ်နက္ခတ်

ထစ်စုံ ပေါ်ထွန်းတဲ့နေ့ပါပဲ။ Galaxy တွင်းနက်ကြီးထဲကနေ လွတ် ခြောက်ပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် Black Hole ကြယ်အစုဝေးရဲ့ အလင်း ရောင်ကို စတင်ခံစားတတ်လာရင်းနဲ့ပေါ့. . . ။

တံခါးတစ်ချပ်ကို ‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’လို့ ဘယ်အချိန်မှာ ထာခေါက်မလဲဆိုတာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေရတာကိုက စနစ်တံ ဖြုတ်ထားတဲ့ ငုံးတစ်လုံး ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရသလိုမျိုး သူမခံစားနေ ရသည်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဝုန်းခနဲ ထပေါက်မလဲလို့. . . ။

ပိညာဉ်သတို့သမီး ၆၄

အခန်း (၇)

ပိပူတိုက်လို့အပြီး ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် သက်သခင် ကြည့်
လိုက်တာ ဇွဲနောင်၏ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီး
သက်သခင်အတွင်းမှာ ဖုန်းဆက်သော အရေအတွက်က မနည်း။ တစ်
ချက်တည်း အနည်းဆုံး ငါးကြိမ်ထက်မနည်း သူဆက်၏။ အခုလည်း
သူ့အချစ်သူမှာ ဖုန်းဆက်နေပြန်ပြီ။

“ဟဲလို. . ကို”

“သက်. . . ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“အင်း. . . အခုပဲ မီးပူတိုက်လို့ပြီးတယ်၊ ကို ညာစားပြီးပြီ”

လား”

“မစားရသေးဘူး သက်၊ သက်... ကော”

“အင်း... စားပြီးသွားပြီ၊ ဒါနဲ့... ကို... အခုဘယ်မှာ

လဲ”

“သက် အရှေ့မှာပဲလေ”

“ဘယ်လို...”

“သက်... ကိုယ့်ကိုတံခါးမဖွင့်ပေးတော့ဘူးလား”

“ဟင်”

လူတစ်ယောက်ကို အံ့ဩရလောက်အောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ‘ကို’သည် ထူးချွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်၏။

“ဟာ... ကို၊ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ လက်ထဲကကောတာတွေလဲ”

“City Mart Logo ပါ သက်ရယ်”

ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်များဆွဲလာသော ကိုကို တံခါးဝမှာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကို ညစာမစားရသေးဘူး၊ ကို အချစ်ဆုံးလေးနဲ့အတူ စာဆွင်လို့ဝယ်လာတာ... ဒါက အမေရိကန်ကြက်ကင်၊ ဒါက သီးရွက်စုံကြော်၊ ဒါကချဉ်စပ်လေး...၊ ဟောဒါက ဘီယာဘူး...၊ ဒါတော့ သက်ဟာမဟုတ်ဘူး ကိုဟာပေါ့”

အထုပ်ထဲမှ စားသောက်စရာများကို စားပွဲပေါ်သို့ တစ်ခုချင်းထုတ်ချရင်း ကိုကရှင်းပြနေ၏။ ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်စာသင်ပေးနေသလို ဖြစ်၏။

“အများကြီးပဲ ကို... သက်က ထမင်းစားပြီးပြီ”

“ဟာ... မရဘူး ထပ်စားရမယ်၊ အတူတူစားချင်လို့ ဝယ်ထားတာကို...”

အခုတော့လည်း ဇွဲနောင်က ကလေးတစ်ယောက်လို နွဲ့ဆိုးအတုအရာဖြင့် လုပ်ပြပြန်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း အရည်ပျော်အားရသကဲ့သို့ သက်သခင်ဖြစ်နေသည်။

“အင်းလေ... ဒါဆိုလည်း အတူစားကြတာပေါ့၊ ကြိုတော့ပြောထားတယ်နော်၊ သက်... ဗိုက်ပြည့်နေတယ်၊ သိပ်စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဝင်သလောက်ပေါ့ သက်ရယ်၊ သက်နဲ့ အတူစားရရင်တော့နပ်ပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ... ခဏထိုင်အုံး၊ ပန်းကန်ထဲ စားစရာတွေညှပ်လိုက်အုံးမယ်”

“ကို ကူလုပ်ပေးမယ်လေ”

နှစ်ယောက်သား ပါဆယ်ဘူးတွေဖွင့်၍ ပန်းကန်တွေထဲ ညှပ်ကြသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ချစ်သူဘဝအရသာကို နှစ်ယောက်သား ကျေနပ်ကြည်နူးကြရင်းနဲ့ပေါ့...။

ကိုရင်ခွင်ထဲ မှေးစက်ရင်း ချစ်သူခွံကျွေးတာကို စားရတာထက် ပိုအရသာရှိလှသည်ဟု သက်သခင်ထင်မိသည်။ ဘဝမှာ ထမင်းဆုံးရဖူးသော အတွေ့အကြုံက သက်သခင်၏ ရင်ခုန်သံကို အခြေခံသစ်နေစေသည်။ ရင်ခုန်မှုအမျိုးမျိုးအနက် အချစ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာသော ရင်ခုန်သံက ကဗျာအဆန်ဆုံးပင် မထုတ်ပါလား။

ဇွဲနောင်က သက်သခင်အား ဘီယာတစ်ဘူးဖောက်တိုက်

သည်။ သက်သင်ကတော့ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်လျက်...

“သောက်ချင်ဘူး ကို၊ မူးတဲ့ဒဏ်ကို သက်မခံနိုင်ဘူး၊ အရင်ကလည်း တစ်ခါနှစ်ခါ သောက်ဖူးတယ်၊ အမယ်လေး ခံလိုက်ရတာ အလူးအလဲပဲ ကိုရယ်”

သက်သင်က ဘီယာမသောက်လို၍ အသည်းအသန်ငြင်းသည်။ ကိုဇွဲနောင်ကလည်းမလျှော့ပဲ အတင်းတိုက်နေ၏။

“သက်ကလည်းကွာ ဘီယာတစ်ဘူးလောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘီယာဆိုတာ အရက်မဟုတ်ပါဘူး။ အယ်လ်ကိုဟော ၅% ပဲပါတယ်၊ အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေတောင် တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ဘီယာ ငါးဘူးခြောက်ဘူးလောက်ကတော့ အသာလေးပဲ၊ မရဘူးကိုကိုချစ်ရင် သောက်ရမယ်”

“ဟာ... ကိုကလည်း ဇွတ်ပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ သက်သင်လည်း သူ့အလိုကျ ခါးသက်သောဘီယာအရသာကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချရတော့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တကယ်ချစ်လာရင် အရာရာဖြည့်ဆည်းဖို့အသင့်ပဲ မဟုတ်ပါလား၊ သက်သင် ဘီယာတစ်ဘူးကို တစ်ဝက်မျှ မနည်းသောက်နေချိန်တွင် ဇွဲနောင်ကတော့ သုံးဘူးကုန်သွားလေပြီ။

သွေးတွေဆူပေါက်စပြုနေသော ဇွဲနောင်သည် သက်သင်တစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းတင်းဖက်ထားရင်းမှ တရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် အနမ်းမိုးတွေရွာချ၏။

“ဟာ... ကို၊ ကိုကလည်းကွာ”

“ချစ်လွန်းလို့ပါ သက်ရယ်၊ အရမ်းချစ်လို့ပါ”

“အား... မလုပ်နဲ့၊ လက်ကငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါနော်...”

...သက်ရှုတွေကျပ်နေပြီ”

တကယ်တော့ အသက်ရှူကျပ်ခြင်းမဟုတ်၊ အသက်ရှူမှားခြင်းသာဖြစ်၏။ အထိအတွေ့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံတင်းသော အပျိုရိုင်းလေးသက်သင်မှာ ရင်လှိုက်ဖို၍ ကတုန်ကန်ခြင်းဖြစ်နေရပြီ။

သော့ကားတစ်ဦး၏ အပြုစုက မိန်းမသားတစ်ဦးအတွက် အဆင်မပြေသော အရသာတစ်ခုဆိုတာကိုလည်း သက်သင် နားမလည်ဘဲမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကြည်နူးရသလိုလို၊ သာယာနေသလိုလို...။

“အာ... ကို... ဘာလုပ်တာလဲ”

ဇွဲနောင်က သက်သင်၏ တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုယ်လုံးကို ဧဇ္ဇာခနဲပွေ့ချီလိုက်၏။ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ပါးစပ်တွင် ချိတ်ချထားခံရသော ကြွက်တစ်ကောင်လို အသံသာပေးပြီး မရုန်းတန်ဆာကဲ့သို့ သက်သင်လည်း သူခေါ်ရာပါသွားခဲ့ရတော့၏။

ပန်းပုဆရာသည် ကျွမ်းကျင်သော သူ့အတတ်ကြောင့်...

...ချစ်လုံးက ကြွလာ၏။

ပန်းချီဆရာသည် ကျွမ်းကျင်သော သူ့အတတ်ကြောင့်...

...ချီတားက ပီပြင်လာ၏။

ဇွဲနောင်၏ကျွမ်းကျင်သော ဣတ္ထိယအတတ်မှာ သက်သင်၏ယောက် မရုန်းနိုင်တော့ပေ...။

ညသည် အချစ်ပန်းများပွင့်လျက် စန္ဒာလမင်း၏ ဘော်ငွေ
သွေးရောင် ဖျန်းပက်မှုအောက်၌ သာယာလှပနေဆဲ...။

ပိတုန်းတစ်ကောင်သည် ပန်းတစ်ပွင့်ထံသို့ ရောက်လာခြင်း
သည် ပန်းပွင့်ကို ကိုက်ဖြတ်ရန်မဟုတ်...။ ချိုမြိန်သော ပန်းဝတ်ရည်
ကို စုပ်ယူရန်သာဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ပန်းပွင့်ကို
လည်း ကြေမွစေတတ်၏။

အသိစိတ်က နိုးထလာသော်လည်း မျက်လုံးကမဖွင့်နိုင်ပဲ
ဖြစ်နေရသည်။ စားပွဲတင်နာရီမှ ‘ချက်... ချက်... ချက်’ ဟူသော
အသံကို ပီသကြည်လင်စွာ ကြားနေရ၏။

“သက်”

နိုးနိုးချင်း ချစ်ရသောချစ်သူ သက်သခင်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိ
ရလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ လက်ကိုဆန့်တန်း၍ မိမိ
နံဘေးကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သေချာအောင် ထပ်စမ်းသည်။ ဘေးမှာဘယ်သူမှမရှိ...။
မျက်စိကို အတင်းအားယူရင်း ဖွင့်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှာ
အစစ်စစ် ကိုက်ခဲလျက်...။

“အား... ခေါင်းတွေကိုက်လိုက်တာ”

ဇွဲနောင် အတင်းအားယူထရင်း ဘေးကိုကြည့်တော့ သက်
သခင်ကို မတွေ့တော့ပေ။ သူဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

သိလိုစိတ်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်ကဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...။

“ဟင်... သက်... ဒါ... ဒါက”

ဝရန်တာတွင် ရပ်နေသော သက်သခင်ကို တွေ့လေသည်။
တွေ့နေကျ မြင်နေကျ အသွင်ပြင်မျိုးတော့မဟုတ်...။ အဖြူရောင်
အလွှာ သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော သက်သခင် ဖြစ်နေ
သည်။ ချိတ်ဆွဲတပ်ဆင်ထားသော တလက်လက်ကျောက်များ
ကြောင့် သတို့သမီးဝတ်စုံမှာ တလျှပ်လျှပ်ဖြင့်...။

“ဟင်... သက်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဇွဲနောင် အထစ်အထစ် ဖြင့်မေးသည်။
ခါးထောက်ကာ သူ့ကိုကြည့်နေသော သက်သခင်မှာ မျက်
စုံထား အတော်တင်းနေ၏။ အဆိုးရွားဆုံးမြင်ကွင်းက သက်
သခင်၏ ညာဘက်ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်းလုံး ကြေမွနေပြီး သွေးချင်းချင်း
နီလျက် မျက်လုံးတစ်ဖက်ပင် ပိတ်လုမတတ် ရုပ်အတော်ဆိုးလှ
သည်။

“သက်... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် သက်သခင်က ရှေ့ကိုတိုးလာနေ

ချေပြီ။ လက်ထဲမှာလည်း ချွန်ထက်နေသော ဓါးမြှောင်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားလေ၏။ ဓါးဦးထိပ်မှသွေးတွေက တစ်စက်စက်ယိုစီးတုလျက်. . .

“သက်. . . ဒါဘာလုပ်မလို့လဲ၊ လက်ထဲမှာလည်း ဓါး. . . ဓါးကြီးနဲ့ သတိထားလေ”

ဇွဲနောင် ကြောက်လန့်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ ခုတင်နှင့်တိုက်မိပြီး ခုတင်ပေါ် ဖင်ထိုင်ချသွား၏။ သူမက ခန္ဓာကိုယ်ခြင်းထိမတတ်တိုးကပ်လာပြီး မာကြောခက်ထန်သော အသံဖြင့်. . .

“ရှင်က လူယုတ်မာပဲ. . . ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့သူ၊ ကျွန်မရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို အညွန့်ချိုးခဲ့တဲ့သူ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သက် သတိထားဦးလေ”

သက်သခင်၏ ကြေမွနေသော ဦးခေါင်းတခြမ်းမှ သွေးများ စီးကျလာပြန်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ဇွဲနောင် ရဲရဲပင်မကြည့်ရဲတော့ပေ။

“ရှင်က ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးအချစ်ကို ဖော်ကားတယ်၊ လိမ်ညာပြီး ကျွန်မဘဝထဲဝင်လာတယ်၊ ရှင့်မှာ မိန်းမရှိတယ်၊ တရားဝင် ဇနီးမယားရှိလျက်နဲ့ လူပျိုဆိုပြီး ကျွန်မအချစ်ကို ညာယူတယ်၊ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးတယ်၊ လူယုတ်မာ. . . ရှင်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်လို အောက်တန်းကျတဲ့ လူယုတ်မာ”

သူမ၏ နာနာကြည်းကြည်း စကားသံများက လက်ထဲက ဓါးသွားလို ထက်မြက်ကာ ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

“မဟုတ်ဘူး သက်၊ ကို ရှင်းပြတာနားထောင်ပေးပါ”

“တော်. . . ရှင် ဘာမှထပ်မရှင်းပြနဲ့၊ ကျွန်မအားလုံး သိပြီး

ဦးနီကလည်း အကုန်ဝန်ခံသွားတယ်၊ ရှင်က နဒီကို ပိုက်ဆံပုံပေးပြီး တွန့်မနဲ့ ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ အပြင်မှာ အပျော်ရှာဖို့ သတ်သက်. . . ကျွန်မကို အပျော်တွဲရုံသက်သက်နဲ့ လိမ်ညာဟန် ထောင်ခဲ့တယ်”

သက်သခင်က အတက်အကျမရှိသော အသံများဖြင့်. . . တတွတ်တွတ်ပြောနေ၏။ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဇွဲနောင် နားထောင်ရင်း ချွေးစီးများ ပျံ့လာခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အကြောများဆွဲသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက်. . .

သူမမှာလည်း နတ်ဝင်သည်တစ်ယောက်လို တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေ၏။

“ဒီနေ့တော့ ရှင့်လိုလူယုတ်မာအတွက် နောက်ဆုံးအချိန်ပဲ၊ ရှင့်လိုလူစားမျိုးက လောကမှာဆက်ရှိနေရင် မိန်းမသားတွေအတွက် အန္တရာယ်ပဲ၊ ဒီအတွက် လောကကြီးထဲက ရှင်ထွက်ပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါ့အတွက် နေစရာမရှိဘူး၊ ရှင်ရသင့်တာက သေခြင်းတရား ရှင့်သွားရမှာက ငရဲ”

“သက်သခင် မင်း. . .”

“ဒီမှတွေ့လား. . . ဒီခါးက ရှင့်နှလုံးသားတည့်တည့်မှာ ထိုးစိတ်ဖို့. . . ကျွန်မရဲ့မွန်မြတ်ဖြူစင်တဲ့ အချစ်စစ်တွေ စိမ့်ဝင်နေတဲ့ ရှင့်နှလုံးသားကို ရှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကနေ ဖောက်ထုတ်ပစ်ဖို့. . .”

ဇွဲနောင်လဲကျနေရာမှ ရုန်းထလိုက်သည်။ ဘီလူးသရဲ စီးသလိုဖြစ်နေသော သက်သခင်မှာ သူ့ချစ်သူမဟုတ်တော့ပဲ စေတနာ့ခြိုက်ဆိုးခနေသော မိစ္ဆာမဖြစ်နေပြီ။

လက်ထောက်၍ အားယူထလိုက်စဉ်. . .

“စွပ်. . . စွပ်”

“အား. . . ”

ချွန်ထက်သော ဓါးသွားက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးစိုက်ကျလာခဲ့သည်။ ဇွဲနောင်၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ နှလုံးသားတည့်တည့်နေရာသို့ ထပ်ခါထပ်ခါ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

နာကျင်စွာအော်ဟစ်ရင်း ဇွဲနောင် အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လန်ကျသွား၏။ သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ်ထားသော သူမသည် ဇွဲနောင်ကိုယ်ပေါ် ခုန်တက်၍ ခွထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နာကြည်း အငြိုးကြီးစွာဖြင့် လက်ထဲမှ ဓါးမြှောင်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးစိုက်နေတော့၏။

“စွပ်. . . စွပ်. . . စွပ်”

“အား. . . အား. . . ”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ဟင်. . ကို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေအော်နေတာလဲ”

သက်သခင် အိပ်နေလျက်က အော်နေသောဇွဲနောင်ကို သွပ်နိုးလိုက်သည်။ ထိုတော့မှ ဇွဲနောင် အိပ်မက်ဆိုးက လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ သူမလည်း ပင်ပန်းနေပုံရ၏။ ဇွဲနောင်ကို နှိုးပြီး ပြန်အိပ်သွားလေသည်။

“ဟောဟဲ. . . ဟောဟဲ”

ဘောလုံးကွင်းတစ်ကွင်း ပတ်ပြေးထားရသလို မောဟိုက်နေသည်။ အသက်ကိုအားစိုက်ရှုရင်း ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘာဒဏ်ရာမှမရှိ. . . သွေးတစ်စက်မှမရှိ၍ ဇွဲနောင် ဆတ်မြင်းမောကိုချစ်မိသည်။

ခြောက်လှန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာအိမ်မက်ဆိုးကို သူမြင်မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ်ထားသော ချစ်သူ

က သူ့ကို ရက်စက်စွာ ခါးနှင့်ထိုးသတ်နေသည်။ တစ်ချက်တည်း မဟုတ်။ အချက်ပေါင်းများစွာ နာကြည်းမုန်းတီးစွာ ထိုးနေလေသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေသော ချစ်သူ၏လက်ကိုအသာ ဖယ်၍ ထထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်တကောင်းမှ ရေတစ်ခွက် ကို အငမ်းမရမော့သောက်လိုက်၏။ အေးမြသော ရေအေးများက လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် စီးဝင်သွားသည့်တိုင် ရင်တွေကပူနေဆဲဖြစ် ၏။

အိပ်မက်ဆိုသော်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ အမှန်တရားတွေ ပါနေပါသည်။ သက်သေခံက သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်များ များ သိထားခဲ့ပြီလဲ။ တကယ်သိခဲ့ရင်ကော အခုလိုပဲ ရက်စက်စွာ လက်စားချေမည်လား။

တောင်စဉ်မရ အတွေးများနှင့် အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ဇွဲနောင် မှာ ဘယ်လိုမှ ထပ်အိပ်၍မရတော့... နာရီကြည့်တော့ မနက်ငါး နာရီပင်ထိုးနေပြီ။ အပြင်မှာ မှောင်မည်းနေဆဲဖြစ်၏။

ခြေကိုဖော့နင်း၍ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ သမင် လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက ပြန်လည်အိပ်မောကျ နေလေပြီ။ ကြွေမင်းသမီးတစ်ပါးလို လှပသောချစ်သူကို ကြည့်၍ မဝ... ရိုးသားဖြူစင်သော မျက်နှာလေးက အိပ်မောကျနေချိန်မှာ တောင် အပြစ်ကင်းစင်လျက်ရှိသည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်တိုးတိုးချရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင် လိုက်သည်။ မျက်နှာကို ခပ်မြန်မြန်သစ်ကာ အင်္ကျီကောက်ဝတ်လိုက် သည်။

ဇွဲနောင်က ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းကို ‘ဟင်း’ခနဲ ချ၍ အခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ချစ်ရသူကို နှုတ်ဆက် အနမ်းပင် မပေးနိုင်ခဲ့ရှာပေ။ သူမ နိုးသွား၍မဖြစ်... သူမ မနိုးခင် ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၍ တိတ်တဆိတ်ဖော့နင်းကာ ထွက်လာလိုက် သည်။

အတွင်းမှလော့ဂ်ကို နှိပ်၍ တံခါးကို အပြင်မှ ဆွဲပိတ်လိုက် သည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဓာတ်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်သို့ အမြန် ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ ကားပေါ်တက်လိုက်ချိန်မှ သူ့လက်ပတ်နာရီ သက်သေခံ၏အခန်းထဲ ကျန်ခဲ့သည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

နောက်မှယူတော့မည်ဟုတွေးကာ ကားကို မောင်းထွက် လာခဲ့၏။ အဖြူရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် အိပ်မက်ထဲက သက် သခင်ကိုတော့ ဇွဲနောင် မျက်လုံးထဲက ဖျောက်ဖျက်မရတော့ပေ။

အခန်း (၈)

သက် သခင်သူရှေ့တွင်ချထားသော နာနတ်သီးဖျော်ရည် ခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်စုံကိုင်ထားပြီး မျက်နှာဆူပုတ်၍ နှုတ်ခမ်း တို့လည်း စူထားလိုက်သေးသည်။ ဇွဲနောင်က သက်သခင်၏ ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလေးဆုပ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေ သော နဒီကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမမြင်သလို စိတ်မဝင် စားသလို ပုံစံဖြင့်နေ၏။

“သက်ကလည်းကွာ ကလေးကျနေတာပဲ၊ ကြည့်ပါအုံး... နှုတ်ခမ်းကိုစုလို့...”

ဇွဲနောင် စတော့ သူမက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ မျက်စောင်းထိုးကာ ပြန်ပြော၏။

“သွား... အခုမှ လာချော့မနေနဲ့၊ လူကိုအသိအမှတ်မပြုဘဲထားဦးတော့”

“ဟ... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဒီအကြောင်းကို တကယ်သေတာဝန်သက်သာ မနေညကမှ ဒက်ဒီကပြောတာ၊ ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးကို သူမသွားနိုင်တော့လို့ သူ့ကိုယ်စားကိုက စင်ကာပူကို သွားပေးရမယ်တဲ့၊ ကိုကလည်း အချစ်လေးနဲ့ ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ၊ အခုမနက်မှ သက်ကိုပြောတယ်ဆိုတာကလည်း ကို အချိန်ကပ်ပြီးမှ သိခဲ့ရတာလေ...။ သိသိချင်း ဖုန်းဆက်ပြောခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

“အစည်းအဝေးက ဘယ်နှစ်ရက်လဲ”

“အင်း.. အစည်းအဝေးက နှစ်ရက်တည်းပါ၊ ဒါပေမယ့် စက်ရုံတစ်ခုနဲ့ စာချုပ်ချုပ်စရာရှိတယ်၊ အသွားအပြန်အားလုံးပေါင်းရင် (၆)ရက်ပဲကြာမှာပါသက်”

“ခြောက်ရက်... ခြောက်ရက်ဆိုတာ နည်းလားကို၊ သက်က တစ်ရက်တောင်မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုကတော့ နေနိုင်တာပေါ့နော်”

သက်သခင်စကားကြောင့် ဇွဲနောင်ပြုံးရတော့၏။ နဒီကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ရွဲပြသည်။ မချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်ရှူးမလေးမှာ အချစ်ဆိပ်တက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ပထမဆုံးရင်ခုန်သံ၊ ပထမဆုံးအထိအတွေ့၊ ပထမဆုံးချစ်သူမို့ အရူးအမူး သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်နေရခြင်းပင်။

“ကိုလည်း သက်နဲ့တစ်ရက်တောင် မခွဲချင်ပါဘူးကွာ၊ မလွဲသာလို့သာသွားရတာပါ၊ ကို... သက်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်

ဆိုတာ သက်အသိဆုံးပါ”

“ဒါပဲနော် သက်အပေါ် အမြဲသစ္စာရှိရမယ်နော်”

“ကိုကတိပေးပါတယ် သက်ရယ်”

သူမက လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ထားသော လက်စွပ်လေးကို ခွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချစ်သူ၏ လက်ကိုယူ၍ စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ သက်”

“အမှတ်တရ သက်ကိုအမြဲအမှတ်ရနေစေဖို့”

“ဪ... သက်ရယ်”

“အမယ်လေး မိသက်သခင်ရယ်၊ အဖြစ်သည်းနေလိုက်ကြတာ ခြောက်ရက်ခနီးလေးကိုများ”

နဒီလည်း မျက်စိစပါးမွေးစူးကာ ဝင်ပြောလာ၏။

“နင် မနာလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ အင်းလေ... နင့်မှာ အခုမှမရှိတာ ဘယ်ခံစားတတ်ပါ့မလဲ”

ထိုစကားကြောင့် နဒီ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းဆိုသော မျက်နှာတွေကိုထောက်၍ ဒေါသကို မျှီသိပ်လိုက်၏။ မနေ့တနေ့ကမှ ချစ်တတ်လာတဲ့သူက သူ့ကို အချစ်မပြုတော့လေး... မခံစားတတ်ဘူးလေးနဲ့... ပြောခွင့်ရရင် ပြောဆိုတတ်တယ် မိသက်သခင်...။

နဒီ၏ ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့်ကြွေကွဲမှုများ ရောယှက်နေကာ စိတ်ထဲက ပြောချလိုက်မိသည်။ သူ့မှာ မျှီသိပ်ထားရတာ များသွားသော်လည်း တကယ်တော့ သူလည်း လူသားတစ်ယောက်ပေမို့ ချစ်တတ်တတ်သည်။ ချစ်တတ်သောနှလုံးသား သူ့မှာလည်း ရှိပါသည်။ ချစ်ရသူ

လည်းရှိနေပါသည်။ သို့သော်...

နဒီလို နာဝင်အိမ်ခန့် ဘော်ဒီကို ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ငိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်ပေ။ ဒါကလည်း သူ့ရဲ့ဝဋ်ကြွေးဟုဆိုရပေလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ နဒီစွဲလမ်းကာ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေမိသူတို့ တကြီးသူမဟုတ်... ဇွဲနောင်ပင်ဖြစ်သည်။

ခက်တာက သူ့အချစ်ကို ထုတ်ပြခွင့်မရ။ ဘယ်သူမှမသိအောင် တစ်ယောက်တည်းကြိုက်မှိတ်နေရသည်ကိုက ရင်နှင့် မဆံတော့ပေ။

“အိမ်သာ ခဏသွားအုံးမယ်”

ထိုအကြောင်းပြချက်နှင့် နဒီ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်သာထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေမိတော့သည်။

“နဒီ စိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်တယ် ကို”

“ဟုတ်တာပေါ့ သက်က သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကိုး...”

“သူက ဒီလိုပါပဲ... ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့၊ ပြီးရင် ပြန်ချော့လိုက်မယ်၊ သက်တို့က ဒီလိုပဲဖြစ်နေကြလေ၊ အခုချိန်မှာ အချိန်က တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ကိုက သက်အကြောင်းပဲတွေး... သက်ကလည်း ကိုအကြောင်းပဲတွေးမယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က သက်အခန်းမှာ ကိုနာရီကျန်ခဲ့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုယ်စား အလွမ်းပြေလို့ သက်က တယုတယနဲ့သိမ်းထားတာ”

“အင်း... ဒါဆို ကိုက သက်ကိုလွမ်းရင် သက်ပေးတဲ့ ဒီလက်စွပ်လေးကို အလွမ်းပြေကြည့်မယ်၊ သက်ကလည်း ကိုယ့်နာရီ

အလွမ်းပြေပေါ့”

“အိုကေ ကောင်းတယ်ကို”

ထိုနေ့က ချစ်သူနှစ်ယောက် မခွဲချင်ပဲခွဲခဲ့ရသည်။ ပြန်ချောက်တော့ သက်က နဒီအခန်းထဲလိုက်ဝင်၍ ပြန်ချော့သည်။ ခါနီးကလေးလိုပဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စိတ်ကောက်နေကြဖြစ်၍ ပြန်ချော့လိုက်ရင် ပျော့သွားကြစမြဲဖြစ်၏။

အခုကျတော့ အရင်လိုမဟုတ်... နဒီက ခါတိုင်းလိုမပြုံး၊ ခါတိုင်းလိုမရယ်၊ ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲ့ နဒီ... နင်ကလည်းဟာ ငါကခင်လို့စတာကို ဘာလို့

လောက်တောင် စိတ်ကောက်နေရတာလဲ သူငယ်ချင်းရာ၊ စကားသေးဘာလေးပြန်ပြောပါအုံး”

သူ့ကို အတင်းဆွဲလှုပ်၍ ပြောတော့မှ နဒီ လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ငါစိတ်ကောက်နေတာမဟုတ်ဘူးသက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ... ဪ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါပြောပြီးပြီပဲ... ငါကစတာပါလို့...”

“မဟုတ်ဘူး... ဒီကိစ္စကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင် စတာထိပါတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မိသက်၊ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်တာက ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အတွက်...”

“ဟင် ဘယ်လို၊ ငါ့အတွက်ဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါ ခေါင်းစားသွားရတာက သက်သခင်ဖြစ်နေတာသည်။ နဒီ၏စကားကို နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်

သည်း

နဒီသည် သက်သခင်ကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ရှင်းပြသည်။ သူ့စကားတွေကြားတော့ သက်သခင် မျက်လုံးပြူးရပြီး ကိုယ်နာကျင်မယ့်နိုင်ပင်ဖြစ်ရသည်။

“နင်နဲ့ငါက ပေါင်းလာတာကြာပြီ၊ နင်အကြောင်း ငါအသိဆုံးပဲ...။ ရည်းစားတောင် မထားခဲ့ဘူးတဲ့မိန်းမက အခုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စွာပုံအပ်လိုက်လောက်အောင် ချစ်သွားတဲ့အတွက် ငါအရမ်းအံ့ဩမိတယ်။ အမှန်ဝန်ခံရရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ကို အဲသလောက်အထိ အရှုံးအမှူးချစ်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိဘူး။ အပျော်သဘောလောက်ပဲ ငါရည်ရွယ်ခဲ့တာ ဒါပေမယ့် နင်တို့နှစ်ယောက် အရမ်းချစ်သွားကြတယ်။ အရမ်းနီးကပ်သွားကြတယ်။ တကယ်ဆိုဒီလောက်အထိ နင်မချစ်သင့်ဘူး... သက်သခင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါသူ့ကိုချစ်တာအပြစ်လား၊ နင်ပဲမိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာလေ...။ ငါသူ့ကို ချစ်ခွင့်မရှိဘူးလား နဒီ၊ နင်ပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေလဲ”

သူ့စကားကို သက်သခင်ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ သူမစိတ်ထဲ ပို၍ရှုပ်ထွေးလာရသလိုပင်...။ နဒီကတော့ နောက်ပြောင်ပြောဆိုနေခြင်းမဟုတ်ကာ တည်တည်တံ့တံ့ လေးလေးနက်နက် ပြောနေ၍ ပိုအံ့ဩခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါလေ နင်နားလည်အောင် ဘယ်လိုစွမ်းအားနဲ့ ရှင်းပြရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်းလည်းမရှင်းပြချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာမှ ရှင်းမပြခဲ့ရင် ငါဘယ်တော့မှ လိပ်ပြာသန့်မှာမဟုတ်လို့

...။ နင်အပေါ်မှာ ကြီးမားတဲ့အပြစ်တစ်ခု တင်နေသလို ငါခံစားနေရမှာအမှန်ပဲ”

“နဒီ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ...။ နင်ပြောလေ ချစ်လေပဲ၊ နင်ဘာပြောချင်တာလဲ...။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောနေတာလဲ...။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တဲ့တိုးပြောစမ်းပါ နဒီရာ”

သက်သခင်စကားကြောင့် နဒီဝင့်ကျော် သက်ပြင်းကို မောနိုးစွာချလိုက်သည်။ သက်သခင်ကိုလည်း သနားစရာသတ္တဝါ တစ်ကောင်ပမာ ကရုဏာလွှမ်းမောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ...။

“တဲ့ပြောဆိုတော့လည်း ပြောရတော့မှာပေါ့၊ နင်ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်အောင်ပဲကြိုးစား၊ ဇွဲနောင်က လူပျိုမဟုတ်ဘူး...။ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ သူ့သားလေးတောင် သုံးတန်းတက်နေပြီ၊ ဒီမှာ...။ သူတို့သားစုရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ”

“ဘာ”

သက်သခင်အသံက ကျယ်လောင်သွား၍ နဒီ ထိတ်လန့်သွားရသည်။ နဒီလက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုယူကြည့်လိုက်သည်။ ဇွဲနောင်ထက် အသက်ကြီးပုံရသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တွဲရိုက်ထားသော ပုံဖြစ်သည်။ သူတို့ရှေ့တွင်တော့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရပ်နေလေ၏။ သက်သခင်က ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တုတ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထား၏။

“ဒါ...။ တကယ်ပဲလား...။ နဒီ၊ နင်ဘာလို့ အစောကြီးထဲက မပြောတာလဲ၊ နင်ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့ အောင်သွယ်လုပ်ခဲ့တာလား”

သက်သခင် နံရံကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငန်း”

“ချမ်း... ခလွမ်း”

“သက်သခင်”

စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်က လေထဲဝဲယှံ့ပြီး နံရံကိုထိမှန်ကာ တစ်စီကြေသွား၏။ သက်သခင် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဖန်ခွက်ကို ပစ်ခွဲမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နင် ငါ့အပေါ် မကောင်းဘူး၊ ဘာလို့ယုတ်မာတာလဲ နဒီ”

“ငါဝန်ခံပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါမှားတာပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ချိတ်ပေးတာ ငါ့အမှားပါ။ ငါ့ကိုခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ဇွဲနောင်က အိမ်ကမိန်းမနဲ့ ပြီးငွေလို့ အပျော်ရှာချင်တယ်၊ တွေ့ရာလူနဲ့ မတွဲချင်လို့ ငါ့ကိုအကူအညီတောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါကနင်နဲ့တွေ့အောင် ဖန်တီးခဲ့တာပါ။ နင်ကိုလည်း ပျော်စေချင်တဲ့သဘောပါ။ ဒီလောက်အထိ ချစ်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး၊ အခု သူကလည်း နင်ကို တကယ်ချစ်မိနေပြီလေ”

“အေး... ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၊ ငါ့အချစ်တွေအားလုံး ပါသွားပြီ၊ ယုံကြည်စွာနဲ့ ပေးဆပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် ငါ့မျှော်လင့်ချက်ကဘာလဲ... နဒီ... နင်စဉ်းစား ကြည့်စမ်း... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက်ဟာ ဘာအတွက်လဲ... လက်ထပ်ခြင်းဟာ ပန်းတိုင်မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါလေ ရူးသွပ်စွာနဲ့ပဲ သတို့သမီးဝတ်စုံကိုတောင် ငါ့ဟာငါဒီဇိုင်းဆွဲပြီး ချုပ်ခဲ့ပြီးပြီ... ဒီဝတ်စုံလေးကို ကြည့်ပြီး ငါရူးသွပ်နေခဲ့တာ၊ ငါချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဒီဝတ်စုံလေးဝတ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာ... ငါ့အပေါ် နင်လုပ်ရက်တယ်ဟာ...”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ နင့်စိတ်ကို ခံပါတယ်၊ နင်အချစ်ကြီးတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ငါ့အပြစ်တွေပါ”

နဒီ ဒူးထောက်မတတ် တောင်းပန်သော်လည်း သူမ မပြောတော့ပေ။ အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားသော အရှက်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားသော၊ သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသော သက်သခင်ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူလျှော့တွက်ခဲ့မိသည်။

“နဒီ မင်းငါ့စိတ်ကို တကယ်သိတယ်ဆိုရင် ဒါနောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းလို့မှတ်လိုက်ပါ၊ ငါနဲ့ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မပတ်သက်ပါနဲ့တော့...”

စကားအဆုံးမှာ သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

“သက်... သူငယ်ချင်း... သက်သခင်”

“ဂျိုင်း”

တံခါးက ဂျိုင်းခနဲ ပိတ်သွားချိန်မှာတော့ အခန်းထဲမှာ နဒီတစ်ယောက်တည်း အရပ်ကြိုးပြတ်ကျသွားခဲ့ပါတော့၏။

ပြင်၍မရတော့သည့် အမှားတစ်ခုအတွက် ဖြစ်လာမည့်အကျိုးဆက်ကို လည်းစင်းခံရုံကလွဲပြီး အခြားမရှိတော့ပေ။

သူငယ်ချင်း သက်သခင်တစ်ယောက် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကြည်းသွားပြီဆိုတာကိုတော့ နဒီသာ အသိဆုံးဖြစ်တော့၏။

ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ Lip Stick ကို နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ် တင်လိုက်သည်။

ကြွေလုဆဲဆဲ ပုလဲမျက်ရည်ဥတွေကို ထိန်းရင်းမှ မှန်တင်ခဲ့ပေါ့မှာတင်ထားသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မလက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်လေးတွေလောက်မှ မလှတဲ့ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်ပါပဲ။ . .

နတ်သမီးပြကွဒိန်မှာ ကျွန်မ၏နေထွက်ချိန်ဆိုတာ ရှာမတွေ့တော့ပါ။ လောကကြီးက ကျွန်မအတွက် ရပ်တည်နေခြင်းမဟုတ်။ သူ့အတွက်သူ ရပ်တည်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှ ဇီဝိန်ချုပ်နေသော ကျွန်မအတွက် မည်သူမျှ ရပ်တည်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဖော်မြူလာတစ်ခုလို သေချာမှန်ကန်နေသော ကျိန်စာအတွက် ကျွန်မမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့ပေ။ . .

အချစ်ကို ရှာခဲ့သည်။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရတာက အမုန်း။ . .

အပြုံးကိုရှာခဲ့သည်။ တကယ်ရလိုက်တာက အရှုံး။ . .

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အနောက်တိုင်းသတို့သမီးဝတ်စုံ ထွပ်စွာရှိနေ၏။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တက်သွားသည့်နေ့က ကွန်ဒိုတစ်ခုလုံး၏ အမြင့်ဆုံးနေရာ။ . .

လူ့ဘဝတွင် နေချင်စိတ်မရှိတော့။ . . ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာတာကိုပင် သူမအလွန်မုန်းတီးလာတော့သည်။ သူမအဖြစ်ချင်ဆုံးအရာတွေ ကျိုးပဲ့ပျက်ဆီးကုန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ . . ။

ဤနေရာမှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ လွှမ်းခြုံမြင်နေရ၏။ ကျွန်မသည် ကွန်ဒို၏အမြင့်ဆုံးနေရာရှိ အရံအတားထားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

'ချက်. . . ချက်. . . ချက်' ဖြင့်သွားနေသော နာရီလက်တံ ချိသည် ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များကို သတိပေး ရေတွက်နေသလို. . .

ကျွန်မခုန်ချလိုက်ပါပြီ။ . . ။ ရင်ထဲအေးသွားသလို ကျွန်မဆယ်ထဲရောက်တဲ့အချိန်လေး ခံစားလိုက်ရတယ်။ . . ။

ထိုအချိန်လေးက ကျွန်မအတွက်သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ . .

“ဒုန်း”

ကျွန်မဘဝက မနက်စာစောအရုဏ်တက်မှာပင် အရပ်ဆုံးအကျည်းတန်ကာ ကဗျာမဆန်စွာနှင့် နေဝင်ခဲ့ရလေပြီ။ . .

အခန်း (၉)

၁၁ ထိအတွေ့နှင့်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကြောင့် နဒီ အိပ်ပျော်နေရာမှလန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထထိုင်လိုက်ပြီး နံရံမှ ခလုတ်တစ်ခုကို စမ်း၍ဖွင့်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်မှ မီးအုပ်ဆောင်တပ်ထားသော မီးလုံးလေး လင်းလက်လာသည်။

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်စိအစုံကို ပွတ်သပ်ရင်း တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်၏။ မနက်စောစော အာရုံတက်ရောက်ပြီဆိုတာတော့ သိနေသည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာခြုံထားတဲ့စောင်ကိုဖယ်ရန် လက်အလှမ်း...

“ဟင်... ဒါ... ဒါက”

သူတွေ့လိုက်ရသော စောင်အောက်မှ ထိုးထွက်လာ...

သော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ခြေထောက်အစုံ. . . သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေး ခြေထောက်မို့ သူမ၏ ခြေထောက်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒါဘယ်သူလဲ”

ဒီအခန်းထဲမှာ နဒီတစ်ယောက်တည်းနေတာ. . . အခုတော့ သူ့ခုတင်ပေါ် ဘယ်သူလာအိပ်နေသည်မသိ. . . ချောမွတ်လှပသော ဤခြေထောက်အစုံကို နဒီ မှတ်မိလာသည်။

အထူးသဖြင့် ပန်းခက်နွယ်အစိမ်းရောင်လေး ခြယ်သထားသော ခြေသည်းများ. . . ဤဒီဇိုင်းလက်ရာနှင့် ခြေထောက်ပိုင်ရှင်ကား သက်သေခံမှလွဲ၍ အခြားသူမရှိပေ. . .

“သက်သေခံ”

သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီ ဒီအခန်းထဲရောက်လာတာလဲ. . . ဘယ်အချိန်ကများ ငါနဲ့အတူလာအိပ်နေတာလဲ. . . ငါဘာလို့မသိလိုက်တာလဲ. . . လဲပေါင်းများစွာဖြင့် သူမစဉ်းစားနေရလေပြီ. . .

နဒီ စောင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။

“ဟင်. . . ဘယ်သူမှလည်းမရှိဘူး”

“ငါ. . . ငါများ မျက်စိအမြင်မှားတာလား. . . အိပ်ချင်မူးတူးကြောင့်လား”

စဉ်းစားဝေခွဲမရစွာဖြင့် နဒီ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ သို့အခိုက် အေးစိမ့်စိမ့် အငွေ့အသက်တစ်ခုက သူမမျက်နှာကို လာဟပ်၏။ ကြက်သီးတွေလည်း တဖြန်းဖြန်းထသွားရသည်။

ရုတ်တရက် အုပ်ဆောင်းမီးကမိတ်သွား၏။ နဒီ နံရံကပ်ခဲချောင်းကို ဖွင့်လိုက်ရာ မလာသဖြင့် မီးပျက်သွားပြီဟု သူမသိလိုက်

သည်။

စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း တစ်ယောက်တည်းကြောက်လာမိသည်။ အနားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေသော ခံစားမှုမရှိသူမ ခံစားလိုက်ရသည်။ အမှောင်ထဲတွင် မနေရဲတော့ဘဲ အလင်းရောင် ရလိုရငှားဖြင့် ပြုတင်းပေါက်ရှိရာသွား၍ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က အပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသော အရာတစ်ခု. . .

ထိုအရာက သတို့သမီးဝတ်စုံအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

အတိအကျပြောရလျှင် “သက်သေခံ” ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာတစ်ခုက ပြုတ်ကျလာသော သက်သေခံသည် နဒီရှိရာ ဆယ်လွှာရှေ့အရောက် အရှိန်တွေက တန်ခနဲ တစ်ချက်ရပ်သွားသည်။ လေထဲမှာ လှဲလျက်အနေအထားဖြင့် သက်သေခံ၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နဒီမှာ လန့်ဖျပ်စွာ ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။

သက်သေခံက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ လှပစွာတစ်ချက်ပြုံးပြသွားသည်။ ထို့နောက် ဝန်းခနဲအရှိန်ဖြင့် အောက်သို့ ဆက်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ အဖြစ်ပျက်တို့က မျက်စိတမိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြတ် အချိန်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားသွားသည်။

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဒါ တကယ်လား၊ အိပ်မက်များလား”

စိတ်ထဲမှာဝေခွဲမရဖြင့် အောက်ကိုဩဇာရန် စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။

သို့သော်... စိတ်ထဲမှာ အကြီးအကျယ်ချောက်ချားနေ၍ မကြည့်ရဲတော့ဘဲ အခန်းထဲပြန်ဝင်လိုက်၏။ သက်သခင်ထံ ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်သည်။ ဖုန်းက အလွယ်တကူဝင်သွား၏။

“ဟယ်လို... သက်လား၊ နိုးပြီလား၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲ လား”

“အင်း”

တစ်ဖက်မှ လေးတွဲတွဲ၊ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။ အသံကတော့ သက်သခင်၏အသံပဲဖြစ်၏။ အသံက အရင်နဲ့တော့ မတူပေ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသံ ကြားလိုက်ရ၍ စိတ်အေးသွားရသည်။

“သူငယ်ချင်းကို ငါတောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ငါ... လေ... ဒီမနက် အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေလို့...။ တအားလည်းကြောက်စရာကောင်းတယ်ဟယ်...။ နင့်ကိုလည်း ပြောပြချင်တယ်...။ နင်နိုးနေရင် ငါလာခဲ့လို့ရမလားဟင်...”

“အင်း”

‘အင်း’တစ်လုံးသာ လိုက်ပြောနေ၍ နဒီ နှုတ်ခမ်းကို ထော်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့... နင်ငါပြောတာကြားလား...။ စကားလေးဘာလေး ပြန်ပြောပါအုံး”

တစ်ဖက်မှ တုန်ပြန်သံမကြားရတော့...။

“အခု... ငါ နင့်ဆီလာချင်တယ် မိသက်ရယ်၊ ငါ့ကို လာခွင့် ပြုပါနော်”

သည်တစ်ခါတော့ တစ်ဖက်က အသံထွက်လာ၏။

“ကောင်းတာပေါ့ နဒီ၊ လာခဲ့လေ”

နားထောင်ရင်းမှ နဒီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရသည်။

သက်သခင်၏ အသံကတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ အေးစက်ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ အသံလိုလို ဗလုံးဗထွေး ညဉ့်ရှိုက်သံကြီးဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၍ နဒီ ချက်ချင်းပင်ထွက်လာခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မနက်စာအတူသွားစားကြမည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကားသော့ပါယူလာခဲ့သည်။

ဓာတ်လှေကားထဲ သူဝင်လိုက်သည်နှင့် နံပါတ်(၁၃) နှိပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားစီးသူက သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသည်။

“အဟမ်း... အဟွတ်...”

နဒီ ထခုန်လုမတတ် လန့်ဖျပ်၍ နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ထည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ချောင်းဟန့်သံက ဓာတ်လှေကားထဲမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်... အသံရှင်ကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

ဆက်မစဉ်းစားမနေတော့ပဲ (၁၃)လွှာရောက်သည်နှင့် နဒီ ဓာတ်လှေကားထဲက ပြေးထွက်လာလိုက်သည်။ သက်သခင်အခန်း ဖြစ်သော (၁၃၁၃)အခန်းရှေ့အရောက် တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ထိတ်ရာ အထဲက လော့ဂ်ချမထားသဖြင့် အလွယ်တကူပွင့်သွားသည်။ သူ့လာမယ်မှန်းသိ၍ သက်သခင်က ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု နဒီသူဆလိုက်သည်။

“သက်”

အခန်းထဲတွင်မှောင်မည်းနေ၍ နဒီအသံပေးလိုက်သည်။

ပြန်ထူးသံမကြားသဖြင့် သူမထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“သက်. . . သူငယ်ချင်း”

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲနံရံမှ မီးခလုတ်ကို သူမ လိုက်စမ်းနေမိသည်။ ခလုတ်ကို စမ်းမိသွား၍ ဖွင့်လိုက်ရာ တစ်ခန်း လုံး မီးလင်းသွားသော်လည်း သက်သခင်ကိုတော့မတွေ့ပေ. . .

နဒီ ဖုန်းထုတ်၍ ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းဝင်သွားပြီး. . . သူမရောက်နေသောအခန်းထဲ ဖုန်းဖြည့်သံတီးလုံးလေးက တစ်ခန်း လုံး ပြန့်လွင့်သွားလေသည်။ ဖုန်းဖြည့်သံကို The power of love မယ်လိုဒီအလိုက်လေး ထည့်ထား၏။ သက်သခင် အနှစ်သက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းက ဝေးဝေးလံလံမှာမဟုတ်တော့. . . သက်သခင်၏ မွေ့ယာပေါ်မှ ဂီတသံထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖုန်းကလေးက တိုင်မယ့်သူမရှိပဲ တီးလုံးသံလေးဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေ၏။

ဒိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဖုန်းပိတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တဖက်က ဘောက်တိုင်လိုက်သည်။ တီးလုံးသံလေးရပ်သွားပြီး ခုတင်ပေါ်က ထိုင်သည့်သူမသို့သောဖုန်းလေးကို သူမမြင်နေရသည်။

နဒီ ဖုန်းကိုင်လျက်ဖြင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလာ၏။ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခုနှင့်အတူ ထူးခြားသောအနံ့ တစ်မျိုးကိုပါ သူမဓုတ်တရက်ရလိုက်၏။ အနံ့က သက်သခင်သုံး နေသော သခွားလိုးရှင်းအနံ့ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ထားသဖြင့် နဒီ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဟယ်လို. . . သက်လား”

“အင်း”

‘အင်း’ဟူသော တစ်လုံးတည်းဖြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံကပင် သူ့ကို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားစေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဖုန်းကိုမြင်နေလျက်နှင့် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ မမြင် ရပဲ. . . အသံက ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်ပေါ်လာပါသနည်း။

“သက်. . . နင် ဘယ်မှာလဲ၊ နင်. . . နင်. . . ငါ့ကိုနောက်နေ တာလား. . .”

“ခုတင်ပေါ်မှာလေ”

နဒီအံ့သြသွားရသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ဖုန်းတစ်လုံးမှလွဲ၍ ဘာမှမရှိပေ. . .

“နင်. . . ဆက်ပြီး နောက်မနေပါနဲ့တော့ဟာ. . . ငါ ကြောက် လာပြီ”

“နင် ငါ့ဆီလာမလို့ဆို. . . ငါ လာခေါ်တာလေ”

တစ်ဖက်မှပြောလိုက်သော အသံကိုကြားလိုက်ရကာ ထိတ် လန့်စွာဖြင့် နဒီ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့သည်။ တစ်ခုခုတော့ အကြီး အကျယ် လွဲမှားနေပြီဆိုတာ သူမသိလိုက်သည်။ အဖြေကိုတော့ ချာမတွေ့. . . ထိုစဉ်မှာပင်. . .

“ဝေါ”

“ရဲ့. . . ရဲ့”

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေပန်းသံ. . . ရေကျသံတွေ ထွက်ပေါ် လာပြန်သည်။ ရေချိုးခန်းဘက်ပြေးကာ တံခါးကိုဖွင့်၍ အတဲကို နဒီ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေကကျနေဆဲ. . . သို့သော် လူတော့မရှိ ပေ. . .

“လှိုင်း”

“ဟင်”

ရေချိုးခန်းတံခါး သူ့အလိုလို ဆောင့်ပိတ်သွား၏။

အကြီးအကျယ် ခြောက်ခြားမှုနှင့်အတူ နဒီ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်သည်။ မှီသမျှခွန်အားသုံး၍ ဆွဲဖွင့်သော်လည်း တံခါးက တုတ်တုတ်ခွေ့ မလှုပ်ပေ။ ထိတ်လန့်အားငယ်စွာဖြင့် တံခါးကို ထုရိုက်ကာ အော်နေ မိသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ သက်၊ နင်... ငါ့ကို ဒီလိုမခြောက်ပါနဲ့... နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ငါတအား ကြောက်နေပြီ... ငါ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ငိုသံတစ်ဝက် ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် နဒီ အော်နေရသည်။

“ရိုး... ရိုး... ရှီး”

ရုတ်တရက် မြွေတွန်သံလိုအသံတစ်ခုကို သူမနောက်ဘက်က ကြားလိုက်ရသည်။

သူမနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေချိုးခန်းကြွေပြားနံရံမှ လိမ့်ဆင်းကျလာသော မည်းမည်းအရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကြွေပြားနံရံမှ ဆံပင်ရှည်အုံ့လိုက်ကြီး ဖြန့်ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပျော့ပျောင်းနက်မှောင်ပြီး လွန်စွာရှည်လျားလွန်းသော ဆံပင်များဖြစ်ပြီး ဆံထုံးတစ်ခုကို ဖြည့်ချလိုက်သလို ဆံပင်အုံ့ကြီးက လေထဲ ဝေါခနဲပြုတ်ကျလာသလိုမျိုး ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်ဆံပင်ထွေးတစ်ခုက ရေဘဲလက်တံလို နဒီ၏ လည်ပင်းအား လာရစ်ပတ်၏။

“အား...”

ရစ်ပတ်နေသော ဆံပင်များကိုဖြည်ရင်း တံခါးကို အတင်းထွန်းဖွင့်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ တံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ သူမထည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ အခန်းအပြင်သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။ ဆိုင်သော သူမခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် ရုတ်တရက်မထနိုင်တော့ပေ...။

မှောင်လျက်ကြီး လဲနေရာမှ နဒီ တွေ့လိုက်ရသည်က အဖြူရောင် သတို့သမီးဝတ်စုံ၏ အောက်ခြေအနားသတ် ဖြစ်သည်။

နဒီ တဖြည်းဖြည်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော သက်သခင်မှာ သူမကို ငုံ့မိုးကြည့်နေလေ၏။

သို့သော် သက်သခင်၏ ညာဘက်ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ကြွေမွနေ၏။ မျက်လုံးတစ်လုံးက ကျွတ်ထွက်တော့မည့် အလား ထင်ရ၏။ သွေးစက်များက အောက်ကို တပေါက်ပေါက်နှင့် ထွက်နေလေသည်။

“အား”

ဤအော်သံသည် နဒီအတွက် နောက်ဆုံးအော်သံပင်ဖြစ်၏။ နဒီတစ်ယောက် ကြောက်လန့်လွန်ပြီး နှလုံးလေဟပ်ကာ နှလုံးရပ်သွားရလေပြီ...။

အခန်း(၁၀)

“ဈာ...”

စင်ကာပူတွင် (၃)ရက်သာကြာပြီး ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
လေးဖြစ်သူ ဦးထွန်းတောက် ပြောပြသည်များကို ဇွဲနောင် မယုံ
နိုင်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ်ပြီး သက်သေခံ ကွန်ဒိုခေါင်မိုးပေါ်က
ချန်ချ သတ်သေသွားတာ”

ထိုစကားက ဇွဲနောင်၏နားထဲ သံရည်ပူလောင်းချခံလိုက်
ရလို့ပင် ရှိနေတော့သည်။ ရိုးသားဖြူစင်သောချစ်သူသည် သူပြန်

လာမည်ကို မလွဲမသွေ စောင့်နေပေလိမ့်မည်။

“ရော့ . . . ဒီဂျာနယ်ကို ဖက်ကြည့်လိုက်”

ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုရှေ့မှာလာချပေးသည်။ ရှေ့မျက်နှာဖုံးမှာပင် နေရာအပြည့်ယူထားသော သတင်းတစ်ပုဒ် ဓါတ်ပုံပါ ပူးတွဲဖော်ပြထားသည်မို့ မှားနိုင်စရာမရှိပေ။

စာလုံးမည်းကြီးများက အထင်အရှားနှင့် ပဟေဠိဆန်စွာ ခုန်ချသတ်သေသောဖြစ်ရပ်က ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး အထူးအဆန်းအံ့ဩဘနန်း ဖြစ်သွားရသည်။ ဂျာနယ်က ထိုအကြောင်းကို အကျဉ်းနဲ့ ဖော်ပြထားသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အခန်းနံပါတ်(၁၃၁၃)ဟူ၍ ညွှန်းဖွဲ့ထားသေး၏။

‘သက်သခင်’ . . . ဟူသော ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာ မိန်းကလေးမှာ ထိုအခန်းကိုငှားရမ်း၍ တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ချသတ်သေသွားခဲ့ကြောင်း၊ မြင့်မားလှသောနေရာမှ အချိန်ဖြင့်ပြုတ်ကျ၍ ဦးခေါင်းခွဲကွဲကြေကာ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ကြောင်း ၎င်းနှင့်မရှေးမနှောင်းအချိန်တွင် ထိုအခန်းသို့ ရောက်လာသော ‘နဒီဝင့်ကျော်’ဆိုသော မိန်းကလေးမှာလည်း ၎င်း(၁၃၁၃)အခန်းတွင်ပင် နှလုံးသွေးရပ်ကာ သေဆုံးနေကြောင်း၊

ပို၍ထူးဆန်းနေသည်မှာ ထိုနေ့ည၌ပင် ကွန်ဒိုအနီးခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ‘အောင်မောင်း’ဆိုသော ကောင်လေးမှာလည်း . . . ၎င်း(၁၃၁၃)အခန်း၌ပင် သေဆုံးနေကြောင်း၊ မသေမီက ကြောက်လန့်ဖွယ်အာရုံတို့ကို မြင်တွေ့ရပုံဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ အကြောက်လွန်၍ သေဆုံးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်(၁၃၁၃)အခန်းသည် လူနေထိုင်ရန် မသင့်သော လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ် မိစ္ဆာမြူးသည့် အခန်းတစ်ခန်း

ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြထားပါသည်။

ဂျာနယ်ကိုဝင်ထားတဲ့လက်တွေပင် တုန်လို့နေသည်။

သက် . . . ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ . . . ဒီလိုဖြစ်စေဖို့ အတွက် တွန်းအားပေးခဲ့တာလဲ . . . စင်ကာပူမသွားမီနေ့ကပင် ဆျာရွှင်စွာတွေ့ခဲ့သေးသည်။ သူနဲ့အမုန်းပွားစရာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိခဲ့ . . . အခုတော့ ချစ်သူက အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီ။ ရက်စက်သော ကံကြမ္မာသည် အငြိုးနှင့်ရွာချခဲ့လေပြီ။ တကယ်ဆို ထိုမျှ ဆိုးတောင်းသောရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ထိုသို့ဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ။

“ဦးလေးလည်းကြားကြားချင်း အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်၊ ဒီဆလေးမကို ငါတူ အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဦးလေးသိနေတော့ . . .”

စကားစပြတ်သွားပြီး ဇွဲနောင်ကျောပြင်ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“တစ်ရက်တည်း သုံးလောင်းပြိုင်သေတာဆိုတော့ အတော်ထူးဆန်းတယ်”

“ကျွန်တော် စင်ကာပူကနေ ဖုန်းခေါ်သေးတယ် . . . မကိုင်ခဲ့ဘူး အောင်မောင်းဆိုတဲ့ ကလေးကရော သက်အခန်းထဲမှာ ဘာလို့ သေသေနေတာလဲ၊ အားလုံးနားမလည်တော့ဘူး ဦးလေးရာ”

ဇွဲနောင် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“အောင်မောင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက သက်သခင်နဲ့ ဘာမှ ဆက်သက်ဘူး၊ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကောင်မလေး အမန်းဘို့ မကြာမကြာဆိုသလို ပါဆယ်မှာတာတွေသွားပို့ရသတဲ့ သေနေ

တဲ့အချိန်မှာလည်း ကောင်လေးလက်ထဲမှာ ပန်းရောင်လက်ကိုင် ပဝါလေးတစ်ထည် ကိုင်ထားတာတွေ့တယ်တဲ့...။

ကောင်လေးမှာ တခြားဘာရောဂါမှ အထွေအထူးမရှိဘူး နဒီဝင့်ကျော်ရော... အောင်မောင်းရော အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံး သွေးရပ်သွားကြတာ...။

“အကြောက်လွန်ပြီးဆိုတော့ ဘာကိုအကြောက်လွန်တာ လဲ၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး ကြောက်လန့်ကြရတာလဲ ဦးလေး”

“အိမ်း... ဒါကပဟေဠိဖြစ်နေတာပေါ့၊ လူတိုင်းသိချင်နေ ကြတာပေါ့ ဇွဲနောင်ရာ”

ထူးဆန်းမှုနဲ့အတူ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာကိုတော့ ဇွဲနောင်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဆရာ... အောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်နေ တယ်၊ ဆရာကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ချယ်ရီက ခပ်တိုးတိုးလာပြော၍... ဇွဲနောင်အံ့ အတွေးစကပြတ်သွားရ၏။

“ဘယ်သူလဲ ဘာကိုစွဲတဲ့လဲ”

ဇွဲနောင် စိတ်မကြည်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ... သက်သခင်ရဲ့အမေလို့ ပြောပါတယ်၊ ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်...”

သက်သခင်၏ အမေဆို၍ ဇွဲနောင်အံ့သြသွား၏။ အမှန်ဆို ရလျှင် လူငယ်ချင်း ချစ်ကြိုက်မှုမှာ ယခုအချိန်အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှ လူကြီးမိဘတွေနဲ့ မတွေ့ဖူးကြ။

“သူ... ဘယ်မှာလဲ ချယ်ရီ”

“ဧည့်ခန်းမှာပါ ဆရာ...”

“အေး... ငါအခုလာပြီ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ရင်ထဲတဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်ရပြန်ပြီ။

မတော်လိုက်ရသော ယောက္ခမလောင်းကြီးက သူ့ကို ဘာ ခြာငဲ့တွေ့ချင်ရတာလဲ။ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် သပ်ရပ် ခန့်ညားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း အနေအထိုင် သပ်ရပ်မှု၊ ပင်ကိုယ်ဥပဓိရုပ်ရှိမှု၊ ဘဝကိုပင်ပန်းစွာဖြတ်သန်းခဲ့သူ မဟုတ်မှုတို့ကြောင့် ထင်ထားသည်ထက် ပိုအရွယ်တင်နေတာ တွေ့ရ၏။

“မောင်ဇွဲနောင်... ဆိုတာ”

“ကျွန်တော်ပါပဲအန်တီ... ထိုင်ပါအုံး”

ထိုင်ခုံတွင်မထိုင်ပဲ မက်တတ်ကြီးရပ်နေသဖြင့် ဇွဲနောင်ပြော လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုသေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ စူးရှတဲ့မျက်လုံးတစ်စုံ၊ ပီရိသောနှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ထက်မြက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟု ဇွဲနောင် မှတ်ချက်ချမိသည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဇွဲနောင်၏ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်သံက ပိုမြန်လာခဲ့ရသည်။

“ဘာကိုစွဲများရှိလို့ပါလဲ အန်တီ”

“အန်တီက သက်သခင်ရဲ့အမေ ဒေါ်နုနုခင်ပါ၊ အခြားဘာ”

ကျောင်းအုပ်ဆုံး... သမီးရဲ့အဖေက ဥပဒေအရာရှိ ဦးမင်းသွင်ပါ။ သူတော့ပဲလောဘူး သားရယ်၊ သက်သင်က အန်တီတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသာ သမီး... ဖူးဖူးမှုတ်ခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးပေါ့။ သူသိပ် ဝိသနာပါတဲ့ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အကောင်အထည်တော်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကွန်ဒိုမှာအခန်းငှားပေးထားတာ... ”

အခုချိန်အထိ ဒေါ်နုနုခင်၏ ဦးတည်ချက်က ဘာလဲဆိုတာတို့ ကိုဖွဲ့နောင်မသိသေးပေ။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့်သာ သူမ၏စကားတွေကို နားထောင်နေရသည်။ သူမကလည်း လေသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် သူ့ကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ပြောနေ၏။ တစ်ခုခုကို သံသယနှင့် စောင့်ကြည့်ပြီး သဲလွန်စရာနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ဖွဲ့နောင်ရဲ့ အကြောင်းကို သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း နဒီဆီကတစ်ဆင့် သိခဲ့ပြီးပါပြီ။ သမီးနဲ့ မောင်ဖွဲ့နောင်တို့ မေတ္တာမျှနေကြတာတွေလည်း အန်တီသိပြီးပြီ။ တစ်နေ့ကပဲ သမီးလေး အန်တီတို့ဘဝထဲက ထွက်သွားခဲ့ရပြီ။ တိုက်ပေါ်ကခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားတဲ့ သတို့သမီးဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ အလှပြင်ပြီးမှ သေသွားတာ... ဒီတော့...”

“ဟုတ်... ဟုတ်... အန်တီ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်”

“အင်း... သမီးလေးသက်သင်ဟာ အခုလို သတ်သေသွားတာဟာ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝအသေချာပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့သတ်သက်ပြီး မောင်ဖွဲ့နောင်ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ဒေါ်နုနုခင်၏အသံက တည်ငြိမ်ဟန်ရှိသော်လည်း ကြီးကြီးမားမား မျိုသိပ်ချုပ်တည်း၍ ပြောနေမှန်းသိသာသည်။ ပြီးတော့ မြှားဦးကတည်း သူ့ဘက်စတင်လှည့်လာခဲ့ချေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြားမှာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ပြေပြေလည်လည်ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အန်တီမယုံရင် သူ့သူငယ်ချင်း နဒီကို မေးနိုင်ပါတယ်”

“နဒီဝင့်ကျော်လည်း သေပြီလေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောတာကိုယုံပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ကောက်ရုံကလွဲပြီး ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာမရှိခဲ့ပါဘူး အန်တီ”

“ဒါဖြင့် သမီးက ဘာလို့အခုလို ခုန်ချပြီး သတ်သေရတဲ့အထိ ဖြစ်ရတာလဲ”

ဒေါ်နုနုခင်အနေဖြင့် သူ့သမီး သေဆုံးခြင်းသည် ဖွဲ့နောင်၏ ပယောဂဖြစ်သည်ဟု သွယ်ဝိုက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမယ်... အန်တီ... ကျွန်တော်က သက်သင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါကို ဘယ်သူမှမသိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ သိပါတယ်၊ မခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော်ဘာမှ ဖြေရှင်းချက် ပေးမနေချင်ဘူး အန်တီ... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ တစ်ယောက်ကို သေစေချင်တဲ့သူဆိုတာ ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ရူးမတတ်ခံစားနေရပါတယ်”

ဒေါ်နုနုခင်က သူမ၏စလင်းပုက်အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ခေါက်လျက်သားလေးကို သူ့ရွေးချယ်

လိုက်သည်။

“ဒီစာက သမီး မသေခင် မိနစ်ပိုင်းအလိုမှာ ရေးခဲ့တဲ့စာပဲ၊ မင်း... ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါအုံး”

ဇွဲနောင် စားပွဲပေါ်ကစာကိုတလှည့်၊ ဒေါ်နုနုခင်၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် အံ့ဩနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မဝံ့မရဲဖြင့် စာကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

အချစ်ရဆုံးချစ်သူ မသေခင် မိနစ်ပိုင်းအလိုက ရေးခဲ့သော စာ၊ ချစ်သူ၏နောက်ဆုံးစာတစ်စောင်ဆိုတဲ့အသိက သူ့အသည်းနှလုံးကို ဆွဲခါနေ၏။ စာရွက်ကိုင်ထားသော သူ့လက်များလည်း တုန်ခါလို့...။

စာရွက်ခေါက်လေးကို တယုတယဖြင့် ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ လှပပိုင်းစက်သောချစ်သူ၏ လက်ရေးလေးများကို ရင်နှင့်စွာတွေ့လိုက်ရသည်။ ဘဝနှင့်ရင်းခဲ့သော စာလုံးများပင်တည်း။

မေမေနှံဖေဖေ

သမီးအပေါ်မှာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးအရွယ်ကစပြီး ယခုအထိ မြတ်နိုးမှုကြီးစွာဖြင့် ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သော ချစ်ခင်မှု၊ အလေးထားမှု၊ အလိုလိုက်မှုတွေအတွက် ဒီစာနဲ့ ရှိနေကန်တော့လိုက်ပါရစေအောင်...

ဒီစာဟာ သမီးဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးစာ၊ သမီးရဲ့နောက်ဆုံး ရင်ဖွင့်သံပါပဲ... ဒီအတွက် မေမေတို့ ဖေဖေတို့က မိုက်လိုက်တဲ့သမီးလို့ အပြစ်ပြောရင်လည်း ခံယူဖို့အသင့်ပါ။ သမီးသိပ်ကို မိုက်ခဲ့ပါတယ်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင်သင်ပေးခဲ့တဲ့ မိဘရဲ့ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်... မိဘတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့ လမ်းစဉ်ကို မလျှောက်ဘဲ ရူးသွပ်စွာမှားယွင်းခဲ့ပါတယ်။

သမီးလေ ဇွဲနောင်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်...၊ သမီးဘဝမှာ ပထမဆုံး ချစ်သူမို့လို့လည်း ရူးရူးမိုက်မိုက်ချစ်ခဲ့မိတာပါ...၊ အချစ်ကို မွတ်သိပ်စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်...၊ ဒါကိုက သမီးရဲ့အမှားပါ...

သမီးသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူကို သမီးရဲ့အချစ်၊ နှလုံးသား၊ သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ဘဝကို မျက်စိမှိတ်ပုံအပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီတစ်ချက်နဲ့တင် သမီးဟာ သေလောက်သူဖြစ်သွားပါပြီနော်...

ဒီပေမယ့် သမီးသိပ်ချစ်ခဲ့ရသူက သမီးထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး...၊ မဖြူစင်ခဲ့ဘူး...၊ သမီးရဲ့ရှိုးသားဖြူစင်မှုအပေါ် လှလှပပအသုံးချပြီး အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားခဲ့တယ်လေ...၊ သူ့မှာ တရားဝင် ဇနီးမယားရှိတယ်တဲ့...၊ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသတဲ့...၊ သူ့မိသားစုအကြောင်းကို သမီးလုံးဝမသိခဲ့ရဘူး...၊ သူ့များမိသားစု ပြိုကွဲအောင် သမီးဘယ်လုပ်ရက်ပါ့မလဲ”

ဒါကို အချိန်လွန်မှ သမီးသိခဲ့ရတာပါ၊ ဒါလည်း သူ ဝန်ခံလိုသိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးသူငယ်ချင်း နဒီပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ၊ ဒီတော့ အခုသမီး ဘာလုပ်ရမလဲအမေ...၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်နဲ့လဲတာကလွဲပြီး တခြား မရှိတော့ပါဘူး...

သမီးကို မိုက်ခဲလွန်းသူလို့ ခေါ်ကြပါ၊ သမီးတကာယ် မိုက်ခဲရပါပြီ...၊ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒီစာနဲ့ပဲ မိဘနှစ်ပါးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ရှိရှိဦးတိုက်ကန်တော့လိုက်ပါတယ်၊ နောင်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံခွင့်ရှိရင် အဲဒီအခါကမူ မိဘကျေးဇူးကို အပြည့်အဝ ဆပ်ခွင့်ပြုပါ အမေ...၊ သမီးသွားတော့မယ်၊ ဒီဘဝမှာ သမီးမနေချင်တော့လို့...၊ မှောင်မိုက်နေတဲ့ ဘဝတစ်ခုထဲ သမီးထွက်သွားတော့မယ်...

မေမေနှံဖေဖေကိုသိပ်ချစ်တဲ့
သမီး သက်လင်

“ဖွဲ့နောင် နားလည်လိုက်ပါပြီ. . . ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးရဲ့ တရားခံကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိခဲ့ပါပြီ။ တရားခံအစစ်က ‘နဒီဝင့် ကျော်’၊ သူငယ်ချင်းအပေါ် မနာလိုဝန်တို့မှုကြီးစွာဖြင့် လုပ်ကြံကုန်း ချောခဲ့သော သူကြောင့် သက်သေခံ အထင်လွဲသွားရပြီ။

မဟုတ်မဟတ် လုပ်ငတ်များကို သက်သေခံက ရိုးသားဖြူ စင်စွာဖြင့် အယုံကြီးယုံခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူတို့ထင်သလိုမဟုတ်ခဲ့. . . ဖွဲ့နောင်တွင် ဇနီးသားသမီးလည်း မရှိပေ။ သို့သော် ချစ်သူကတော့ သေတဲ့အထိ အမှန်တရားကို မသိသွားရှာပါ။ စကားလေးတစ်ခွန်းက လူတစ် ယောက်၏ဘဝကို သေတွင်းထဲသို့ ဆွဲပို့ခဲ့လေပြီ။

“ကဲ. . . မင်း. . . ဘာပြောချင်သေးသလဲ မောင်ဖွဲ့နောင် ဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပါအုံး”

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး အပိုင်ပုံစံဖြင့် ဒေါ်နုနုခင်က ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ပြလိုက်၏။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဖွဲ့နောင်က. . .

“ဒါ. . . ကျွန်တော့်အရင်ရည်းစား ဝတ်ရည်နဲ့ကျွန်တော် တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံပါ။ ကျွန်တော့်ဆီက နဒီယူသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးပါ။ ဝတ်ရည်နဲ့ လမ်းခွဲခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဝတ်ရည် ကလေးချီထားတဲ့ပုံကို တော့ ကျွန်တော်ခုမှမြင်ဖူးတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ၊မရှိပါဘူး၊ အန်တီ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး. . . ”

“တော်. . . တော်. . . မင်းက အခုထိ ဝန်မခံချင်သေးတာပဲ ကိုး. . . ။ ကောင်းပါတယ်. . . မင်းလိုလူမျိုးနဲ့ ငါ့သမီးမရတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သမီးက တစ်ဘဝလုံးခံရမယ့်ဒုက္ခကို တစ်ရက်နဲ့ လဲပစ်လိုက်တာ မှန်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူးအန်တီ. . . ။ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ၊မရှိဘူး ဒါ လုပ်ကြံပြောဆိုတာပါ”

ဒေါ်နုနုခင်က စာရွက်ကို ပြန်သိမ်း၍ ထရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် စူးရဲသောမျက်လုံးများဖြင့် ဖွဲ့နောင်ကိုကြည့် သည်။ မသိမသာ တုန်ခါနေသောအသားတွေကို တဖက်လူ မရိပ်မိ စေရန် ထိန်းရင်း သူမပြောလိုက်သည်။ သူ့စကားတွေက ဒေါသသံ မပါ။ လေသံအေးအေးဖြင့်. . .

“မင်း. . . သိအောင် ငါလာပြောတာပါ။ မင်းကိုယ်မင်း မှန် နေတယ်ထင်မှာစိုးလို့”

“ငါ့သမီးသေတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကအပြစ်မရှိ၊ ပကတိရိုးသား ဖြူစင်သူလို့ နာမည်တပ်နေမှာစိုးလို့. . . ”

ရင်ထဲမှာ မီးတောင်တစ်လုံးမျှ ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲနေသော် လည်း လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောနိုင်သောသူကို ဖွဲ့နောင် မချီးကျူး ရဲပဲ မနေနိုင်ပါ။

ပြောသောသစ်ပင်များတွင် ကောက်သောအမြစ်များရှိ၏ ဟုဆိုထားသလိုပင်. . . တကယ်တော့ ဒေါ်နုနုခင်သည် ကြောက်စ ရာကောင်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာ ဖွဲ့နောင်နားလည်သွားမိတော့ သည်။

A Lie Travels Round The World While Is Putting On Her Boots.

(အမှန်တရားသည် ခရီးထွက်ရန်အတွက် ဖိနပ်စီးတုန်း မှီနေစဉ်၌ပင် မသားသည် ကမ္ဘာတစ်ပတ် ခရီးဆန်ခဲ့ချေပြီ)

“ငါ့တူ.. ဇွဲနောင် တောင်သင့်ပြီကွ၊ ထမင်းလေးဘာလေးစားအုံး.. မင်းသောက်တာ များနေပြီနော်၊ မနက်ကတည်းက သောက်နေတာ.. အခု.. ညခုနစ်နာရီခွဲပြီ ဆက်မသောက်နဲ့ဘာ့ကွာ...”

ဦးထွန်းတောက် တားသော်လည်း ဇွဲနောင်ကနားမထောင်ပေ။ လက်ကာပြပြီး တစ်ခွက်မော့ချလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းခံစားနေရတာ ငါသိပါတယ် ဇွဲနောင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းပါအုံး၊ မင်းမှာ အနာဂတ်တွေရှိသေးတယ်လေ”

“အနာဂတ် ဟုတ်လားဦးလေး.. ဘာအနာဂတ်လဲ၊ ကျွန်တော့်အနာဂတ်တွေအားလုံး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီလေ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွယ်၊ မင်း.. နားလည်သင့်တယ်ဇွဲနောင်၊ မင်းမှာ လုပ်စရာတွေရှိနေသေးတယ်၊ မခံစားချင်လို့ အရက်ထဲမှာ နှစ်ထားပေမယ့် ဒါအဖြေမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာက မပြီးသွားဘူး၊ မနက်ဖြန် သက်သခင်ကို ရေခဲတိုက်ကထုတ်ပြီး မီးသဂြိုဟ်မယ်တဲ့”

“မနက်ဖြန် မီးသဂြိုဟ်မယ် ဟုတ်လား ဦးလေး”

ဒေါင်ချာစိုင်းနေသော သူ့ခေါင်းက ထောင်မတ်လာသည်။ ချစ်သူ၏ လှပသောခန္ဓာကိုယ်ကို မီးရှို့ပစ်မည်ဆို၍ သူ့သွေးကြောတွေ ဆူပွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဇွဲနောင်၊ သူတို့က တစ်ဦးတည်းသော သမီးအတွက် အရမ်းပူဆွေးသောကရောက်နေကြတယ်၊ စပါယ်ရှယ်အအေးခန်းမှာ ငါးရက်တိတိထားတာပဲကြည့်လေ”

“ဘာလို့ ငါးရက်တောင်ထားတာလဲ ဦးလေး”

“အမျိုးတွေကို စောင့်တာလေ၊ ထိုင်ဝမ်ကလာမယ်.. ရှမ်းပြည်ဘက်က ဆင်းလာမယ် ဒီလိုအမျိုးတွေစုံအောင်ထားတာ.. ရေခဲတိုက်ကိုလည်း ငွေကို ပုံအောပေးထားတော့ အလှဆုံးပြင်ပေးထားတာပေါ့၊ ပန်းမျိုးစုံဆိုတာဝေလို့”

“ဦးလေးက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ငါတင်မကဘူး တစ်မြို့လုံးသိနေတဲ့ကိစ္စပဲ၊ သတင်းသမားတွေဆိုလည်း အပြည့်ပဲ၊ မင်းသားမင်းသမီးထက်တောင် နာမည်ကြီးနေသေးတယ်၊ အလောင်းထည့်ထားတဲ့ ကျွန်းသေတ္တာအခေါင်းကြီးကိုတောင် ငေးကြည့်နေရလောက်အောင် ဆင်ထားသတဲ့”

ဇွဲနောင်က တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ဖြင့် အရက်ခွက်ကို မှောက်လိုက်သည်။ အရက်ပုလင်းကိုပါ အဖုံးပိတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“မသောက်တော့ဘူးလား.. ဇွဲနောင်”

ဇွဲနောင် ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်သည်။

“အေး.. ကောင်းတယ်၊ ခရမီးချိုးလိုက်ပါအုံးကွာ.. လန်းလန်း ဆန်းဆန်းဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဇွဲနောင်က ဦးလေးဖြစ်သူကို ပြုံးပြလိုက်၏။ သူ့အပြုံးက အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပါဝင်လျက်ရှိသည်။ ဦးထွန်းတောက်ကတော့ စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှထသွားပါတော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဖွဲ့နောင်ကားလေး ရေခဲတိုက်ရှေ့ထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် အထဲမှထွက်လာသော ဒေါ်နုနုခင်ကိုတွေ့လိုက်သည်။ သမီးစိတ်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီအောင် ငိုထားပုံရသည်။ သူမပခုံးကိုကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေရာသူက သက်သခင်၏အဖေ ဦးမင်းသွင် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သူတို့နောက်တွင် အရာရှိဝတ်စုံများဖြင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများက အတော်ကိုများလေသည်။

သက်သခင်၏ မိဘမျိုးရိုးအသိုင်းအဝိုင်းက မျက်နှာကြီးများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ သူမစိတ်တိုင်းကျ အလိုလိုက်ကာ လွတ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှ မဆင်းပဲထိုင်နေသောသူ့ကို ဒေါ်နုနုခင် မြင်သွားလေပြီ။ ရေခဲတိုက်၏အစောင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများကို သူမလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး တစ်ခုခုမှာနေလေ၏။ ထို့နောက် သူ့ကားဆီလင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဦးတော့မှ သူတို့အားလုံး အသီးသီးကားတွေပေါ်တက်ကာ ထွက်သွားကြသည်။

ဖွဲ့နောင်ကားပေါ်မှ ဆင်းကာရေခဲတိုက်ထဲဝင်မည်အပြု .

“ဘယ်လဲ . . .”

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက လူသတ်တော့မည့်ပုံစံဖြင့် လှမ်းတားသည်။

“ဒီမှာ သက်သခင်အလောင်းကို လာကြည့်တာပါ”

“မရဘူးဗျ၊ အလောင်းပိုင်ရှင်တွေ မှာသွားတယ်၊ ဘယ်သူမှ မကြည့်ရဘူးတဲ့”

“အလောင်းက နက်ဖြန်သင်္ဂြိုဟ်တော့မှာ၊ အစ်ကိုက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လုံခြုံရေး နောက်တစ်ယောက်မှ ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မလား၊ သူက ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြည့်ခွင့်ရရင်ကို ကျွန်တော်ကျေနပ်လှပါပြီ”

ဖွဲ့နောင် မျက်ရည်များဝဲကာ ပြောလိုက်မိသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ၊ ညဘက်လာနိုင်ရင်တော့ အစ်ကိုဆန္ဒ ပြည့်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်းဒီည ဂျူတီကျတယ်လေ၊ အခုချိန်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်လို့ပါ၊ မလုပ်ပေးနိုင်တာကိုတော့ နားလည်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဆို ညမှပြန်လာခဲ့လိုက်မယ်”

ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ကာ ညဓိကရီသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

နေခဲ့တိုက်ရှိရာလမ်းမို့ ဒီလိုအချိန်ဆို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတစ်သောက်မှ မရှိတော့ပေ။ ကားတစ်စီးထိုးစိုက်လာကာ လူတစ် သောက်တားပေါ်က ဆင်းလာပြီး လက်ထဲတွင်လည်း အထုပ်နှစ်ထုပ် ပါလာ၏။

“လာ... အစ်ကို... လာ”

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်မှာ မှီရသော မျက်နှာ ဖြစ်နေ၏။ ဇွဲနောင် လက်ထဲကအိတ်နှစ်လုံးကို လှမ်းပေး လိုက်၏။

“ဘာ... ဘာတွေလဲ အစ်ကိုလေး...”

“အင်း... ညဘက်ရောက်လာလေ အချမ်းဓာတ်က ဝင် လာလေပဲ၊ ရော့... ဒါက ဘလက်လေဘယ်လ်(၂၅)တစ်ပုလင်း၊ ပြီးတော့ မြည်းလိုရအောင် ဘဲကင်တစ်ခြမ်း၊ ဒါက ဖက်ထုပ်ကြော်၊ နံရိုးကင်လည်းပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ လိုက်ဖက်တယ် မဟုတ်လား”

သူပေးလိုက်သည်ကိုယူရင်း ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် မျက်လုံး ပြူးကုန်ကြသည်။

သူတို့မျက်နှာမှာ အရောင်တွေက တလက်လက်...

“ဟာ... အစ်ကို အများကြီးပဲ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“ကဲ... မင်းတို့အပြင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးသောက်နှင့် ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ဟေ့... တင့်ကြိုင် အစ်ကိုကို သော့ဖွင့် ပေးလိုက်အုံး”

“လာ... အစ်ကို”

အထူးသီးသန့် အအေးတိုက်အခန်းလေးထဲကို သူရောက်

ခဲ့ပြီ။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဂိတ်ဝမှာတော့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်က နတ်သုဒ္ဓါနှင့် တွေ့နေချေပြီ။

အခန်းထဲရှိ မီးဆိုင်းကို ပိတ်ထားပြီး နံရံကပ်မီးလုံးလေး နှစ်လုံးကို ဟိုဘက်တချက်၊ ဒီဘက်တစ်ချက် ထွန်းထား၏။

သူ့အခန်း ဧရိယာနှင့်သူကတော့... အလင်းရောင်က လုံ လောက်သည်ဟု ပြောရချေမည်။

တိတ်ဆိတ်မှုက ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်သည်။ အခန်းထဲတွင်အပ်ကျသံပင် ကြားရနိုင်သည်။ ဇွဲနောင် တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်းကနုတ်ပန်းများဖြင့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသော ခေါင်းတလားကြီးကို စင်မြင့်ပေါ်တင်ထား၏။ နံဘေးမှာ တော့ သက်သေခံ၏ မှန်ဘောင်သွင်းထားသော အလှဓါတ်ပုံကြီး ထောင်ထားလေသည်။ နုနယ်ပျိုပျစ်သော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ လှပသောအပြုံးတစ်ပွင့်က သူ့ကိုပြုံးပြနေသလို ခံစားရသည်။ လှပသော ပန်းခွေများက အပြည့်... ထွန်းညှိထားသော အဖွင့်ခွံ သာတိုင်များက အခိုးဖြူဖြူအငွေ့များ တလူလူလွင့်ယုံနေသည်။

ခေါင်းတလားနဲ့ ခြေသုံးလှမ်းအကွာလောက်တွင် ဇွဲနောင် ရပ်လိုက်သည်။

တကယ်ပင် ခွဲခွာရပြီဆိုတဲ့အသိက ရင်ကို တစစ်စစ်နာကျင် စေ၏။ ချစ်သူ၏အထင်လွဲမှုများကို ခါးသည်းစွာ ခံနေရသည်။ အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးခဲ့သောချစ်သူက ဘဝကို အရှုံးနှင့် အဆုံး သတ်သွားသည်။ ချစ်သူက သေတဲ့အထိ နာကြည်းသွားသော ခြစ် ဒဏ်ကို ဘယ်သူကမှ ခံယူချင်မည်မဟုတ်...။

“သက်... ကိုယ်ဟာ မင်းထင်သွားခဲ့သလို လူယုတ်မာ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ တကယ် လေးလေးနက်နက်ကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါတွေအားလုံး နဒီရဲ့ စနက်တွေပါ။ သက်... ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ် ပေးပါနော်၊ အငြိုးတေးမထားပါနဲ့၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သေတဲ့အထိ မုန်းတီးနာကျည်းနေတော့ ဟောဒီမှာသက်ပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်တရ လက်စွပ်လေးကို မယူဝံ့တော့ပါဘူး၊ ကိုယ် ပြန်ပေးပါရစေ သက်... ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်တော့လို့ပါ”

သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ခပ်တိုးတိုး ထုတ်ပြောနိုင်မိ သည်။ သက်သခင် ကြားမကြားတော့မသိ... သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းပေါသွားရသလိုလိုပင်...။

လက်စွပ်လေးကို တယုတယု နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။
တကယ်ဆိုရင် သက်၏လက်ဆောင်ကို အမြဲထားဝရူ သိမ်း ဆည်းသွားချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ချစ်သူက အမြင်တိမ်းစောင်းခဲ့ပြီမို့... ဤလက်စွပ်လေးကိုသိမ်းထားရန် လိပ်ပြာမသန့်တော့ပေ။

သူဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ခေါင်းတလားဆီ ဆက်လျှောက် လာလိုက်၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခက်ခဲလေးလံစွာချလိုက်သည်။ ခေါင်းတလားကို ဖွင့်မယ်လို့ လက်ကမြှောက်လိုက်ပေမယ့် လက်က ပါမလာ... ပိဿာချိန်ပေါင်းများစွာ ဆွဲထားသည့်အလား လေးလံ လို့နေသည်။

သူအခေါင်းအဖုံးကို မဖွင့်ရဲဖြစ်နေသည်။ ရဲဆေးတင်ကာ အခေါင်းဖုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ရထားဆယ်စီး ခုတ်မောင်းနေသလို ဗလောင်ဆူနေ၏။ အချိန်ကလည်း သိပ်မရ

တော့၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီး အဖုံးကိုအားစိုက်၍ တွန်းထုတ် လိုက်တော့၏။

“ကျီ... ကျီ”

အခေါင်းထဲတွင် သက်သခင် သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ အိပ်စက် နေပါသည်။ သူနှစ်သက် ခဲ့မင်ခဲ့သော အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံ ကို လှပစွာဆင်မြန်းလျက်...။ သူနှစ်သက်သော ပန်းရောင်နှင့်ဆီ တစ်ခိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်စုံကိုင်၍ ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ပေးထား၏။

ပြုံးရွှင်နေသောနှုတ်ခမ်းအစုံက ကော့ရွှန်းသော မျက်နှာ နက်များနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းပေစွာ လုံလောက်သော အအေးဓာတ် ရနေ၍ အရာရာယိုယွင်းမှုမရှိ...။

သို့သော် ညာဘက်ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်းက ကွဲကြေနေသည်။ ညာဘက်မျက်စိတစ်လုံးကိုပါ ထိခိုက်ထား၍ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေ ၏။ ထိုအချက်သာမရှိလျှင် မင်းသမီးလေးတစ်ပါး အိပ်မောကျနေ သည့်အလား...။

“သက်... သက်”

ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာဖြင့် ယူကျုံးမရစွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ဖက်တွယ်လိုစိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရ၏။

“သက်... တို့ကို... ခွင့်... ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဒီလက်စွပ်လေး ကို သက်ပြန်လက်ခံပေးပါနော်၊ သက်... အမုန်းတွေရှိနေသေးတဲ့ ဒီလက်စွပ်ဟာ ကိုယ်နဲ့မထိုက်တန်သေးပါဘူး”

ထိန်းထားသည့်ကြားထဲမှ ဇွဲနောင်၏မျက်ရည်တပေါက်တ ပေါက်ခနဲကျသွားခဲ့ရ၏။ စိုစွတ်သော မျက်ရည်စုလေးက သက် သခင်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့သည်။ ဇွဲနောင်က သက်သခင်၏

လက်ချောင်းလေးကိုကိုင်လိုက်၏။

အအေးဓာတ်ဝနေသည်မို့ ကိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ဇွဲနောင်က လက်စွပ်လေးကို သက်သေခံ၏။ လက်တွင် စွပ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် . . .

သက်သေခံ၏ မျက်လုံးက ဖျတ်ခနဲပွင့်သွား၏။

“အမယ်လေး”

မမျှော်လင့်ထားသော ဖြစ်ရပ်. . . မထင်မှတ်ထားသော အပြုမူတို့ကြောင့်. . .

ကိုဇွဲနောင်မှာ ရုတ်တရက်မို့ အပြင်းအထန်ထိတ်လန့်ကာ နောက်သို့လန်ကျ၍ ကြမ်းပေါ်သို့လဲကျသွားတော့၏။ သူမ အသက် ပြန်ဝင်လာသည်လား. . . သို့တည်းမဟုတ်. . .

အတွေးပင်မဆုံးလိုက်. . .

“ခွပ်”

“အား”

ဇွဲနောင် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ မာကျောသောအရာတစ်ခုက ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာခဲ့၏။ ပူခနဲ နာကျင်သောခံစားချက်နှင့် အတူ အလင်းတန်းတွေက ဖြတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ အားလုံးချက်ချင်းပင် မှောင်ကျသွားတော့၏။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း (၁၂)

“စွပ်...”

“အား. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်”

အေးမြသောရေများကြောင့် ဇွဲနောင်သတိရလာသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်ရေလောင်းချသူကို အားယူကြည့်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး တစ်စိတ်စိတ်ကိုက်ခဲနာကျင်နေ၏။ ရုတ်တရက်တော့ မြင်ကွင်းက မသဲကွဲသေး. . . တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်လို့လာသည်။

“အား. . . ခင်. . . ဗျား. . . က. . . ဘယ်သူလဲ”

လက်မောင်းနှစ်ဖက်တွင် ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထား

အောင်မြင်စာပေ

သော လူတစ်ယောက်. . . ကြွက်သားအဖုအထစ်များက အမြှောင်းလိုက် ထနေသည်။

“ဇွဲနောင်ဆိုတာ မင်းလား”

ထိုသူက လက်ထဲမှ သံတုတ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားရင်းမေးလာသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလို့ရိုက်တာလဲ၊ ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ”

ဇွဲနောင် စကားကြောင့် ထိုသူကပြုံးရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိရိုက်ဖွာလိုက်ပြီးမှ. . .

“ကံမင်း ဆိုတာ ငါ့ပဲ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ အလုပ်ကတော့ လူသတ်ပေးတဲ့ အလုပ်ပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသိဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရန်ငြိုးမရှိဘူးလို့ ထင်တယ်”

ခေါင်းမှစီးကျလာသော သွေးများကိုသုတ်ရင်း ဇွဲနောင်မေးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့တော့ ရန်ငြိုးမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျုပ်ကိုရိုက်ဖို့အတွက် ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ”

“အဟဲ့. . . ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း ကိုယ့်လူက အတွေးအခေါ်ကောင်းသားပဲ”

ကံမင်းက စီးကရက်ကို အားပီးတရ ဖွာရိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးငြုကို ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊

ဒါပေမယ့် မင်းကသေလူဖြစ်နေတော့ ငါပြောပြရတော့မှာပေါ့. . .

မင်းကိုသေစေချင်နေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတော့. . . ဟောဟို့. . . အခေါင်းထဲက ကောင်မလေးရဲ့အမေပဲ”

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လို. . . ဒေါ်နှင်းနှင်းခင် ဟုတ်လား”

ကမ္ဘာကြီး ချာချာလည်သွားသလိုပင်။ လောကကြီးသည် အမှန်တကယ်ပဲ ရက်စက်ဆိုးရွားခဲ့ချေပြီ။

“ဖြောင်း. . . ဖြောင်း. . . ဖြောင်း”

ကံမင်းဆိုသူ လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်သည်။

လက်ခုပ်သံအဆုံးတွင် အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုတွေ့တော့ ဇွဲနောင် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားရတော့၏။

အရက်နဲ့အမြည်းပေးခဲ့သော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း နှစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကကော ငွေအတွက်ပဲလား”

ဇွဲနောင်က အံ့ကိုကြိတ်၍ မေးလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်နေ၏။ သူတိုက်ထားသော အရက်က သူတို့လည်ချောင်းထဲမှာပင် ရှိအံ့မည်။

“ကျုပ်ဆရာက မှာဖူးတယ်၊ လောကမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့တဲ့. . . ခင်ဗျား တိုက်တဲ့အရက်က တကယ့်အကောင်းစားဗျ. . . အမြည်းတွေလည်း ရှယ်ပဲ. . . ”

“တောက်”

ဇွဲနောင် နာကြည်းစွာဖြင့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ခုခံရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ခေါင်း

တစ်ခုလုံး ခိုဝှမ်းယစ်နေတော့ကာ မလွယ်လှပေ။ ခြေလက်တွေ လည်း လှုပ်ရှားရန်ပင် အားမရှိတော့။ အခြေအနေက သူတို့ပြုသမျှ နုရသောတော့မည်။

“ဒီလိုပါပဲ လောကမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေကြရတာပဲ။ တျစ်တို့လည်း ငွေရလို့ ဒီလိုလုပ်တယ်။ . ဘာဆန်းသလဲ ဟဲ့ . . . အဘွားကြီးက ဦးကျောက်အတော်ကောင်းသားပဲ”

“ကဲ . . သူငယ်ချင်း ပြောနေကြတာတယ်၊ လက်စသတ်လိုက် ကြရအောင်”

“အေး . . ဟုတ်တယ်၊ သွက်သွက်လုပ်တာ ကောင်းမယ်၊ အပြင်မှာ တစ်ပိုင်းကျန်သေးတယ်”

“ခွပ် . . . ခွပ်”

“အား”

“ခွပ်”

“ချကွ အသေဆော်”

“ဘုန်း”

“အင့်”

သံတုတ်သုံးချောင်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျလာ၏။ ဘယ်လိုမှ မခုခံမကာကွယ်နိုင်တော့။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလဲကျသွားရပြီ။ သွေးတွေက အိုင်ထွန်းလို့ . . .

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မှောင်အတိကျသွားရပြန်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီကောင်ကို ဟိုအခေါင်းထဲ ထည့်လိုက်

ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကံမင်းက အမိန့်ပေးညွှန်ကြားရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ရှိုက်ဖွာနေတော့၏။ ဇွဲနောင်ကား သွေးအိုင်ထဲမှာ ခွေခွေလေး၊ ခိုက်ချက်ပေါင်းများစွာ၏ဒဏ်က သူ့ကို အမှောင်ကမ္ဘာသို့ ပို့ဆောင် ခဲ့ချေပြီ။

“အခေါင်းထဲထည့်ပြီးရင် အဖုံးကိုသေချာပြန်ပိတ်၊ ပြီးရင် ဒီကသွေးကွက်တွေကို သုတ်ပစ်ကြအုံး၊ အင်း . . . သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ပေါင်းကြပေါ့ကွာ၊ လောလောဆယ် တော့ ခေါင်းတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ပူးပူးကပ်ကပ်လေး နေခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးတာကိုက ငါတို့ကို ဒီကောင် ကျေးဇူးတင် သင့်တယ်”

“ဟား . . ဟား . . ဟား”

“ဆရာက အတော်ရယ်စရာပြောတတ်တာပဲ”

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်က ဇွဲနောင်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မနိုင်မနင်း ချီမ၍ ခေါင်းထဲကို ထည့်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အဖုံးကို ပြန်ဖုံး၍ သွေးကွက်များကို ဖယ်ရှားကြလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ လက်ကျန် အရက်နှင့်အမြည်းများကို ဆက်သောက်ရန် သုံးယောက်သား ပြုံးရွှင်ရယ်မောစွာဖြင့် အခန်း အပြင်သို့ထွက်သွားပါတော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

“ပြဿနာပဲ ဒီကောင် ဘာလို့ဖုန်းမကိုင်တာလဲ... အချိန်လည်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမှန်းလည်း မသိဘူး”

ဦးထွန်းတောက်မှာ တူဖြစ်သူ ပြန်မလာ၍ စိတ်ပူနေရပြီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းမြည်နေလျက်နှင့် ဖုန်းကိုမကိုင်။ တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ။ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့တော့မဖြစ်တော့...။

ဦးထွန်းတောက် ဂျာကင်တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်လိုက်သည်။ လိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်ထားသောသေနတ်ကို ခါးကြားတွင် ထိုးသည်။ ဝင်းမြင့်နှင့်သူရိန်ကိုနှိုးသည်။

“မင်းတို့ဆရာ အခုထိပြန်မလာဘူး၊ ဖုန်းလည်းမကိုင်ဘူး၊ ငါတို့လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်၊ အမှူးလွန်ပြီး ကားပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေတာလား၊ လမ်းဘေးမှာပဲ လဲနေသလား၊ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့များ တွေ့နေပြီလားမသိဘူး”

တပည့်ကျော်တွေကလည်း ချက်ချင်းထလာသည်။ ငြိငြင်မှု

မရှိ။

“ဟာ... ကျွန်တော်တို့က ဆရာဖွဲ့ အိပ်ပျော်နေပြီထင်တာ အခု ညနှစ်နာရီတောင်ကျော်ပြီ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ကားပေါ်တက် ငါတို့လိုက်ရှာမှဖြစ်မယ်”

သုံးယောက်သား ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်ရှာကြ၏။

“ဆရာဖွဲ့က သူ့ကောင်မလေး ရှိရာများ သွားသလားမသိဘူး ဆရာထွန်း”

“ဟေ... ဘယ်လို”

ဝင်းမြင့်၏စကားကြောင့် ဦးထွန်းတောက်၏ခေါင်းထဲ လတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ဝင်းမြင့်၊ မနက်ဖြန် ကောင်မလေးကို မီးသဂြိုဟ်မယ်ဆိုတော့ ဒီကောင် အဲဒီမှာ သွားကြွေနေနိုင်တယ်၊ အဲဒီဘက် သွားကြည့်တာပေါ့”

သုံးယောက်သားစိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် သုသာန်ဘက် အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်၌ လူအသွားအလာ ရှင်းလျက်ရှိသည်မို့ အခုလို ခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်းမှာပင် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်သော သုသာန်ဘက်သို့ တော်ရုံလာလေ့မရှိသဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာမရှိ။

“ဆရာထွန်း ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...”

သူရိန်က ရုတ်တရက်ထအော်သည်။

အားလုံးအထိတ်တလန့်။

“ဟေ့ . . ဘာလဲကွာ၊ အလန်တကြားနဲ့”
 “ဟိုမှာ ဆရာဖွဲ့ရဲကား၊ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတယ်”
 “ဟာ . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ဆရာဖွဲ့ကားပဲ”
 “ကားမီးရောင်အောက်မှာ ကိုဖွဲ့နောင်၏ ကားနံပါတ်ကို
 အသေအချာတွေ့လိုက်ရသည်။ ကားက လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထား၏။
 ဦးထွန်းတောက်က ကားကိုအချိန်လျော့၍ သူ့ကားနောက်မှာ ထိုးရပ်
 လိုက်၏။

ကားရပ်ရပ်ချင်း သုံးယောက်စလုံး ပြေးကြည့်ကြသည်။
 ဖွဲ့နောင်၏ကားထဲမှာ လူမရှိ။ တံခါးကို လောဂိုချထားသည်။ ဖုန်းခေါ်
 ကြည့်တော့ ကားထဲကဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှာ ဖုန်းလေးလင်းလာတာကို
 တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဖွဲ့နောင် ဖုန်းယူမသွားဘူးပဲ”
 “သေချာပြီ အဘ၊ ဆရာဖွဲ့က ဒီဝင်းအထဲမှာပဲဖြစ်မယ်”
 “အင်း သတိတော့ထားကြကွာ၊ အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိ
 ဘူး”

ဂိတ်ဝတွင်မှာပင် အမူးလွန်ပြီး မှောက်နေကြသော လုံခြုံ
 နေဝန်ထမ်းသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အစားအသောက်များ
 ကလည်း ပြန်ကျလျက်။

“အသာလေးဝင်ကြရအောင် . . ဒီကောင်တွေမသိစေနဲ့၊
 သဲရင် ပေရှည်နေအုံးမယ်”

ဦးထွန်းတောက်က ရှေ့ဆုံးမှဦးဆောင်၍ ပုန်းလျှိုးကွယ်
 လျှိုးဖြင့် ဝင်သည်။ ဝင်းမြင့်နှင့်သူရိန်ကလည်း အတွဲညီသည်။ ခြေသံ
 လုံလုံ သွက်သွက်လက်လက် . . .

အထဲရောက်တဲ့အထိ အထစ်အငေါ့မရှိ။ မည်သူမျှ မသိ
 လိုက်ကြ။ တခြားနေရာတွေမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေသေး
 သော်လည်း အတော်လှမ်းသည်ကတကြောင်း၊ အဆောက်အဦးများ
 အကာအကွယ်က ကောင်းမွန်နေ၍တကြောင်း အထွေအထူး ပြဿ
 နာမရှိ။

သက်သခင် အလောင်းပြင်ထားသောအခန်းထဲ အလွယ်တ
 တူ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ အေးစိမ့်နေသောအအေးဒဏ်က သိသာ
 နှာ တိုးဝင်လာ၏။

သို့သော် အခန်းထဲတွင် ဖွဲ့နောင်တစ်ယောက် ရှိနေမည်ဟု
 ထင်ထားသော်လည်း မည်သူမျှမရှိ။ အခန်းကသိပ်မကျယ်ပါ . . ပြီး
 တော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း။ ဦးထွန်းတောက် စဉ်းစားရကြပ်သွား၏။

“ဆရာထွန်း ဒီမှာကြည့်ဦး . . ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း”
 ဝင်းမြင့်က ကြမ်းပေါ်မှာကျနေသော ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း
 တို့ ကောက်ပြ၏။ ဖွဲ့နောင်ရင်ဘတ်တွင် အမြဲထိုးထားနေကျ ဖောင်
 တိန်။

“ဆရာဖွဲ့ ဖောင်တိန်ပဲ”
 သူရိန်ကပါ ထောက်ခံနေ၏။
 “ဒီအကွက်တွေက ဘာတွေလဲဟ၊ မှန်းစမ်း . . ဟာ . . ဒါ
 ဒါ . . သွေးကွက်တွေကွ”

ကြမ်းပေါ်မှာ အညိုရောင်အကွက်ကြီးများ၊ အညိုရောင်
 နှုတ်ကြောင်းများ . . . လမ်းကြောင်းက အလောင်းစင်မှာ ဂိတ်ဆုံး
 နေပြီ။

အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အလောင်းစင်ရှိရာ ရောက်သွား

၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အလောင်းစင်က 'ဒုန်း'ခနဲ မြည်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့. . ဝင်းမြင့် မင်းကြားလိုက်သလား” .

“ကြားတယ် ဆရာထွန်း၊ အခေါင်းထဲက ထွက်လာတဲ့အသံ”

“သရဲ. . သရဲ. . ခြောက်တာများလား၊ ဟို. . မိန်း. . မ”

“တော်စမ်းပါ သူရိန်ရာ. . အရေးထဲသွေးကြောင်နေပြန်ပြီ ဘာမှကြောက်မနေနဲ့ ငါ့မှာသေနတ်ပါတယ်. . . သရဲက သေနတ် ကိုတော့ ကြောက်မှာပါ”

ဦးထွန်းတောက်က ပြောပြောဆိုဆို အလောင်းစင်ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား၏။ ဝင်းမြင့်နှင့်သူရိန်မှာ ကြောက် နေမိသော်လည်း မပြောသာပဲ လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

“မ၊စမ်း. . ဝင်းမြင့်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဖုံးကိုဖွင့်စမ်း”

“ဗျာ. . ဆရာထွန်း၊ ဖြစ်. . . ဖြစ်ပါ့မလားအဘ”

“တယ်. . ဒီကောင်တွေ အချိန်မရှိဘူး မြန်မြန်လုပ်ကြ. . မင်းအဘတွေ နိုးလာတော့မယ်”

ဦးထွန်းတောက်ကို ကြောက်၍သာ လုပ်ကြရသည် သူတို့ လက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ တစ်ခါမှ အခုလိုဖြစ်ရပ်မျိုး မလုပ်ဖူး။ ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ သုသာန်ကိုလာပြီး အစိမ်းသေမ၏ အခေါင်းကို ဖွင့်ရသည်တဲ့. . . သွေးပျက်စရာပင် မဟုတ်ပါလား။ သုံးယောက်အားနှင့် ဆွဲဖွင့်၍ အခေါင်းက သံချက်ပွင့်သွားသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“ဇွဲနောင်”

အခေါင်းထဲမှာ ဇွဲနောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သက်သခင် ၏ အလောင်းအပေါ်တွင် ထပ်လျက်သားဖြစ်နေသော ဇွဲနောင်ကို ဦးထွန်းတောက်က စမ်းကြည့်၏။

ကိုဇွဲနောင်မှာ သံတုတ်ရိုက်ချက်များကြောင့် သွေးထွက် ထွန်နေသည်။ တစ်ခုကံကောင်းတာက အအေးဓာတ်လွှတ်ထား သောအခန်းဖြစ်၍ သွေးထွက်နှုန်းက ပုံမှန်ထက် နည်းနေခြင်းဖြစ် သည်။

အခေါင်းပိတ်ထား၍ အောက်ဆီဂျင်မလုံလောက်မှုကြောင့် မိန်းမောကာ သတိရတစ်ချက်မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

သုံးယောက်သား ဝိုင်းဝန်းဆွဲထုတ်ကြရသည်။

“သူရိန် မင်းရှေ့ကသွားကြည့်. . ၊ လမ်းကြောင်းရှင်းရင် အချက်ပြ. . . ဝင်းမြင့် မင်းက ဗလတောင့်တယ် မင်းဆရာကို ထမ်း လာခဲ့. . ကြားလား”

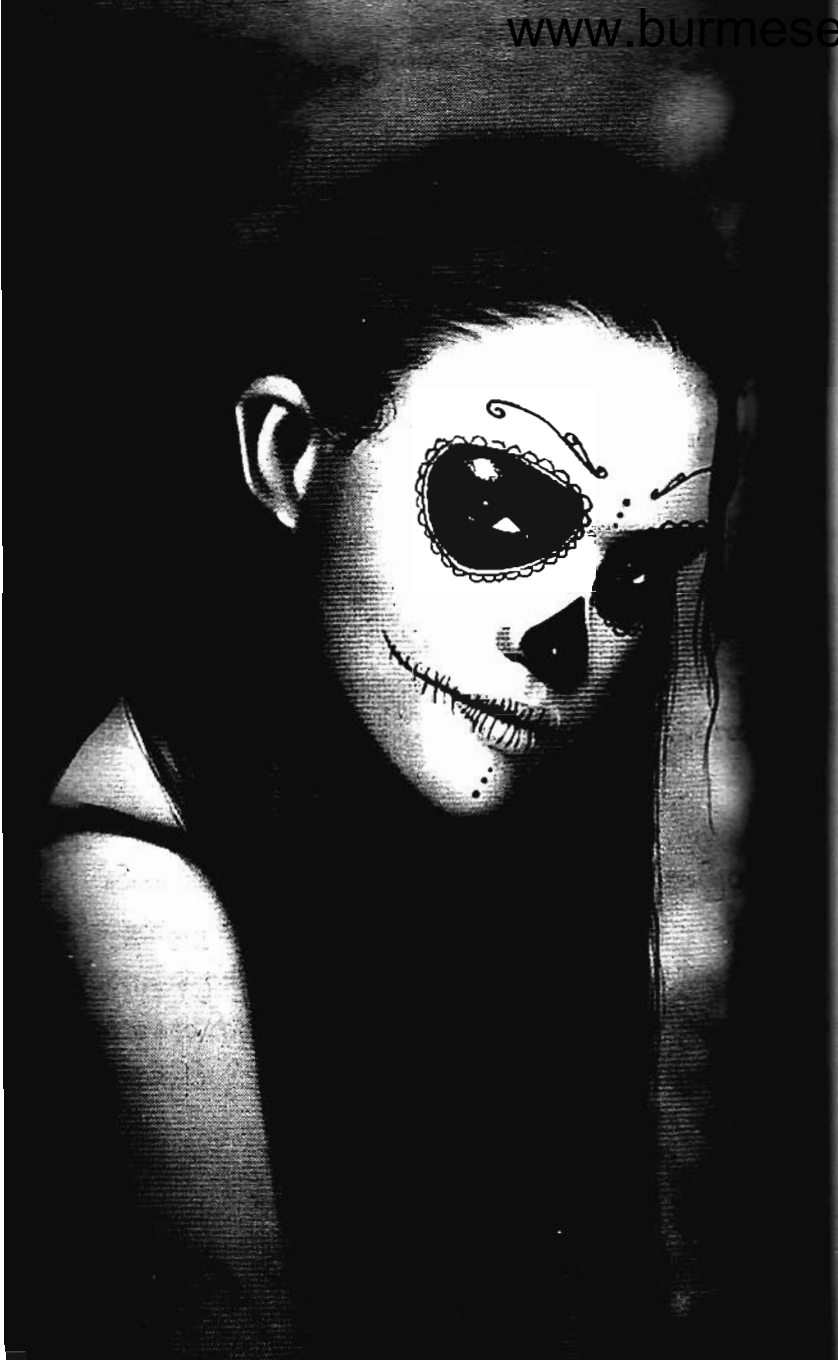
“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

လာတုန်းကလိုပဲ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ အမူးသမားသုံးယောက်ကား တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်။

တခေါခေါ ဟောက်သံပေး၍ အိပ်မောကျနေဆဲ။

ဇွဲနောင်ကို ကားပေါ်တင်ပြီးမှာတော့ ဦးထွန်းတောက်က တရကြမ်းမောင်းလာခဲ့၏။ အချိန်က သူတို့အတွက် လွန်စွာအရေး ကြီးနေသည်။ သူတို့၏ဦးတည်ရာကား ဆေးရုံသို့ပင်ဖြစ်တော့၏။

ဝိညာဉ်သတို့သမီး

စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းခွက်များက ပူပူနွေးနွေးမို့ အငွေ့တလူလူ ထွက်နေ၏။ စားပွဲတွင် ထမင်းပန်းကန်သုံးပွဲ ပြင်ထားပါသည်။ သို့သော် တကယ်တန်း ထိုင်နေသူက နှစ်ယောက်တည်း။

“ဆာပေမယ့် စားချင်စိတ်မရှိပါဘူးကွာ”

ဦးမင်းသွင်က တစ်ယောက်တည်းပြောသလို ခပ်တိုးတိုး ရေရွက်လိုက်၏။ ဒေါ်နုနုခင်က ယောက်ျားဖြစ်သူကို စာနာစွာကြည့် ရင်း...

“မစားလို့တော့ မရဘူးလေ... နည်းနည်းဖြစ်ပြင်တော့”

စားလိုက်ပါ။ တောင်ဝှေးလဲတော့ ဖိုးသူတော်ထူလို့ရတယ်။ . ဖိုးသူ
တော်လဲတော့ တောင်ဝှေးမထူနိုင်ဘူးနော်၊ မနက်ဖြန် သမီးလေးကို
မီးသဂြိုဟ်ဖို့ရှိသေးတယ်လေ”

‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းကိုယ်စီချရင်း ထမင်းကို တို့ကနန်း
ဆိတ်ကနန်းစားလိုက်ကြသည်။ သမီးအတွက် ပြင်ပေးထားသော
ထမင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးရင်း ဒေါ်နုနုခင်၏ မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်များ စီးကျလာရ၏။

သမီးကို အခုချိန်ထိ သူတို့နှင့်အတူ ရှိနေသေးတယ်လို့
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခံစားနေရသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့
အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရပါသည်။ အကောင်းဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါသည်။
သမီး၏အဖြစ်ဆိုးက သူတို့ဘဝကိုပါ ကမ္ဘာပျက်စေခဲ့သည်။ ရပ်တည်
ရှင်သန်နေရတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ . . . ။

“ရှင် . . . တော်ပြီလား”

“အင်း တော်ပြီ၊ ထပ်စားလို့မရတော့ဘူး”

“နည်းလိုက်တာရှင်၊ ဘာအစာမှ ဟုတ်တိပတ်တိမဝင်ဘူး”

ဦးမင်းသွင်က စားပွဲမှထ၍ ရှိုးကေ့ဆီလျှောက်သွား၏။
ရှိုးကေ့အပေါ်တွင် သံပတ်အရုပ်လေးတစ်ရုပ် ရှိနေသည်။ ထိုအရုပ်
ကလေး သံပတ်ပေးလိုက်လျှင် အရုပ်လေးက တစ်ပတ်လှည့်ပြီး က
နေသော ဘဲလေးကချေသည် အရုပ်ဖြစ်၏။

အရုပ်လေးကို ကိုင်လိုက်သည်နှင့် သမီးမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ
မြင်လိုက်ရ၏။ ယောက်ျားတန်မယ့် မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့ရသည်။

အရာရာသည် သမီး၏အရိပ်အငွေ့များနှင့် ပြည့်နှက်နေပါ
သည်။ ဒေါ်နုနုခင်ကလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်းကြေကွဲ

နေရ၏။

“အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . . ”

မသဲမကွဲ ငိုရှိုက်သံတစ်ခု . . . ။

အသံက ခပ်တိုးတိုး။ သို့သော် ဒေါ်နုနုခင် နားနဲ့ဆတ်ဆတ်
ကြားလိုက်ရသည်။ ဒီအသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ ချစ်ရသော
သမီး သက်သခင်၏အသံ။

“ဟင်”

အံ့ဩစွာဖြင့် ဒေါ်နုနုခင်က ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

အသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ . . . ။

“အဟင့် . . . ဟင့်”

အသံက အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပေါ်လာ၍ ဒေါ်နုနုခင်က
အိပ်ခန်းဘက် လျှောက်လိုက်သည်။ သူ့အဖေ ဦးမင်းသွင်ကတော့
ကြား၊မကြားမသိ။ ရှိုးကေ့စံနံဘေးတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ
တွေကြီးရပ်နေဆဲ။

အခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ထား၍ မှောင်နေ၏။
မီးဖွင့်ရန်စိတ်ကူးရသော်လည်း မဖွင့်မိတော့။ သမီးသေဆုံးသွား
ပြီးတော့ . . . သမီးအခန်းမှ သိမ်းဆည်းလာသော သမီး၏ပစ္စည်း
ပစ္စယများကို လောလောဆယ် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ စုပုံထားခဲ့သည်။

ခုတင်နံဘေးတွင် လဲကျနေသော ဘိုမရုပ်ကြီးဆီသို့ ဒေါ်
နုနုခင် မျက်စိရောက်သွား၏။ သမီးအသုံးပြုခဲ့သော အရုပ်ကြီး
ဖြစ်၏။ အရုပ်က လူတစ်ရပ်နီးပါရှိပြီး ပြုံးရယ်နေသော မိန်းကလေး
အရုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ အဖြူနှင့်ရွှေရောင်ဖောက်ထားသော ကုပ်ပိဆံ
နှယ်များက ပျော့ပျောင်းနူးညံ့စွာဖြင့် . . .

“အဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်”

ငိုသံက ထိုအရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာနေသည် ထင်ရ၏။ ငိုခွက်သံခပ်တိုးတိုးက ထိုအရပ်မှ ထွက်ပေါ်နေသည်ဟု ဒေါ်နုနုခင် ထင်သည်။ အနားသို့ အသာတိုးကပ်၍ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ‘အရပ်’ကို ပွေ့ဖက်လိုက်မိသည်။ ရှိုက်သံခပ်တိုးတိုးက ထိုအရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်းမှာ မှားစရာမရှိ။

“ဟင်. . . သမီး. . . သမီး”

သူ့လက်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထားတာက ဘုံမအရပ်ကြီး မဟုတ်တော့. . . ချစ်ရသော သမီးသက်သခင်။ အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံကို လှပစွာဝတ်ဆင်ထားသော သမီးသက်သခင်။ မျက်နှာလေးက ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် လှပချောမွေ့နေ၏။ ကြွေမိတ်ကပ်တင်းတင်းလေးကြောင့် ပို၍နုပျိုလှပနေခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးလေး. . . သမီး. . . သက်သခင်”

“အမေ”

ဘယ်လိုယုံကြည်နားလည်ပေးရမည်မသိ။

အိပ်မက်လေလား၊ ထင်ယောင်ထင်မှားလား။

ပြဿနာ မရှိပါ။ ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ. . . သမီးနဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ရခြင်းသည်က တစ်စက္ကန့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်မိနစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တန်ဖိုးရှိသော ‘ရွှေ’အချိန်များသာတည်း။

“သမီး. . . အမေ့ဆီရောက်လာတယ်၊ ဟုတ်လား. . . သမီး”

“အဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်”

“မငိုပါနဲ့တော့သမီးရယ်၊ အခုသမီးကို အမေပွေ့ဖက်ထားပါတယ်၊ အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပါပြီ သမီးရယ်”

“အဟင့်ဟင့်. . . အမေရယ်၊ သမီးကို. . . ခွင့်. . . ခွင့်လွှတ်ပါအမေ”

“အိုး. . . ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့ကွယ်၊ အမေက ငါ့သမီးကို အမြဲခွင့်လွှတ်ခဲ့ပြီးသားပါကွယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်ပြီးငိုကြပြန်သည်။

မျက်ရည်များက စီးဆင်းပေါင်းစပ်လို့. . .

“သမီးနောက်ဆို အမေတို့ဆီ လာလို့မရတော့ဘူးအမေ”

“ဟင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“သမီး သွားရတော့မယ်. . . သမီးရုပ်ခန္ဓာရှိသလောက်ပဲ နေခွင့်ရတယ်၊ မနက်ဖြန်. . . သမီးသွားရတော့မယ်”

“ဟင်”

တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသော နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေကြသည်။ အခန်းထဲမှ ငိုရှိုက်သံများကြားရ၍ ဦးမင်းသွင်က အခန်းထဲဝင်လာမိသည်။

တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းက သူ့မျက်စိ သူ့မယုနိုင်။

သမီးဖြစ်သူ သက်သခင်ကို ပွေ့ဖက်၍ ငိုကြွေးနေသော ဇနီးဖြစ်သူ နုနုခင်၊ အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် လှပချောမောလွန်းသော သမီးသက်သခင်၊ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များပြည့်လျှမ်းလို့. . . ။

“သမီး. . . သမီးလေး”

“အဖေ”

ဦးမင်းသွင်က သမီးဖြစ်သူ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်တိုင်လိုက်သောခဏ၌ မီးခိုးငွေ့များ အုပ်ဆိုင်းလာသလို အာရုံစိုက်ရ

၁၃၈ နိဒ္ဒေသတာ

သည်။ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော မီးခိုးငွေ့တွေက သူတို့အနီးတွင် လွင့်မျောဝေဝဲနေ၏။ ကြည့်နေရင်းမှ သမီးသက်သခင်၏ မျက်နှာက ပြောင်းလဲနေသည်။ သက်သခင်မှ ဘိုမရုပ်ပြန်ဖြစ်သွားတော့၏။

“သမီး... သမီး”

ဒေါ်နုနုခင်က ယူကျုံးမရသောကများစွာဖြင့် အရုပ်ကို လှုပ်ခါ၍ တကြော်ကြော်ခေါ်နေ၏။ သို့သော် တုန်ပြန်သံမကြားရ။ ငိုရှိုက်သံလည်းထွက်မလာ။ မီးခိုးငွေ့တွေ ရစ်ဝဲနေသောကြားမှ ဘိုမရုပ်သည် တဖျစ်ဖျစ်မည်ရင်း အက်ကွဲလောင်ကျွမ်းကုန်သည်။

မျက်စိတမှိတ်အတွင်းမှာ အရုပ်တစ်ခုလုံး ကြေမွပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ဒေါ်နုနုခင်သည် မိမိမျက်စိရှေ့တွင် ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကြောင့် အံ့သြနားမလည်နိုင်စွာ ဖြစ်သွားရ၏။ အခုတော့ ဘိုမရုပ်လည်းမရှိတော့... သမီးသက်သခင်လည်း မရှိတော့။ ဖြူဖွေးသောသံမှုန်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဒေါ်နုနုခင်က သံမှုန်များကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ရင်း သည်းထန်စွာငိုချလိုက်တော့၏။

“သမီး... သမီးလေး သက်သခင်”

ဦးမင်းသွင်က ဇနီးဖြစ်သူကို အသာဆွဲထူလိုက်သည်။ ဒေါ်နုနုခင်က ဦးမင်းသွင်၏ရင်ခွင်ထဲ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေမိတော့သည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ နုရယ်၊ တရားနဲ့သာဖြေပါတော့ကွယ်”

“အဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... သမီး သမီးလေး”

ပိညာဉ်သတို့သမီး နိဒ္ဒေသ

အခန်းလေးထဲမှာ ငိုရှိုက်သံများ ထွက်ပေါ်နေဆဲ... ငိုကြွေးသူနှင့်ချော့မော့သူနှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာတော့ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှမ်းလို့...။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

တို့ ဖွင့်ပြရန်ဖြစ်သည်။ ပရိတ်သတ်ကလည်း ထိုအခြေအနေကို ဆောင်နေကြ၏။ အထူးသဖြင့် မိဒီယာသမားများ။ ခေါင်းထဲမှ သက်သေခံ၏။ ရုပ်အလောင်းကို ဓါတ်ပုံရိုက်ချင်နေကြသည်။

အခြေအနေက ထိန်းရခက်နိုင်သည်မို့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက လက်ချင်းချိတ်ကာ တားလိုက်ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် တဝန်းဝန်း တရုန်းရုန်းဖြင့် တိုးဝှေ့ပြိုဆင်းလာ၏။

လူအုပ်ထဲတွင် ဦးထွန်းတောက်လည်းရှိနေပါသည်။ နေကာ မျက်မှန်အနက်ကိုတပ်၍ အခြေအနေကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တူဖြစ်သူဇွဲနောင်ကတော့ အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုမှာ . . ။

လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင်နှင့် သက်သေခံ၏ မိဘနှစ်ပါးက တီးတိုးပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူထုပရိသတ်က တိုးဝှေ့နေဆဲ။ ထိုအခိုက်မှာပင် အခေါင်းတင်ထားသော လှည်းကို အနောက်ဘက်ထောင့်ချိုးတစ်နေရာသို့ တွန်းသွားကြသည်။

“သည်းခံကြပါခင်ဗျား၊ ကာယကံရှင်ရဲ့ မိဘတွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျား။ သမီး ဖြစ်သူအတွက်နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းပါ။ အားလုံးနားလည်စာနာပေးနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

လုံခြုံရေး တစ်ယောက်က ပရိတ်သတ်ကို အခုလိုမေတ္တာရပ်ခံနေပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ဓါတ်ပုံရိုက်ချင်နေသော သတင်းသမားများက တိုးဝှေ့နေကြဆဲ။ ဘာပဲပြောပြော အလောင်းထဲသို့ ထားသော ခေါင်းတလားက ပရိတ်သတ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းနေသောတို့ ရောက်နေရပြီ။ အချိန်သိပ်မရတော့သည့်အတွက် ကြိုက်မသော

ခန်းမကျယ်ထဲရှိ ခုံများတွင် လူတွေကအပြည့်။ ထိုင်ခုံမလောက်၍ မတ်တပ်ရပ်နေကြသူများကလည်း အပြည့်အလျှံ။

သက်သေခံ၏ ခေါင်းတလားကိုလှည်းကလေးပေါ်တင်၍ တွန်းလာသည်။ မိဘနှစ်ပါးကို နောက်ဆုံးဖွင့်ပြရန်ဖြစ်၏။ သတင်းသမားများ၊ ဓါတ်ပုံသမားများကလည်း ထိုမြင်ကွင်းကို အမိအရ ဓါတ်ပုံရိုက်နေကြ၏။ တဖျတ်ဖျတ်အသံများနှင့် မီးရောင်များက နေရာအနှံ့။

လူအုပ်ကြီးကို လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက တားဆီးထားကြရသည်။ ဒီလိုမှမတားဆီးရင်လည်းမလွယ်။ ကာယကံရှင်များအတွက် များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြရပေလိမ့်မည်။

အခေါင်းထိပ်တွင် ရပ်နေသူက ကံမင်း . . လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင်။ သူ့နောက်မှာတော့ တင်ကြိုင်နှင့်အရှည်ကြီး။ သူတို့တာဝန်က မိဘနှစ်ပါးကို နောက်ဆုံးကြည့်ခွင့်အတွက် ခေါင်းတလားမှအဖုံး

အခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူ ရုပ်အလောင်းကို မိဘနှစ်ပါးအား နောက်ဆုံးပြသခြင်းဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံးက မျက်ရည်စများဖြင့် အခေါင်းကို ငုံ့ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမင်းလွင်၏မျက်နှာ၌ ကြေကွဲမှုများ အပြည့် သိပ်ဖြစ်သူကို နောက်ဆုံးအကြည့်ဖြင့် ကြေကွဲစွာကြည့်နေ၏။

သို့သော် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နုနုခင်မှာကား ကြေကွဲမှုအပြင် အံ့ဩနားမလည်နိုင်မှုဖြင့် အခေါင်းထဲစိုက်ကြည့်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် လုံခြုံရေးခေါင်းဆောင် ကိုကံမင်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

ကိုကံမင်းကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဒေါ်နုနုခင် ကိုတလှည့်၊ ခေါင်းထဲကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။ သူသာမက သူ့ နောက်ကတပည့်တွေကလည်း ပါးစပ်တွေအဟောင်းသားနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခြေအနေကို မြင်သော ဦးထွန်းတောက်မှာ လှပစွာပြုံးလိုက်မိသည်။ အခုချိန်မှာ လူသူပရိသတ်ကြားမှာ ပြုံးနိုင်သူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထိုအပြုံး၏အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း သူတစ်ယောက်သာ နားလည်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနောက်တွင်တော့ အခေါင်းကို အဖုံးပြန်ပိတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မီးသဂြိုဟ်ရာစက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တွန်းသွားချိန်မှာတော့ လူပရိသတ်အပေါင်းကလည်း ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ရင်း နောက်မှလိုက်ပါသွားကြကုန်သည်။

သဂြိုဟ်စက်၏ သံတံခါးကို 'ဂျိုင်း'ခနဲဖွင့်လိုက်ပြီ။ အထဲမှ အလျှံတငြီးငြီး မီးတောက်မီးလျှံများက တဟဲဟဲအော်မြည်ရင်း

ပြောက်မက်ဖွယ်ရာ စောင့်ကြိုလျက်...။

ကျွန်းသေတ္တာခေါင်းတလားကို သဂြိုဟ်စက်ထဲ တွန်းထည့်လိုက်ကြ၏။ သံတံခါးကိုလည်း ဂျိုင်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်နုနုခင်တစ်ယောက် ပျော့ခွေလဲကျသွားတော့၏။

သဂြိုဟ်စက်ခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးလုံးမည်းမည်းကြီးက ဝေါခနဲ ထိုးထွက်လာ၏။ သိပ်တော့မကြာလိုက်ပါ။ မနစ်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပင် အားလုံးချုပ်ငြိမ်းပြီးဆုံးခဲ့ရလေပြီ။

အခိုးငွေ့များကတော့ လေထုထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေဆဲ...။

အခန်း (၁၅)

အခန်းတစ်ခုလုံး ပူဖောင်းများချိတ်ဆွဲထား၏။ ရောင်စုံ
ပူဖောင်းများကြောင့် အမြင်တစ်မျိုး ဆန်းနေပါသည်။ ထို့ပြင် လှပစွာ
ထိုးစိုက်ထားသော ပန်းအိုးများ၊ ပန်းအလှများကြောင့်လည်း အခန်း
လေးက ကဗျာဆန်စွာ သက်ဝင်နေ၏။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှစ်လုံး . . . ။

တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသူက 'ဇွဲနောင်'။ အနောက်တိုင်း
ဇာတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူ့မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
က ဒဏ်ရာတွေက မပျောက်သေး။

ဘေးချင်းကပ်လျက် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်မှာတော့ အ
နောက်တိုင်း သတိသမီးဝတ်စုံ ဝတ်ပေးထား၏။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ
သစ်လွင်တောက်ပလို့။

အခန်းထဲမှာ လူအချို့ရှိနေပါသည်။ အားလုံးပေါင်းမှ ဆယ်
သောက်ပင်မရှိ။ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက ဘီးတပ်ကုလားထိုင်မှာ
ဆီ ရောက်နေကြ၏။ သူတို့အမြင်ထဲမှာတော့ သတိသားနှင့် သမီး
သမီးတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ။

အံ့ဩစရာတစ်ချက်က သတိသား၏ ဦးခေါင်းနှင့် သမီး
သမီးအရုပ်၏ ဦးခေါင်းကို သုံးလွန်းတင်ကျစ်ထားသော ဖဲကြီးအဖြူ
တစ်ချောင်းဖြင့် ချိတ်ဆက်ထားပါသည်။ ဒါတွေအားလုံး ဇွဲနောင်၏
ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးထွန်းတောက်၏ အစီအစဉ်များသာဖြစ်၏။

တူဖြစ်သူဇွဲနောင်မှာ အရိုက်နှက်ခံရပြီးကတည်းက ပုံမှန်
မဟုတ်တော့။ အထူးသဖြင့် ဦးခေါင်းကို အချက်ပေါင်းများစွာ အ
ရိုက်ခံရ၍ထင် . . . ဇွဲနောင်၏စိတ်က အရင်လိုမဟုတ်။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ တခြားဘာမှမသိ။ ဘာမှမရှိ။

သူသိတာတစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့ချစ်သူ သက်သခင်နှင့် လက်
ထပ်မည်။ ဒါကိုပဲ အချိန်ပြည့် တဖွဖွပြောနေသည်။ ကျန်တာဘာမှ
မှတ်မိဟန်၊ သိရှိဟန်မတူတော့ပေ။ ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ရူးသွပ်သွပ်
လေသလားမသိပါ။

သို့သော် ဦးထွန်းတောက်ကတော့ တူဖြစ်သူအပေါ် များစွာ
နားလည်စာနာပေးခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိမိလက်ပေါ်တွင်
ကြီးပြင်းလာသူလည်းဖြစ်၊ မိဘနှစ်ပါးက နိုင်ငံရပ်ခြား အထွေထွေ
နေရာမှာရောက်နေ၍ အစစအရာရာ ဦးထွန်းတောက်ပဲ ထိန်းသိမ်း

စီနေခဲ့ရလေသည်။

အခုလည်း ဤတိုက်ခန်းလေးမှာ တူဖြစ်သူ၏စိတ်ဆန္ဒကို
ပြည့်ဆည်းပေးနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကိုဇွဲနောင်၏ တစ်ခုတည်းသော
ဆန္ဒဖြစ်သည့် လက်ထပ်ပွဲကို ရအောင်စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ သတိသမီး
နေရာမှာတော့ အရုပ်တစ်ရုပ်။

“ကဲ. . . ငါတူ ဇွဲနောင်၊ အခုမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဦးလေး
တပဲ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့လက်တွေ ပေးပါ”

ဦးထွန်းတောက်က ကိုဇွဲနောင်၏လက်နှင့် အရုပ်မလက်ကို
အသာဆွဲယူ၍ လက်နှစ်ခုကို ထပ်ပေးလိုက်သည်။ အရုပ်၏ လက်က
သုထင်ထားသလို အေးစက်မနေပါ။ ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေ၍ အံ့ဩစွာ
ဖြင့် အရုပ်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဒါ. . . ဒါ မျက်ရည်တွေလား”

မယုံကြည်လောက်စရာပင်. . . အရုပ်၏ မျက်ဝန်းနှစ်ခုလုံး
နီမွတ်နေပါသည်။ ပုလဲမျက်ရည်ကြည်တစ်ပေါက်က အရုပ်၏ မျက်
ဝန်းမှတဆင့် ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျလာပါသည်။

ဇွဲနောင်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် . . .

“သက်ကလည်းကွာ မျက်ရည်ကျနေပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ ဝမ်းသာ
လို့လား. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ မျက်ရည်မကျရဘူးလေ၊ ဒီ
အချိန်က မင်္ဂလာယူရမယ့်အချိန်လေကွယ်၊ ကျွတ်. . . လိမ္မာပါ
ဇာယ်နော်၊ မငိုနဲ့တော့. . . တိတ်. . . တိတ်”

ဟု ချောမောရင်း မျက်ရည်စများကို သူ့လက်ဖြင့် တယူ
တယ သုတ်ပေးနေရှာသည်။

ဦးထွန်းတောက်အပါအဝင် အခန်းထဲက လူအားလုံး

ပါးစပ်အဟောင်းသား... တချို့က ကြက်သီးတွေထလို့၊

ဇွဲနောင်က သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ပေးထားသော ကိတ်တစ်
ကို ဇွဲနိုးဖြင့်အသာခပ်၍ သက်သခင်အား ခွဲကျွေးနေပြန်သည်။
စိတ်မနှံ့သူ၊ ရူးသွပ်သူတစ်ယောက်၏ လုပ်ရပ်နှင့်တူသော်လည်း
ဦးထွန်းတေဉာဏ်ကတော့ ထိုသို့မထင်။

တူဖြစ်သူ ဇွဲနောင်၏မျက်လုံးတွေက အရည်လဲစိပြည်
၏။ မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် တက်ကြွရှင်သန်နေ၏။ စိတ်ကူးယဉ်ထူး
ဆောင်နေသောဟန် မတွေ့ရ။ သူတကယ်ပဲ သူ့ချစ်သူသက်သခင်
ကို တွေ့မြင်နေလေသလား။ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။

သေချာစွာ ပြောနိုင်သည့်တစ်ချက်က ရုပ်တုမျက်နှာပေါ်
မျက်ရည်ပေါက်များက တလိမ့်လိမ့်စီးကျနေပါသည်။ တစ်ယောက်
တည်းအမြင်မဟုတ်ပါ။ အားလုံးမျက်မြင်ဖြစ်၏။

မျက်ရည်တွေက တစ်ပေါက်ပေါက် ကျနေသည်မှာ လူသား
တစ်ယောက် ငိုကြွေးနေသည့်အလား။

ထိုထက် ပိုထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

သူ့ဆရာ၏မင်္ဂလာပွဲကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်
သော ဝင်းမြင့်မှာ ရုတ်တရက်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ဝလုံးဝထွေးပြော
နောက်သို့ ဝရန်းသုန်းကားဆုတ်သွား၏။

အနားကလူတွေ ဝိုင်းထိန်းလိုက်ကြရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဝင်းမြင့်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...”

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဆ... ဆရာဇွဲ နံဘေးမှာ... ထိုင်... ထိုင်နေတာ မသိဘူး”

သခင်”

“ဟေ” “ဟာ” “အမယ်လေး”

အံ့သြသူအံ့သြ၊ ကြောက်လန့်သူကြောက်လန့် ဖြစ်ကုန်
သည်။ ဦးထွန်းတောက် ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အရုပ်
သာ မြင်၏။ ရုပ်တုမှ ထူးဆန်းစွာမျက်ရည်ကျနေသည်မှလွဲ၍ အခြား
ထူးခြားမှုမမြင်။

သို့သော် ဝင်းမြင့်ကတော့ ဘာကိုဘယ်လိုမြင်သည်မသိ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရသည်။ သတို့သား သတို့သမီးဆီ မကြည့်ရဲဘဲ
ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ငုံထား၏။ ကြောက်လန့်မှုကြောင့် သူ့ခန္ဓာ
တိုယ်မှာလည်း မသိမသာတုန်ယင်လျက်။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပနေချိန်
ဖြစ်၍ အားလုံးငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေပေးနေကြပါသည်။

“ကဲကွယ်... အခုချိန်ကစပြီး သတို့သားမောင်ဇွဲနောင်နဲ့
သတို့သမီး မသက်သခင်တို့ဟာ အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားကြပါပြီ၊
ဤနေ့ဤအချိန်မှစ၍ နှစ်တစ်ရာတိုင် အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်း
သင်းနိုင်ကြပါစေသော”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများက အခန်းကျဉ်းလေးထဲ ညီညာစွာ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့၏။

ဇွဲနောင်မှာလည်း ယခုမှ သူ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားဟန်ဖြင့်
ကျေနပ်ရွှင်မြူးနေပုံပေါ်သည်။ သတို့သမီး၏လက်ကို မလွှတ်တမ်း
ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကြည်နူးနေ၏။

“ကဲ... သတို့သားနဲ့သတို့သမီးကို မင်္ဂလာအိပ်ခန်းဆီ ဝိုင်း
ကြရအောင်၊ သူတို့ ပင်ပန်းနေကြပြီ အနားယူကြပါစေ၊ ကဲ... သူနော်”

က ဆရာဇွဲရဲ့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကိုတွန်းပါ။ ငါကတော့ သတို့သမီးရဲ့ လှည်းကိုတွန်းမယ်”

ဦးထွန်းတောက် ညွှန်ကြားပြောဆိုသည့်အတိုင်း သတို့သမီးနှင့်သတို့သမီးကို မင်္ဂလာအိပ်ခန်းဆီ ပို့ဆောင်ကြ၏။ သတို့သမီး၏လှည်းကိုတော့ အားလုံးကြောက်နေကြမည်ကိုသိ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် တွန်းပို့ခဲ့ပါသည်။

ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာအိပ်ခန်း။

ခုတင်၊ မွေ့ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေက အသစ်အခန်းနံရံကိုလည်း ဆေးအသစ်များ သုတ်ထား၍ သန့်ရှင်းလှပနေ၏။ အထဲမှာ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေလည်း အစုံထားရှိပေးထားသည်။

“ကဲ... မောင်ဇွဲနောင်ရေ ငါတူလည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူလိုက်ကြတော့နော်”

ဦးထွန်းတောက်က တူဖြစ်သူဇွဲနောင်၏ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဇွဲနောင်ကလည်း ပြုံး၍တက်ကြွစွာဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန်၏။

“အစစ အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်္ဂလာပွဲကို ကြွရောက်တဲ့ပရိသတ်ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးပဲ တင်ပါတယ်။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ကို အနားယူခွင့်ပြုပါအုံး။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို နှစ်ယောက်အိပ်ခွတင်နားအထိ တွန်းပို့ကြအပြီးမှာတော့... အားလုံးက အလိုက်တသိဖြင့် ထွက်လာကာ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

အခန်းပြင်ရောက်မှ အားလုံးမှာ ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်ကြသည်။ အားလုံးမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်

ကြသည်။ ဝင်းမြင့်ကတော့ ဘာစကားမှမပြော... ခေါင်းကို တွင်တွင် ငဲ့လို။

တစ်ယောက်က ဝင်းမြင့်ကိုလှမ်းမေး၏။

“ဝင်းမြင့်... မင်း ခုနက သက်သေကို တွေ့လိုက်တာ အမှန်ပဲလား”

“အင်း”

ဝင်းမြင့်က ‘အင်း’တစ်လုံးသာဖြေ၏။

“သတို့သမီးဝတ်စုံအဖြူနဲ့ပဲလား ဝင်းမြင့်”

“အင်း”

“နေပါဦး ဒါနဲ့ သူ့မျက်နှာမှာကော ဒဏ်ရာတွေနဲ့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆိုအကောင်းပကတိ ချောချောလှလှပေါ့”

“အင်း”

ယုံရလည်းခက်... မယုံရလည်းအခက်ပင်။

သို့သော် ဝင်းမြင့်ပုံစံက ညာပြောနေခြင်းတော့မဟုတ်။ ဟန်ဆောင်လုပ်ပြနေခြင်းလည်းမဟုတ်။ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော သူ့ပုံစံကိုက သူ့အတော်ကြောက်လန့်ခဲ့သည်ကို သက်သေခံနေ၏။

ဝင်းမြင့်တောင် ထိုသို့ မြင်တွေ့ခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကာယကံရှင် ဖြစ်သော ဇွဲနောင်ကကော။ သက်သေကို အနီးကပ်တွေ့မြင်နေမည်မှာမလွဲ။

ထို့ကြောင့်လည်း တယုတယ အမြတ်တနိုးနှင့် ပြုမူသော ခြာဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ချစ်သူအချင်းချင်း သာသာ

ကြည့်နူးနေကြပါလိမ့်မည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို အမှန်တရားကိုသိမြင်ပြီး ဇွဲနောင် အပေါ် အထင်လွဲ၊ အမြင်လွဲစိတ်တွေ ကင်းစင်ပေးသည့်အတွက် သက်သေခံကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဟု တူဖြစ်သူကိုယ်စား ဦးထွန်းတောက်က ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်နေပါတော့သည်။

“ဒုန်း”

ထိုစဉ်မှာပင် မင်္ဂလာအခန်းထဲမှ ‘ဒုန်း’ခနဲ အသံတစ်ခုထွက် ကြားလိုက်ကြသည်။ ဒုန်းခနဲ ထလိုက်သူက ဦးထွန်းတောက်။

သူ့စိတ်အထင် မောင်ဇွဲနောင်တစ်ယောက် ဘီးတပ်ကုလား ထိုင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလေသလားဟု စိတ်ပူစွာဖြင့် အခန်းထဲ ပြေးဝင် ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှာတော့ လူတွေအားလုံး လိုက်ပါလာကြ သည်။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇွဲနောင်က ခုံပေါ် မှာပင် ရှိပါသည်။ အောက်ကိုပြုတ်ကျမနေပါ။ ထို့အတူ အားလုံးမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ပုံမှန်ရှိနေ၏။ အောက်ပြုတ်ကျသောအရာဟူ၍မရှိ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အားလုံးကြားလိုက်ကြရသော ‘ဒုန်း’ဆိုသော အသံက ဘယ်ကထွက်ပေါ်လာပါသနည်း။

အဖြေက ထွက်မလာပါ။

ဦးထွန်းတောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဇွဲနောင်သည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက်မှ အရုပ်ကို လှမ်း ဖက်ထားသည်။ အရုပ်၏ကိုယ်တစ်ပိုင်းက ကိုဇွဲနောင်ဘက် ရောက် နေ၏။

သို့သော် ထိုအနေအထားအတိုင်း မလှုပ်မယှက်။

ကြည့်နေရသူတွေ၏စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။

ဦးထွန်းတောက်က သံသယစိတ်ဖြင့် ဇွဲနောင်၏ကိုယ်ကို ဆွဲခါ၍ သေချာစွာစမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ စကားတစ်ခွန်းကို ခပ် တိုးတိုးပြောရင်း အခန်းအပြင်ဘက် တစ်လှမ်းချင်းထွက်သွားပါတော့ ၏။

“မင်းတို့ဆရာဇွဲနောင် အသက်မရှိတော့ပါဘူးကွယ်”

အခန်း (၁၆)

အခန်းအမှတ် . . (၁၃၁၃)။

ဒီအခန်းကို ကျုပ်ရောက်လာတော့ ကျုပ်မှာလက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံး၊ ဂစ်တာတစ်လက်ပဲ ပါတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ဇာတိ ကလေးမြို့လေးကိုတော့ လွမ်းပါတယ်။ ဒါက မယ့် ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ် . . ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူးလို့ ကျုပ် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ဆန္ဒ၊ ရည်မှန်းထားတဲ့ပန်းတိုင် မရောက်ဘူးလို့။

ဂီတအပေါ် ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်က အောင်

မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့. . . ပြီးရင် ချစ်ရသူ
နဲ့ အတူပေါင်းဖက်ဖို့. . . ။

ရန်ကုန်မှာ ကျုပ်နဲ့ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ်။
သူတို့အကူအညီနဲ့ ကျုပ်ဘဝကို စတင်မယ်။ ကျုပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ အဆို
တော်ဘဝကို ရောက်အောင်ကြိုးစားမယ်။

ဒီအတွေး၊ ဒီစိတ်ကူးနဲ့ ရန်ကုန်ကို တက်လာခဲ့တာပါ။ စု
ဆောင်းထားတဲ့ငွေကြေးတွေနဲ့ ကျုပ်ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်နဲ့ ဆွဲကြီး
တွေအားကိုးနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရောက်တယ်ဆို
ရင်ပဲ သူငယ်ချင်း ကိုမျိုးဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ ဒီဖုန်းမကိုင်တော့
ဘူးတဲ့။ ဖုန်းနံပါတ်အသစ်လည်းမသိ။ နောက်တစ်ယောက်လည်း
ဒီလိုပဲ။

စကတည်းက အဖုအထစ်တွေနဲ့ စခဲ့ရပြီ။ နှစ်ရက်လုံးလုံး
တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခဲ့ရတယ်။ ရေရှည်နေဖို့ဆိုတာမဖြစ်နိုင်။ ဒါနဲ့ပဲ
တည်းခိုခန်းမန်နေဂျာရဲ့ ချိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ဒီအခန်းလေးကို
ငှားဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဒီအခန်းကိုလား. . . သဘောကျပါတယ်။ ကွန်ဒိုရဲ့ အပေါ်
ဆုံးထပ် (၁၃)လွှာမှာဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ ရန်ကုန်တစ်မြို့
လုံးကို အပေါ်စီးကနေ ကြည့်ခွင့်ရတယ်လေ။

ကွန်ဒိုက မပြီးပြတ်သေးလို့ အခန်းလွှတ်တွေက အများကြီး။
ဒီအခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း၊ လုံလုံခြုံခြုံရှိတယ်။ ပရိဘောဂတွေ
လည်းပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးက ဈေးနှုန်းပါပဲ။

ဈေးနှုန်းက သက်သာလွန်းတယ်။ ကျုပ်လေ့လာခဲ့သမျှ
ကြားရသမျှ၊ သိခဲ့သမျှဈေးနှုန်းတွေနဲ့စာရင် သက်သာတယ်။ အဆင့်

အတန်း မြင့်မြင့်နေနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအခန်းကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်
ရတာပေါ့။ လောလောဆယ် ဝင်ငွေမရှိသေးတဲ့အချိန်မှာ ပါလာတဲ့
ငွေကို ဈေးတွက်တွက်ရမယ် မဟုတ်လား။

လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲပြီးလိုက်ပို့ပေးတဲ့ လုံခြုံရေးဦးလေးကြီး
ကို တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“အခန်းထဲမှာ ဖုန်းရှိတယ်ငါ့တူ၊ လိုအပ်တာရှိရင် အောက်ကို
လှမ်းခေါ်လို့ရတယ်၊ အစားအသောက်ကအစ ဖုန်းဆက်မှာလို့
ရတယ်”

လုံခြုံရေး ဦးလေးက ရှင်းပြနေတယ်။

“ကျေးဇူးပဲ ဦးလေး၊ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါမယ်”

“ဒါနဲ့. . . ငါ့တူ. . .”

လုံခြုံရေးဦးလေးက တစ်ခုခုကို ထုတ်ပြောချင်ဟန်ဖြင့်
စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား၏။ ဒီလူကြီး ဘာလဲ၊ ကျုပ်မေး
တဲ့ငွေတစ်ထောင်က နည်းလို့လား။

“ဦးလေး. . . ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ၊ ပြောလေ”

သူက တစ်ခုခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေဟန်ရှိ
တယ်။ ပြီးတော့မှ. . .

“ငါ့တူ တစ်ယောက်တည်း နေရဲပါတယ်နော်”

ကျုပ်ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားတယ်။

စိတ်လည်းတိုသွားရတယ်။

“ဒီမယ်. . . ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းခန့်ကျော်. . .
မကြောက်တတ်လို့ ရန်ကုန်ကိုတစ်ယောက်တည်းလာခဲ့တာ နေပါ
အုံး ဒီမှာကြောက်စရာဘာရှိလဲလို့ဗျာ”

“ဟဲ့ . . . ဟို . . . မရှိပါဘူး . . . ဘာမှမရှိပါဘူး၊ တစ်ယောက်၊ တည်းဖြစ်လို့ပြောတာပါ”

စကားကိုခပ်မြန်မြန်ဖြတ်ပြီး လုံခြုံရေးဦးလေးက ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

ကျုပ်လည်းအခန်းကို လော့ခ်ချလိုက်တယ်။

“ဟင် . . . ဒီနေရာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျုပ်မျက်လုံးက တံခါးအောက်ခြေနားကို ရောက်သွားတယ်။ ထိုနေရာမှာ အညိုကွက်ကြီးက ကြမ်းပါကေးပေါ်တွင် ထင် ကျန်နေတယ်။ ပြီးတော့ တောက်လျှောက်အညိုအစင်းရာကြီးကို တဆက်တည်းတွေ့လိုက်ရလို့ အံ့သြစွာနဲ့ ကျုပ်လိုက်ကြည့်နေမိ တယ်။

ဒါတွေဟာ ဘာအကွက်တွေလဲ။ ဆေးကွက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အနီးစပ်ဆုံးတူတာကသွေး။ ဟုတ်တယ် . . . သွေးကွက်တွေဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဘယ်က သွေးကွက်တွေလဲ။ ဘယ်သူ သွေးကွက်တွေလဲ။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။ ရေနဲ့ ပြီးစလွယ်ဆေးကြောထားတဲ့ပုံစံမျိုး။

အို . . . လောလောဆယ်တော့ ဒါတွေတွေးနေဖို့မဟုတ်။ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်မလဲ။ ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲဆိုတာပဲ တွေးရမယ်။

လောလောဆယ် တရေးတမောအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဝတ်အစားတွေတောင် မလဲတော့ဘဲ အသင့်ရှိနေတဲ့ ကုတင်နဲ့ မွေ့ယာထူထူကြီးပေါ် ပစ်လဲချလိုက်တယ်။

“အား . . . မွေ့ရာကြီးက အိပ်စက်နေတာပဲ၊ ငါ့ကံက ဘယ် ဆိုးလို့တုန်း”

လူပန်းတာလား စိတ်ပန်းလို့လား မသိ ပင်ပန်းနဲ့ချီနေတာ တော့အမှန်။ ဒီဒဏ်ကြောင့်ပဲခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းထိလိုက်တာနဲ့ မျက်ခွံတွေ လေးကျလာတော့တာပဲ။ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အိပ်မက်။

ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု . . .

ကျုပ်အိပ်မက်ထဲမှာ ကြွေရုပ်လေးလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မက်ခဲ့တယ်။ အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ အလှသွေးကြွယ်နေသူလေးပေါ့။

လှပလွန်းတဲ့ သတို့သမီးရဲ့ မျက်နှာမှာ ကြေကွဲစိတ် ထိခိုက်မှုတွေအပြည့်။ အံ့သြစရာပဲ။ သူမဟဲ့ . . . ဘာသောကတွေ ရှိနေလို့လဲ။ မိန်းမချောလေးဟာ မှန်တင်ခဲ့ပေါ်မှာ စာရွက်ခေါက်လေးကို ချပြီး အခန်းအပြင်ဘက်ကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်သွားတယ်လေး။

ခံစားမှုကင်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ကြောင်လိမ်လှေခါးကနေ တစ်ထစ်ချင်း တက်သွားလေရဲ့။ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဂါဝန်ဖြူဖြူကြီးဟာ လေထဲမှာ လွင့်မျောလို့ . . .

အမိုးပေါ်က အရံအတားဘောင်ပေါ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တက်သွားပြန်တယ်။ သူ့ဘာလုပ်ချင်တာလဲဆိုတာ ကျုပ်နားမလည်တော့ဘူး။ သေချာတာက ဒါမလုပ်သင့်ဘူး။ ဒီပေါ်တက်တာက အရမ်းကို အန္တရာယ်များတဲ့လုပ်ရပ်ပဲ။

“မိန်းကလေး”

စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ကျုပ်လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြားရ

မရ။ မလှုပ်မယှက်နဲ့ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေအပြီးမှာတော့ အဖြူရောင်သတို့သမီးလေးက ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တယ်။

“မသွားနဲ့... ရပ်... ရပ်လိုက်”

သွားပြီ။ ကျုပ်တားမြစ်မှုက အရာမထင်တော့...။

မိန်းကလေးက လေပြင်ကို မြေပြင်အမှတ်နဲ့ လျှောက်လှမ်း သွားပြီ။ ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားလို့ ဒီနေရာကို အပြေး အလွှားသွားပြီး အောက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့...။

“ဘုရား... ဘုရား”

သွေးအိုင်ထဲမှာ မလှုပ်မယှက်နဲ့ သတို့သမီးကို... ကျုပ် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာက လန့် နိုးလာခဲ့ရတယ်။ အဆက်စပ်မရှိတဲ့ ဒီအိပ်မက်က ဘာသဘောလဲ၊ ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် ကျုပ်က ဒီအိပ်မက်ကို မက်ရတာလဲ။

“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်”

အိပ်မက်အကြောင်းတွေးနေစဉ်မှာပဲ ခြေသံတစ်ခုကို ကျုပ် ကြားလိုက်တယ်။ ခြေသံက ကျုပ်အခန်းထဲကပဲ။ ပြီးတော့... ရေချိုး ခန်းဘက်ကလာတာ။ သူ့ခိုး ဝင်တာများလား။

ကျုပ်လည်း သတိနဲ့ ထရပ်လိုက်ပြီး ခြေကိုဖော့နင်းကာ ရေချိုးခန်းဘက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ခြေသံက ထပ်မကြားရတော့ ပါ။ သေချာစေရန် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကြည့်တော့ လည်း ဘယ်သူမှမရှိ။

“ငါနားကြားလွဲတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြွက်တစ်ကောင်

များလား၊ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီ(၁၃)လွှာအထိ ကြွက်ရှိစရာ အကြောင်းမရှိ”

ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် ဖွာ နေမိတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဘဝက ရင်လေးစရာပဲ။ ရန်ကုန် လိုမြို့ကြီးမှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနေဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်။ ချစ်သူနဲ့ အမြန်နီးစပ်အောင် မြန်မြန်အောင်မြင်မှ ဖြစ်မည်။

ဘာလုပ်ရမလဲ။ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သွားပြီး သီချင်း ဆိုရင် ကောင်းမလား... စားဝတ်နေရေးအတွက်တော့ အဆင်ပြေ နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာအဆက်အသွယ်ကမရှိ...။

“ရှဲ့... ရှဲ့... ရှဲ့... ရှဲ့... ရှဲ့... ”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသောအသံ။

အသံက ရေကျသံ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနားမလည်စွာဖြင့် ရေချိုး ခန်းဘက် ထွက်လာရပြန်ပြီ။ ရေချိုးခန်းထဲ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင် တခြားပင်မရှိ။

သို့သော် ရေဘားက ပွင့်နေပါတယ်။ ထိုရေပိုက်မှရေတွေ ‘တဝေါဝေါ’ထွက်ကျနေခြင်းဖြစ်တယ်။ အံ့ဩစရာပဲ... ရေပိုက်က ဘာကြောင့် ပွင့်သွားတာလဲ။

ရေပိုက်ဝက်အူတွေ မကောင်းလို့လား။

ပဟေဠိဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ကျုပ်ဦးကျောက်ကို စတင်အလုပ်ပေးလေပြီ။

“အဟွတ်... အဟွတ်”

ကျုပ်လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခုနင်းသွားသလိုပဲ...။ တဟွတ်ဟွတ်နှင့်ချောင်းဆိုးရင်း ဘေစင်ထဲကိုပွားသလိုက်

၁၆၂ ❀ ဒေဝတာ

မိသည်။ တစ်ခုခုက လည်ချောင်းထဲက ထွက်သွားသလိုလို. . ကြည့်
လိုက်တော့. . .

“ဟာ. . .”

ဆံပင်ချည်တွေ။ ရှည်လျားသော မိန်းကလေးဆံပင်။

“ဝေါ့. . ထိုး”

“ဟင်. . . ဘုရား. . . ဘုရား”

ကျုပ်မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရပြီ။ အံ့ဩမှုနှင့်အတူ
ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်သွားရ
တယ်။

“ဟာ. . . ဘာတွေလဲ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အံ့ဩစိတ်မဆုံးမိမှာပင် မီးကမှိတ်ကျသွားတယ်။

ရုတ်တရက်မှောင်မည်းလို့. . .

“ဟာ. . . မီးပျက်တာလား”

မီးကပြန်လင်းလာ၏။ သို့သော် မှိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက်၊ လာ
လိုက်ပျက်လိုက်၊ လင်းတစ်လှည့်မှောင်တစ်ခါ။ ရုတ်တရက် တွေ့
လိုက်ရသည်က အခန်းဝမှာ ရပ်နေသောလူတစ်ယောက်. . .

“ဟာ. . . ဘယ်သူလဲ”

မှောင်လိုက်လင်းလိုက်မို့ မြင်ကွင်းက ဝိုးတဝါးသာ။

သို့သော် မီးလင်းခိုက်မှာ သူ့ကိုကျုပ်သေသေချာချာ တွေ့
လိုက်ရပါပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်. . .

အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေ
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ချောမောလှပဟန်ရှိသော်လည်း
ဘယ်ဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ကြွေမွှနေ၏။ သွေးတွေက စီးကျနေ

ဝိညာဉ်ထတို့သမီး ❀ ၁၆၃

ဆဲ။ မြင်ကွင်းက သည်းထိတ်စဖွယ်. . .

“ဟာ. . . သ. . . သရဲမ. . . သရဲမ”

အယုံအကြည်မရှိဟု ကြွေးကျော်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်လည်း အခု
တော့နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီ။ အနီးကပ်မြင်ကွင်းမို့
ကျုပ်တကိုယ်လုံးက သွေးတွေအေးခဲသွားမတတ်။

အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း အသေအချာသိနေရသည်မို့ ကျုပ်
လည်း ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ဆုတ်၏။

နောက်မှာ ရေချိုးကြွေလုံကြီးခံနေတော့ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်
ဟာ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်ဘဲ ကြွေလေးထဲ လန်ကျသွားတော့တယ်။

“အား. . . ကယ်ကြပါဦး သရဲ. . . သရဲ”

ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်ရင်း ရုန်းထရန်ကြိုးစားစဉ်
ရေပိုက်က ဝေါကနဲပွင့်ကျလာ၏။ အထဲမှ ရေများအား ခြင်းခြင်း
နီသော သွေးတွေက အရှိန်နှင့် ထိုးထွက်လာတော့သည်။

ခေါင်းတခြမ်းကြွေမွှနေသော သရဲမက ကျုပ်ရှိရာ ဖြည်း
ဖြည်းချင်းရွေ့လျားလာပြီ။ ခြေလှမ်းလှမ်းသည်ကို မမြင်ရဘဲ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်က ရှုပ်တိုက်သလို ရွေ့လျားလာခြင်းပင်။

“မလာနဲ့. . . ငါ့အနားမလာနဲ့. . . သွား. . . သွား”

လည်ချောင်းထဲက အသံတွေကို ဖျစ်ညှစ်အော်ဟစ်ရင်း
အတင်းရုန်းကန်ထ၏။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးတွေစိုစွဲလို့
သရဲမကို တွန်းတိုက်ဆောင့်ထိုးပြီး ကျုပ်ရုန်းထွက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်
ဘဝမှာတခါမှ ဒီလောက်မကြောက်လန့်ခဲ့ဖူးပါ။ သတ္တိရှိသည်ဟု
တိယုံကိုယ်ကို မကြာခဏကြွေးကြော်ခဲ့သော်လည်း. . . ယခုတော့
ကြောက်ဒူးတုန်၍ ပြေးမိပြေးရာ အားကုန်ပြေးနေမိပါတယ်။

၁၆၄

ဘယ်ဆီဘယ်လမ်းဟု ဦးတည်ချက်မရှိ။ ကော်ရစ်ဒါ အဆုံးမှာ အခန်းသေးသေးလေးတစ်ခု။ ထိုအခန်းကို ကိုယ်လုံးနှင့်တွန်းခွင့်ရင်း တိုးဝင်လိုက်တော့ အထဲမှာ ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခု... ”

အထွေအထူးမစဉ်းစားနိုင်။

ကြောင်လိမ်လှေကားအတိုင်း အားသွန်၍ ပြေးတက်၏။ လှေကားအဆုံးမှာတော့ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတော့ ကောင်းကင်ပြင်။

အဆောက်အဦးတစ်ခုလုံး၏ အမြင့်ဆုံးအမိုးပေါ်တို့ ကျပ်ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ပြီ။ ထိုနေရာကိုလည်း မြင်ဖူး။ သိလို့နေသလိုလို။ သိပ်တော့ မတွေးလိုက်ရ။ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသောနေရာပင်။ အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အမိုးပေါ်မှ ခုန်ချသွားတာ အိပ်မက်ထဲမြင်မက်ခဲ့ရသည်။

ဒါဆို ယခုတွေ့သောမိန်းကလေးက... ”

စဉ်းစားလိုက်တော့ အဖြေကရှင်းလာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာတွေ့လိုက်ရသော သတို့သမီးဝတ်စုံနှင့်မိန်းကလေးငယ်သည် ကျုပ်အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးပင်တည်း။

တိုက်အမိုးပေါ်မှ ခုန်ချသတ်သေသွား၍ သူ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းက စုတ်ပြတ်ကြွေနေခြင်းပင်။ အခု ထိုသရဲမက သူ့ဆီရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ သူဘာလုပ်ရမည်နည်း။

လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ပြေးဆင်းရန် လှည့်လိုက်တော့ ကြောင်လိမ်လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေသောသရဲမ။ စောစောကပို အတိုင်း အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့ ရှေ့ကို ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ပြေးစရာမြေကမရှိ။

“အား... ”

တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တအားအော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကျုပ်အသံက လည်ချောင်းထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အပြင်ကို ထွက်မလာ။ ဒုတိယအကြိမ် အော်ဟစ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထူးမခြားနား။

ခြေထောက်လှုပ်ကြည့်သည်။ လှုပ်၍မရ။ လက်ကို လှုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ လှုပ်၍မရ။ ကျုပ်တကိုယ်လုံးက သံမှိုနှင့်စွဲထားသလို။ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျအောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ကြည့်သော်လည်း လှုပ်ရှားခွင့်တစ်ချက်မှမရ။

စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ရင်း မလှုပ်မရှား ကျုပ်ရပ်နေမိသည်။ အခြေအနေက လည်စင်းခံရမည့် အနေအထား။

ရုတ်တရက် အေးစိမ့်သောလက်တစ်ဖက်က ကျွန်ုပ်ကို တိုးထိလာတယ်။ မြွေတစ်ကောင်လို လက်တံက ပွတ်တိုက်ရွှေ့လျားနေတယ်။

ချစ်သူက... ကလူကစီစယ်နေသည့်အလား... ဒါပေမယ့် ကျုပ် ချစ်သူမဟုတ်... သူက သရဲမ။ ဟုတ်တယ်... တိုက်ပေါ်က ခုန်ချသေသွားတဲ့သရဲမ။ သတို့သမီးဝတ်စုံဝတ်ပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်းကြေနေတဲ့ သရဲမ။

“တကယ်တော့ ဒါဟာ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ကြောက်လန့်နေတာလည်း။”

ဘုရား... ဘုရား၊ ကျုပ်နားနားကိုကပ်ပြီး တိုးညင်းသာသာလေး ပြောလိုက်တဲ့သရဲမ အသံ၊ သူ့နှုတ်က ထွက်လာတဲ့လေးတွေက ကျုပ်မျက်နှာကို တို့ထိရိုက်ခတ်လို့... ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မက အတူတူပဲ... ဘဝတူတွေပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျုပ် အော်ဟစ်ငြင်းဆန်ပစ်လိုက်တယ်။

“မတူဘူး.. လုံးဝမတူဘူး.. ကျုပ်ကလူ မင်းကသရဲမင်းကသေပြီးသား..”

စကားသံတွေက လည်ချောင်းထဲမှာတစ်ဆို့လို့...။

ဒါပေမယ့် သရဲမက သိနေပုံရသည်။

“ကြုံမသိတော့ ဒီလိုပဲထင်မှာပဲလေ၊ အများကြီးမဟုတ်ဘူး ငါးမိနစ်လောက်ပဲ၊ ရှေ့ကို ငါးမိနစ်လောက်တိုးပြီး ကြုံမြင်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ ရှင်ဘာဖြစ်မလဲလို့..”

“ဘာဖြစ်မလဲ.. ကျုပ်ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း.. ဘာဖြစ်ရမလဲရှင်၊ ကျွန်မလိုပဲပေါ့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မက.. ဘဝတူတွေပါလို့.. ချစ်ရသူရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို ခံခဲ့ရသူတွေလေ၊

ရှင်ကို အသိအမှတ်မပြုတော့တဲ့၊ ရှင်ကိုတန်ဖိုးမထားခဲ့တဲ့ ရှင်ချစ်သူအတွက်.. ရှင်က ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကြိုးစားဖို့ကြံနေတယ်၊ ပင်ပန်းလိုက်တာနော်.. ဘာလို့ပင်ပန်းခံနေတာလဲ.. အလကားပဲ၊ ရှင်ချစ်သူက နောက်တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတာ ရှင်မသိတာ သနားစရာပဲ”

သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်တွေဝေသွားတယ်။ ကျုပ်ချစ်သူက နောက်တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲမှာတဲ့.. ဒါဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူက ကျုပ်ချစ်သူအကြောင်း သိနိုင်ပါ့မလား။

“ရှင်ကအခုထိ မယုံသေးတာကိုး.. ရှင်က ရှင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ရင်ကော့ပြီး ရှင်ဇာတိပြန်မလို့လား၊

ပြန်မနေပါနဲ့.. အဲဒီအချိန်ဆို သူက ကလေးတောင်နှစ်ယောက် လောက်မွေးပြီးရောပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျုပ်အသက်ရှူရပ်သွားသလိုပင်။

စောစောက ကြောက်လန့်မှုတွေနေရာမှာ ကြောက်လန့်မှု အစား ဒေါသတရားချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာ၏။ သူပြောသလို အမှန် ဖြစ်ပါက ကျုပ်အဖြစ်က ဘယ်လောက် နာကြဉ်းစရာကောင်းပါသနည်း။

နောက်တစ်ချက်က သရဲမ ပြောစကားမမှန်လို့ တထစ်ချ မဆိုနိုင်။ သူသည် ကျုပ်ရဲ့စိတ်ထဲက စကားတွေကို သိနေ၏။

ထို့အတူ ကျုပ်ဘဝ၊ ကျုပ်ဆန္ဒ၊ ကျုပ်ရည်မှန်းချက်နှင့် အနာဂတ်ကိုလည်းသိနေ၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင်..

“ဒါ.. ဒါအမှန်ပဲလား၊ သူဟာ ကျုပ်အတွက် မဟုတ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ကျုပ်ကြိုးစားမှုတွေက သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရမှာလား၊ ကျုပ်ရဲ့အနာဂတ်ကို ခင်ဗျားအသေအချာ သိလို့လား”

“သေချာသိတာပေါ့၊ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘဝတူတွေလို့ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်မလည်း ချစ်သူရဲ့ သစ္စာမဲ့မှုကို ခါးသီးစွာခံခဲ့ရသူပါ”

“ဒါဆို.. ဒါဆို.. ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“လိုက်ခဲ့.. ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်.. ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

တုန့်ပြန်သံမကြားရသော်လည်း သူ့ရဲ့အေးစက်စက်လက်က ကျုပ်လက်ကို လာဆုပ်ကိုင်တယ်။ ကျုပ်ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း သူ့လိုစွဲလျားလိုက်ပါလာခဲ့တယ်။ သတိပြုမိချိန်မှာတော့ တုန်ခါနေတာ

၁၆။ နတ်ဇေယျ

အရံအတားဘောင်ပေါ်မှာရပ်ရင်း လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်လျက်...။

“ကျွန်မတို့ဟာ ဘဝတူတွေပါပဲ”

ဘဝတူတွေတဲ့...။

ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာနားမလည်ခင်မှာပင် ကျုပ်သည်
လည်း... သူ့လိုပဲ... ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်မိပါတော့
သတည်း။

